

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

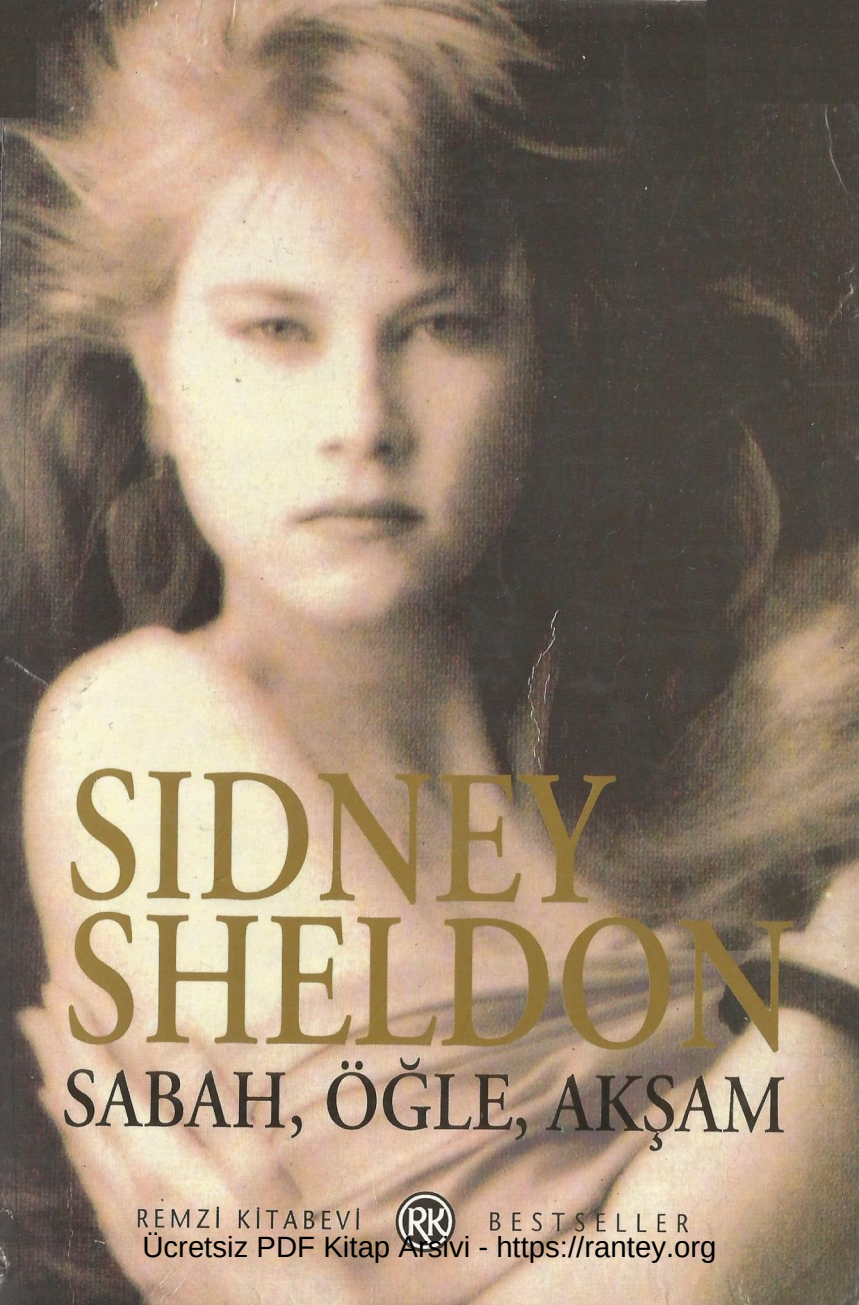
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIDNEY SHELDON

SABAH, ÖĞLE, AKŞAM

R MZİ K TABEVİ

BESTSELLER

 cretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SABAH, ÖĞLE, AKŞAM

SIDNEY SHELDON

SABAH, ÖĞLE, AKŞAM

Çeviren:
Hüseyin Yumrukçal

Remzi Kitabevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

REMZİ KİTABEVİ / BESTSELLER

1. Basım: Ocak, 1996

Orijinal Adı: *Morning, Noon & Night*

© Sidney Sheldon, 1996

Kesim Telif Hakları Ajansı

ISBN 975-14-0516-5

Remzi Kitabevi A.Ş.

Selvili Mescit S.3 Cağaloğlu-İstanbul, 1996

Tel.: 522 0583 - 511 6916, Faks: 522 9055

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bırakın ısıtsın sabah güneşi
Siz gençken kalbinizi
Ve öğleden sonranın
yumuşak rüzgârları
Serinletsin tutkularınızı
Fakat dikkat edin geceye
Çünkü ölüm kolgezer orada
Bekler, bekler, bekler.*

Arthur Rimbaud

SABAH

Bir

Dmitri sordu: “Takip edildiğimizi biliyor musunuz Bay Stanford?”

“Evet.” Yirmi dört saattir onların farkındaydı.

İki adam ve iki kadın gündelik kıyafetler giymişti. Sabahın erken saatlerinde parke taşlı dar sokaklarda gezinen yaz turistlerinin arasına karışmaya çalışıyorlardı, fakat surlarla çevrili St. Paul de Vence köyü gibi küçük bir yerde fark edilmeden kalmak zordu.

Harry Stanford onları *aşırı* sıradan olmalarından ve kendisine bakmamak için *aşırı* çaba sarf etmelerinden fark etmişti. Nereye baksa, onlardan biri arka plandaydı.

Harry Stanford izlenmek için kolay bir hedefti. Yakasının üzerine düşen beyaz saçları ve aristokrat, neredeyse hükmeden yüzüyle bir seksen beş boyunda bir adamdı. Çok çekici genç bir esmer kadın ile, saf kan bir Alman kurt köpeği ve eğimli bir alnı, kalın bir ensesi olan bir doksan beşlik bir koruma, Dmitri Kaminsky ona eşlik ediyordu. Bizi gözden kaçırmak oldukça zor diye düşündü Stanford. Onları kimin, neden gönderdiğini biliyordu ve yakınlarda bir tehlike olduğunu hissediyordu. Uzun zaman önce içgüdülerine güvenmesini öğrenmişti. İçgüdü ve sezgi onu dünyanın en zengin insanlarından biri yapmıştı. *Forbes* dergisi Stanford Kuruluşları’nın değerinin altı milyar dolar olduğunu tahmin ediyordu, *Fortune 500* ise yedi milyar değer biçiyordu. *The Wall Street Journal*, *Barron’s* ve *Financial Times*, onun dev Stanford Kuruluşları’nı yaratan tarif olunamaz öngörüsünü, mistik ve şaşırtıcı zamanlama duygusunu açıklamaya çalışan incelemeler yapmışlardı. Hiçbiri tümüyle başarılı olamamıştı.

Hepsinin üzerinde anlaştığı nokta, neredeyse elle tutulur, delicesine bir enerjiye sahip olduğuydu. Yorgunluk nedir bilmiyordu. Felsefesi çok basitti: Anlaşma yapmadan geçen bir gün, boşa har-

canmış bir gündür. Rakiplerini, kendi ekibini ve onunla ilişkisi olan herkesi yıpratıyordu. Yaşamdan daha büyük bir muammaydı. Kendisini dindar kabul ediyordu. Tanrı'ya inanıyordu ve inandığı Tanrı onu başarılı ve zengin, düşmanlarını ise ölü görmek istiyordu.

Harry Stanford halka malolmuş biriydi ve basın onun hakkında her şeyi biliyordu. Karizması, savurgan yaşam tarzı, özel uçağı ile yatı, Hobe Sound, Fas, Long Island, Londra'daki evleri ve tabii ki Boston'un Back Koyu bölgesindeki muhteşem villası Rose Hill hakkında yazıp çizmişlerdi. Ama gerçekte Harry Stanford bir sırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kadın.

Cevap vermek için fazla meşguldü. Sokağın diğeri yanındaki çift eş değıştirme taktiğini kullanıyordu ve henüz eş değıştirmişlerdi. Hissettiğı tehlike alarımının yanı sıra özel hayatına karışıldığı için derin bir öfke de duyuyordu. Buraya gelmeye cesaret etmişlerdi, dünyanın her köşesinden uzak, gizli barınağına.

St. Paul de Vence, orta çağlardan kalma büyüsunü Fransız Alplerine oya gibi işlemiş, Cannes'la Nice arasındaki bir tepe üzerine kurulu şirin bir ortaçağ köyüdür. Çam ormanları, meyve bahçeleri ve çiçeklerle kaplı tepeler ve vadilerden oluşan, göz alıcı ve etkileyici doğa manzaralarıyla çevrilidir. Bu köy, ressam stüdyolarının, galerilerin ve harika antikacı dükkânlarının bulunduğu bir yer, dünyanın her yerinden turist çeken bir mıknatıstır.

Harry Stanford ve yanındakiler Rue Grande'ye yöneldiler.

Stanford kadına döndü "Müzeleri sever misin?"

"Evet, *caro*." Stanford'u memnun etmek istiyordu. Hiç Harry Stanford gibi biriyle karşılaşmamıştı. *Hele kız arkadaşlarıma anlatıncaya kadar bekle. Seks hakkında hâlâ öğreneceğim şeyler olduğunu hiç düşünmemiştim, fakat Tanrım! Ne kadar yaratıcı! Beni tüketti!*

Tepeye Fondation Maeght Müzesi'ne gittiler ve Bonard, Chagall ve bir düzine başka ressamın eserlerinden oluşan ünlü koleksiyona göz gezdirdiler. Harry Stanford öylesine etrafına bakınırken galerinin öbür ucunda, Miro'yu ciddiyetle inceleyen bir kadın gördü.

Stanford, Sophia'ya döndü. "Aç mısın?"

"Evet. Sen de açsan." *Onu zorlamamam gerekir.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Güzel. Colombe D’Or’da öğle yemeği yeriz.”

Colombe D’Or, Stanford’un gözde lokantalarındandı. Eski köyün girişinde, otel ve lokantaya çevrilmiş bir on altıncı yüzyıl evi. Stanford ve Sophia bahçede havuz başında, Stanford’un yemeğin keyfini çıkarabileceği bir masaya oturdular.

Prince adındaki beyaz Alman kurt köpeği, gözünü dört açıp ayaklarının dibine oturdu. Köpek adeta Harry Stanford’un alame-tiyi. Stanford’un gittiği her yere Prince de gelirdi. Hayvanın Harry Stanford’un bir emriyle insanın boğazını parçalayabildiği söyleniyordu. Kimse söylentinin doğruluğunu denemek istemiyordu.

Dmitri, gelen giden iş adamlarını dikkatle izleyerek, kendi başına, otel girişindeki masaya oturdu.

Stanford Sophia’ya döndü. “Senin yemeğini de seçeyim mi canım?”

“Lütfen.”

Harry Stanford yemeklerden iyi anlayan biri olmakla gurur duyuyordu. İkisi için bir yeşil salata ve *Fricasse de Lotte* ısmarladı.

Ana yemek servisi yapılırken, kocası Yann’la beraber oteli işle-ten Joanna Zedde, masaya yaklaşp gülümsedi. “*Bon jour*. Her şey yolunda mı, Mösyö Stanford?”

“Harika, madam Zedde.”

Ve bundan sonra da harika olacaktı. *Bunlar bir devi düşürmeye çalışan pigmeler. Fakat büyük bir hüsrana uğrayacaklar.*

Sophia “Daha önce buraya hiç gelmemiştim,” dedi. “Ne kadar şirin bir köy.”

Stanford ilgisini Sophia’ya yöneltti. Dmitri onu Stanford için bir gün önce Nice’de bulmuştu.

“Bay Stanford size birini getirdim.”

“Herhangi bir sorun yok ya?”

Dmitri sırtıttı. “Yok.” Onu Negresso Otelinin lobisinde görmüş ve ona yaklaşmıştı.

“Affedersiniz, İngilizce biliyor musunuz?”

“Evet.” Kıvrak bir İtalyan aksanı vardı.

“Kendişi için çalıştığım bey onunla bir akşam yemeği yemenizi arzu ediyor.”

Sophia kızmıştı. “Ben bir *putana* değilim! Bir aktrisim,” de-
Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mişti mağrur bir edayla. Gerçekte sadece, Pupo Avati'nin son filminde bir figüranlığı ve Giusepi Terantore'nin bir filmde iki satırlık bir rolü vardı. "Neden bir yabancıyla yemek yiyecek mişim?"

Dmitri bir tomar yüz dolarlık banknot çıkarmıştı. Beş tanesini Sophia'nın eline sıkıştırdı. "Arkadaşım çok cömerttir. Bir yatı var ve çok yalnız." Yüz ifadesinin mağrurluktan meraka, ilgiye dönüşünü izledi.

"Öyle olsun, iki film çekimi arasındayım," diye gülümsedi. "Arkadaşınızla yemek yememin herhalde bir sakıncası yoktur."

"İyi, memnun olacaktır."

"Nerede?"

"St. Paul de Vence'de."

Dmitri iyi bir seçim yapmıştı. İtalyan. Yirmilerinin sonunda. Kedi gibi bir yüz, dolgun göğüslü güzel bir vücut. Harry Stanford masanın öte yanından Sophia'ya bakarak kararını verdi.

"Seyahat etmeyi sever misin Sophia?"

"Bayılırım."

"Güzel. Küçük bir geziye çıkıyoruz. Bir dakika izin verir misin?"

Sophia Stanford'u lokantaya girerken seyretti. Erkekler tuvaletinin girişinde umumi bir telefon vardı.

Stanford bir jeton attı ve numarayı çevirdi. "Marina santralı lütfen."

Saniyeler sonra bir ses "Burası Marina Santralı," dedi.

"Blue Skies yatıyla görüşmek istiyorum. Viski bravo lima dokuz sekiz sıfır..."

Konuşma beş dakika sürdü ve Stanford bitirince 21-30-30'u çevirdi. Nice'deki havaalanını. Konuşma bu sefer daha kısaydı.

Konuşma bitince Stanford Dmitri ile konuştu ve Dmitri hızla lokantadan ayrıldı. Sonra Sophia'ya döndü. "Hazır mısınız?"

"Evet."

"Yürüyüşe çıkalım." Bir plan hazırlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Mükemmel bir gündü. Güneş ufka pembe bulutlar saçmıştı ve sokaklarda gümüş renkli ışıktan ırmaklar akıyordu.

Rue Grande boyunca, güzel bir 12. yüzyıl kilisesi olan Eglise'nin yanından yürüyüp taze ekmek almak için Kemer'in önündeki ekmekçiye durdular. Gözetleyen üç kişiden biri, dışarı çıktıklarında, hararetle kiliseyi inceliyordu. Dmitri de onu bekliyordu.

Harry Stanford ekmeği Sophia'ya verdi. "Neden bunu eve götürmüyorsun. Ben birkaç dakika sonra gelirim."

"Tamam," dedi Sophia gülümsedi ve usulca "Acele et, *caro*," dedi.

Stanford onun gidişini izledi ve Dmitri'ye işaret etti.

"Neler buldun?"

"Kadın ve adamlardan biri La Colle yolu üzerinde Le Hamean'da kalıyor."

Harry Stanford yeri biliyordu. St. Paul de Vence'in bir mil batısında, beyaz boyalı, meyve bahçesi içinde bir çiftlik eviydi. "Peki diğeri?"

"Mas D'Artigny'de."

St. Paul de Vence'in iki mil batısında bir tepenin yamacında bir Provence konağı.

"Ne yapmamı istiyorsunuz efendim?"

"Hiçbir şey. Ben çaresine bakarım."

Harry Stanford'un villası, dar parke taşlı dar sokaklar ve çok eski evlerin olduğu bir mahallede, Marie'nin yanındaki Rue de Casette'teydi. Villa, eski taşlardan ve kilden yapılmış, beş katlı, bahçeli bir yapıydı. Evin iki kat aşağısında bir garaj ve şarap mahzeni olarak kullanılan eski bir mağara vardı. Taş basamaklar yukardaki yatak odalarına, büroya ve çinili terasa uzanıyordu. Bütün ev Fransız antikalıyla döşenmiş ve çiçeklerle doldurulmuştu.

Stanford villaya döndüğünde Sophia onu yatakodasında bekliyordu. Çıplaktı.

"Seni bu kadar geciktiren ne?" diye fısıldadı.

Sophia Matteo yaşayabilmek için rol aldığı filmlerin çekim sırasında telekız olarak para kazanıyordu ve müşterilerine orgazm taklidi yapmaya alışıktı. Fakat bu adama numara yapmaya gerek yoktu. Adam doyumsuzdu ve Sophia kendini tekrar tekrar doruğa ulaşırken buluyordu.

En sonunda bitkin düştüklerinde Sophia kollarını onun boyuna doladı ve mutlulukla mırıldandı. “Burada sonsuza kadar kalabilirim *caro*.”

Keşke ben de kalabilseydim, diye düşündü Stanford vahşice.

Köyün girişine yakın General De Gaulle Maydanı’ndaki Le Cafe De La Place’da akşam yemeği yediler. Yemek nefisti ve içinde bulunduğu tehlike Stanford’a göre yemeği daha lezzetli hale getiriyordu.

Yemeği bitirdiklerinde villaya döndüler. Stanford takipçilerinin geldiğinden emin olmak için yavaş yavaş yürüyordu.

Saat birde, sokağın karşısında duran bir adam ışıkların, tüm bina karanlıkta kalıncaya kadar, teker teker söndürülüşünü izledi.

Sabah dört buçukta Harry Stanford, Sophia’nın uyuduğu misafir yatak odasına gitti. Onu yavaşça sarstı. “Sophia . . .”

Sophia gözlerini açtı, umutlu bir gülümsemeyle baktı ve sonra yüzü asıldı. Stanford giyinikti. Oturdu. “Ters giden bir şey mi var?”

“Hayır, güzelim. Her şey yolunda. Seyahat etmeyi sevdiğini söylemiştin. Şimdi küçük bir geziye çıkıyoruz.”

Kız artık iyice uyanmıştı. “Bu saatte mi?”

“Evet. Çok sessiz olmalıyız.”

“Fakat . . .”

“Acele et.”

On beş dakika sonra Harry Stanford, Sophia, Dmitri ve Prince taş basamaklardan bodruma, içinde kahverengi bir Renault’nun bulunduğu garaja iniyorlardı. Dmitri garaj kapısını yavaşça açıp dışarı, sokağa baktı. Stanford’un park edilmiş beyaz Corniche’si dışında bomboştı. “Kimse yok.”

Stanford, Sophia’ya döndü. “Şimdi küçük bir oyun oynayacağız. Sen ve ben arabanın arka tarafında, yere yatacağız.”

Sophia’nın gözleri açıldı. “Neden?”

“Bazı rakiplerim beni takip ediyor,” dedi samimiyetle. “Bir iş üzerindeyim ve onlar ne olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Eğer bulurlarsa bu bana çok pahalıya patlayabilir.”

“Anlıyorum,” dedi Sophia. Neden söz ettiğini anlamamıştı.

Beş dakika sonra Nice yolunda köyden uzaklaşıyorlardı. Banka oturmuş biri Renault'nun kapıdan hızla çıkışını seyretti. Direksiyonda Dmitri Kaminsky, yanında da Prince vardı. Adam aceleyle bir cep telefonu çıkardı ve bir numara çevirdi.

“Galiba bir sorunumuz var.”

“Ne sorunu?”

“Kahverengi bir Renault kapıdan henüz çıktı. Arabayı Dmitri Kaminsky kullanıyordu, köpek de arabadaydı.”

“Stanford yok muydu?”

“Yoktu.”

“Olamaz. Koruması onu gece vakti hiç yalnız bırakmaz, köpek de asla onun yanından ayrılmaz.”

“Corniche hâlâ villanın önünde mi?”

“Evet, ama belki de araba değiştirmiştir.”

“Ya da numara olabilir. Havaalanını ara.”

Beş dakika sonra kuleyle konuşuyorlardı.

“Mösyö Stanford'un uçağı mı? Evet. Bir saat önce geldi ve yakıt ikmalini yaptı bile.”

Beş dakika sonra da adamlardan biri villanın önünde nöbet tutarken diğeri ikisi havaalanına doğru yola koyulmuştu.

Kahverengi Renault Colle Sur Loup'dan geçerken Stanford oturdu. “Şimdi oturabiliriz,” dedi Sophia'ya ve Dmitri'ye döndü. “Nice Havaalanı. Acele et.”

İki

Yarım saat sonra Nice Havaalanında özel uçağa dönüştürülmüş bir Boeing 727 yavaşça pistin kalkış noktasına doğru ilerlemekteydi. Kuledeki uçuş kontrolörü “Uçağı kaldırmak için acele ediyor olmalılar. Pilot kalkış izni almak için üç kezdir bağlantı kuruyor,” dedi.

“Kimin uçağı bu?”

“Harry Stanford. Kral Midas’ın ta kendisi.”

“Herhalde bir, iki milyar daha kazanmak üzeredir.”

Uçuş kontrolörü monitörden kalkmakta olan bir jeti izledi ve mikrofona “Boeing sekiz dokuz beş, Papa, burası Nice kontrol. Sıfır beş sol pistinden kalkışa serbestsiniz. Kalkıştan sonra sağa bir dört sıfır başa dönünüz.”

Harry Stanford’un pilotu ve ikinci pilotu, rahatlamış olarak birbirlerine baktılar. Pilot mikrofona düğmesine bastı. “Anlaşıldı. Boeing sekiz dokuz beş Papa kalkışa serbest. Kalkıştan sonra sağa bir dört sıfır başa dönecek.”

Az sonra koca uçak pistte gürleyerek hızlandı ve gri şafağı bird bıçak gibi yırtarak göğe yükseldi.

İkinci pilot mikrofona “Kontrol, Boeing sekiz dokuz beş Papa üç bin feet’i geçiyor, yedi sıfır uçuş seviyesine tırmanıyor.”

İkinci pilot, pilota döndü “Bizim Stanford kalkış için sabırsızlanıyordu. Öyle değil mi?”

Pilot omuzlarını silktili. “Görevimiz ‘neden’ diye fikir yürütmek değil, görev, yapmak ve ölmek. Arkada ne yapıyor?”

İkinci pilot kalkıp kabinin kapısından arkaya baktı. “Dinleniyor.”

Diğerleri arabadan kontrol kulesini aradılar.

“Bay Stanford’un uçağı... Hâlâ alanda mı?”

“Hayır, *Monsieur*. Az önce havalandı.”

“Pilot uçuş planı verdi mi?”

“Tabii ki mösyö.”

“Nereye?”

“JFK Havaalanına gidiyor.”

“Teşekkürler.” Arkadaşlarına döndü. “Kennedy. Orada adamlarımız bekleyecekler.”

Renault Monte Carlo’nun eteklerini geçip İtalya’nın sınırına yaklaşınca Harry Stanford “Hâlâ izlenmediğimizden emin misin Dmitri?” dedi.

“Hayır efendim. İzimizi kaybettirdik.”

“Güzel.” Harry Stanford koltuğuna yaslanıp rahatladı. Meraklanacak bir şey yoktu. Uçağın peşine düşeceklerdi. Durumu bir kere daha değerlendirdi. Aslında bütün mesele, neyi ne zaman öğrendikleriydi. Onlar bir aslanı takip edip alt etmeyi hayal eden çakallardı. Harry Stanford gülümsedi. Uğraştıkları adamı hafife almışlardı. Aynı hataya düşen başkaları bunun faturasını ağır ödemişlerdi. Bu sefer de birileri ödeyecekti. O, Harry Stanford’du. Cumhurbaşkanı’nın ve Kralların güven duyduğu bir dost, bir düzine ülkenin ekonomisini alt üst edebilecek kadar zengin ve güçlü bir dost.

727 Marsilya semalarındaydı. Pilot “Marsilya, Boeing sekiz dokuz beş Papa. Sizin kanalınızda. Bir dokuz sıfır uçuş seviyesini geçiyor. İki üç sıfır uçuş seviyesine tırmanıyor.”

“Anlaşıldı.”

Renault şafak söktükten az sonra San Remo’ya ulaştı. Harry Stanford’un burada güzel anıları vardı. Fakat şehir inanılmayacak kadar değişmişti. Birinci sınıf otelleri ve lokantalarıyla seçkin bir şehir olduğu zamanları; smokin giymenin zorunlu olduğu ve bir gecede servetlerin kaybedilip kazanıldığı bir kumarhaneyi hatırladı. Şimdilerde turizme yenik düşmüştü. Bağırarak konuşan müşteriler ceket bile giymeden kumar oynuyordu.

Renault, Fransız İtalyan sınırından on iki mil uzaktaki limana yaklaşıyordu. Limanda iki marina vardı: Doğuda Porto Sole, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Batıda Porto Communale. Porto Sole'de bir görevli demirlemeye yardım ediyordu. Porto Communale'de görevli yoktu.

"Hangisi?" diye sordu Dmitri.

"Porto Communale," diye emretti Stanford. "*Etrafta ne kadar az insan olursa o kadar iyi.*"

"Tamam efendim."

Birkaç dakika sonra Renault, *Blue Skies* adındaki, 55 metrelik motor-yatın yanına park etti. Kaptan Vacarro ve 'on iki kişilik mürettebat güverteye dizilmişti. Kaptan yolcuları karşılamak için aceleyle iskeleyi indirdi.

"Günaydın *Signore* Stanford," dedi Kaptan Vacarro "Eşyalarınızı alalım ve . . ."

"Eşya yok. Hadi gidelim."

"Başüstüne efendim."

"Dur bir dakika," dedi Stanford mürettebatı gözden geçirirken. Kaşlarını çatı. "Şu en sondaki yeni, değil mi?"

"Evet efendim. Kamarotumuz Capri'de hastalandı ve biz de bunu işe aldık. Oldukça . . ."

"Yol verin," diye emretti Stanford.

Kaptan şaşır. "Yol mu . . .?"

"Parasını verin ve gönderin. Haydi gidelim."

Kaptan Vacarro başını salladı. "Başüstüne efendim."

Harry Stanford bakınırken içini güçlü bir önsezi kaplıyordu. Havadaki tehlike o kadar somuttu ki, elini uzatsa dokunacaktı sanki. Yakınında hiçbir yabancı istemiyordu. Kaptan Vacarro ve tayfaları yıllardır onunlaydı. Onlara güvenebilirdi. Dönüp kıza baktı. Dmitri onu rasgele seçtiği için tehlike yoktu. Ve sadık koruması Dmitri hayatını pek çok kere kurtarmıştı. Stanford, Dmitri'ye döndü. "Yanımdan uzaklaşma."

"Peki efendim."

Stanford, Sophia'nın koluna girdi. "Güverteye çıkalım canım."

Dmitri Kaminsky güvertede durup mürettebatın yolculuk için hazırlanışını izledi. Limanı gözden geçirdi ama endişelenecek bir şey görmedi. Sabahın bu vaktinde çok az hareket vardı. Yatın koca jeneratörleri çalıştı ve tekne demir aldı.

Kaptan Harry Stanford'a yaklaştı. "Nereye gideceğimizi söylemediniz *Signore* Stanford."

"Hayır. Söylemedim değil mi Kaptan." Biraz düşündü "Portofino."

"Peki efendim."

"Bu arada, telsizi kapatmanı istiyorum."

Vacarro'nun yüzü asıldı: "Telsizi mi kapatayım? Peki efendim. Peki ya ...?"

Harry Stanford "Endişelenme. Sadece dediğimi yap. Ayrıca kimse telefonu kullanmasın."

"Peki efendim. Portofino'da demirleyecek miyiz?"

"Bunu size sonra bildiririm Kaptan."

Harry Stanford, Sophia'ya yatı gezdirdi.

Bu yat sahip olduğu en değerli şeylerden biriydi ve Harry onunla gösteriş yapmayı severdi. Nefes kesen bir tekneydi. Çok lüks donatılmış, oturma ve çalışma odası olan bir süiti vardı. Çalışma odası genişti ve bir kanape, birkaç koltuk ve küçük bir kasabayı yönetmeye yetecek kadar donanımlı bir çalışma masasıyla döşenmişti. Duvarıda, yatın o andaki konumunu gösteren elektronik bir harita vardı. Kayarak açılan cam kapılar, ana süitten, bir şezlong, bir masa ve dört sandalye ile döşenmiş veranda şeklindeki güverteye açılıyordu. Burasını tik ağacından yapmış korkuluklar çeviriyordu. Stanford ılık günlerde güvertede kahvaltı etmeyi adet edinmişti.

Teknede, içinde el yapımı ipek paneller, vitraylar ve jakuzili bir banyo olan altı tane tek kişilik kamara vardı. Büyük kütüphanesi koa ağacından yapılmıştı.

Yemek odası on altı kişilikti. Alt güvertede tam teçhizatlı bir spor salonu vardı. Ayrıca yatta bir şarap mahzeni ve bir sinema salonu bulunuyordu. Harry Stanford dünyanın en muhteşem pornografik film koleksiyonlarından birine sahipti. Yattaki mobilyalar da muhteşemdi ve yatta bulunan tablolar hangi müzede olursa olsun o müze için övünç kaynağı olurdu.

Gezintinin sonunda Stanford, Sophia'ya "Çoğunu gördün," dedi. "Kalanını yarın gösteririm."

Sophia hayrete düşmüştü. "Hiç böyle bir şey görmedim. Bu ... Bu sanki bir şehir."

Harry Stanford onun gösterdiği hayranlık karşısında gülümse-
di. “Kamarot sana odanı gösterir. Rahatına bak, benim biraz işim
var.”

Harry Stanford çalışma odasına dönüp duvardaki elektronik
haritadan yatın konumunu kontrol etti. *Blue Skies* Ligurya Deni-
zi’nde kuzeydoğu yönünde ilerliyordu. *Nereye gittiğimi bilmiyor
olacaklar, diye düşündü Stanford. Beni JFK havaalanında bekleye-
cekler. Portofino’ya varınca her şeyi yoluna koyarım.*

Otuz beş bin feet uçuş seviyesinde, B-727’nin pilotu yeni tali-
matlar alıyordu. “Boeing sekiz dokuz beş Papa. Direk olarak Del-
ta India November noktasına uçuşa serbestsiniz. Daha sonra kırk
nolu üst yol ve uçuş planınızdaki yollardan uçuşa serbestsiniz.”

“Anlaşıldı. Boeing sekiz dokuz beş Papa, direkt Dinard, kırk
nolu üst yol plandaki yollardan serbest.”

Pilot gerindi, kalktı, pilot kabinin kapısına gidip arkaya baktı.

“Yolcumuz nasıl?” diye sordu ikinci pilot.

“Bana acıkmış gibi geldi.”

Üç

Ligurya Sahili Fransız-İtalyan sınırından Cenova'ya oradan da La Spezia Körfezi'ne uzanan yarım daire biçimindeki İtalyan Riviera'sıdır. Uzun ve güzel kıyı şeridi ve parıltılı sularıyla ünlü Portofino, Vernazza, Sardinia, Elba ve Korsika limanlarını barındırır.

. *Blue Skies*, zeytin, çam, palmiye ve selvilerle kaplı yamaçları uzaktan bile çok etkileyici görünen Portofino'ya yaklaşıyordu. Harry Stanford, Sophia ve Dmitri güverteden, yaklaşan kıyıyı izliyorlardı.

“Portofino'ya çok geldin mi?” diye sordu Sophia.

“Birkaç defa.”

“Gerçek evin nerede?”

Bu soru çok özeldi. “Portofino'dan hoşlanacaksın Sophia. Gerçekten, oldukça güzeldir.”

Kaptan Vacarro onlara yaklaştı. “Öğle yemeğini teknede mi yiyeceksiniz, *Signore* Stanford?”

“Hayır. Splendido'da yiyeceğiz.”

“Pekâlâ. Yemekten sonra demir almaya hazırlanalım mı?”

“Gerek yok. Buranın güzelliğinin tadını çıkaralım.”

Kaptan Vacarro kafası karışmış, şaşkın bir ifadeyle baktı. Harry Stanford bir acele ediyordu, biraz sonra, hiç acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Ve telsizi kapatmak! Görülmemiş bir şey! *Pazzo*.

Blue Skies limanın açığında demirlediğinde Stanford, Sophia ve Dmitri yatın motoruyla kıyıya çıktılar. Bu küçük liman şehri, çeşit çeşit mağazaları ve tepelere çıkan tek yol boyunca uzanan açık hava *trattoria*'larıyla şirin bir yerdi. Bir düzine kadar küçük balıkçı teknesi, çakıllı kumsala çekilmişti.

Stanford, Sophia'ya döndü. “Öğle yemeğini tepenin üzerindeki otele yiyeceğiz. Manzarası harikadır.” Rıhtımın ötesinde du-

ran bir taksiyi işaret etti. “Yukarıya taksiyle çık, ben de birazdan geliyorum.” Kıza bir miktar *liret* verdi.

“Olur, *caro*.”

Gözleri, uzaklaşan kızı takip etti, sonra Dmitri’ye döndü. “Telefon etmeliyim.”

Fakat tekmeden değil, diye düşündü Dmitri.

İki adam rıhtımın kenarındaki iki telefon kulübesine yöneldiler. Dmitri, Stanford’un bunlardan birine girip; ahizeyi kaldırışını ve bozuk para atışını izledi.

“Santral, Cenevre’deki İsviçre Union Bankası’yla görüşmek istiyorum.”

Bir kadın ikinci telefon kulübesine yaklaşıyordu. Dmitri önünde durdu.

“Affedersiniz,” dedi kadın. “Tele . . .”

“Telefon bekliyorum,” dedi Dmitri.

Kadın hayretle baktı. Stanford’un olduğu kulübeye umutla göz attı.

“Ben olsam beklemezdim,” diye mırıldandı Dmitri. “Telefonla uzun konuşacak.”

Kadın omuz silkip uzaklaştı.

“Alo.”

Dmitri Stanford’un konuşmasını izliyordu.

“Peter? Küçük bir sorununuz var.” Stanford kulübenin kapısını kapadı. Çok hızlı konuşuyordu ve Dmitri ne dediğini duyamıyordu. Konuşmanın sonunda Stanford ahizeyi yerine koyup kapıyı açtı.

“Her şey yolunda mı, Bay Stanford?” dedi Dmitri.

“Hadi gidip yemek yiyelim.”

Splendido aşağıdaki pırlanta koya hâkim, muhteşem bir panoramik manzaraya sahip, Portofino’nun baştacı olan bir oteldir. Yalnız çok zenginlere hizmet verir ve şöhretini kıskançlıkla korur. Harry Stanford ve Sophia terasta yemeğe oturdular.

“Yemeği ben ısmarlayabilir miyim?” diye sordu Stanford. “Hoşuna gideceğini sandığım özel yemekleri var.”

“Lütfen,” dedi Sophia.

Stanford yerel hamur işlerinden *trenette*, dana rosto ve yöre-
nin tuzlu ekmeği *focaccia* ismarladı.

“Bize bir şişe Schramsberg 88 getirin.” Sophia’ya döndü.
“Londra’daki uluslararası şarap yarışmasında birincilik kazandı.
Geldiği bağların sahibi benim.”

Kız gülümsedi. “Şanslısın.”

Bunun şansla bir ilgisi yoktu. “Ben Tanrı’nın, insanoğluna
bahsettiği ağız tadının keyfini çıkarmamızı istediğine inanırım.”
Kızın ellerini avucuna aldı. “Ve tabii diğer tatların.”

“Sen inanılmaz bir adamsın.”

“Teşekkür ederim.”

Güzel bir kadının onu takdir etmesi Stanford’u heyecanlandır-
dı. Kızı olacak yaştaydı ve bu onu daha da heyecanlandırıyordu.

Yemek bitince Stanford, Sophia’ya dönüp kocaman bir gülüm-
semeyle baktı. “Hadi yata dönelim.”

“Dönelim!”

Harry Stanford becerikli bir âşıktı, ateşli ve hünerli. Kocaman
egosu kendinden çok kadınları tatmin etmeye çalışmasına neden
oluyordu. Bir kadının erotik bölgelerini nasıl uyarabileceğini bili-
yordu ve onlara daha önce tatmadıkları hazları tattırıyordu.

Öğleden sonrayı Stanford’un süitinde geçirdiler, işleri bittiğin-
de Sophia yorgun düşmüştü. Harry Stanford giyinip Kaptan Va-
carro’yla konuşmaya gitti.

“Sardinya’ya gitmek ister misiniz *Signore* Stanford?” diye sor-
du kaptan.

“Önce Elba’ya uğrayalım.”

“Güzel. Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Stanford. “Her şey yolunda.”

Yine tedirgin oluyordu. Sophia’nın odasına gitti.

Ertesi sabah Elba’ya vardılar ve Portoferraio’da demirlediler.

Boeing 727 Kuzey Amerika Hava Sahası’na girerken pilot yer
kontrolörünü aradı.

“New York merkez Boeing sekiz dokuz beş Papa sizin kanalı-
nızda. İki altı sıfır uçuş seviyesini geçiyor. İki dört sıfır uçuş se-
viyesine alçalıyor.”

New York cevap verdi. “Anlaşıldı. On iki bin feet’e alçalmaya
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ve direk JFK'ye serbestsiniz. Yüz yirmi yedi nokta dört frekansında yaklaşma kontrol ile temas ediniz.”

Uçağın arka tarafından hafif bir homurtu geldi.

“Uslu dur Prince. Aferin. Emniyet kemerini de takalım...”

727 indiğinde dört kişi onu bekliyordu. Gelen yolcuları görebilmek için farklı yerlerdeki noktalara yerleşmişlerdi. Yarım saat beklediler. İnən tek yolcu beyaz bir Alman kurt köpeğiydi.

Portoferraio, Elba'nın ana alışveriş bölgesiydi. Buradaki sokaklarda seçkin mağazalar sıralanmıştı ve limanın arkasında 16. yüzyılda Floransa Dükü'nün yaptırdığı sarp kalenin içinde yer alan 18. yüzyıl binaları görölüyordu.

Harry Stanford adayı pek çok kere ziyaret etmişti ve garip bir şekilde burada kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Burası Napoleon Bonaparte'ın sürgüne gönderildiği yerd.

“Napoleon'un evine gidiyoruz,” dedi Sophia'ya. “Sizinle orada görüşürüz,” dedi Dmitri'ye dönerek. “Onu Villa del Mulini'ye götür.”

“Peki efendim.”

Stanford, Dmitri ve Sophia'nın uzaklaşmasını izledi. Saatine baktı, zaman doluyordu. Uçakta olmadığını öğrendiklerinde insan avı yeniden başlayacaktı. *İzimizi bulmaları biraz zaman alır, diye düşündü Stanford. O zamana kadar işler yoluna girer.*

Rıhtımın bitimindeki bir telefon kulübesine girdi. “Londra'yı aramak istiyorum,” dedi operatöre. “Barclay Bankası. Bir, yedi, bir...”

Yarım saat sonra Sophia'yı da alıp limana geri döndü.

“Sen tekneye bin,” dedi Sophia'ya. “Benim telefon etmem gerekiyor.”

Sophia, Stanford'un rıhtımın sonundaki telefon kulübesine gidişini seyretti. *Neden yattaki telefonları kullanmıyor?* diye merak etti.

Harry Stanford telefon kulübesinde “Tokyo Sumitomo Bankası...” diyordu.

On beş dakika sonra yata geri döndüğünde çok kızgındı.

“Bu gece burada mı demirleyeceğiz?” diye sordu kaptan Vacarro. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet,” dedi Stanford. Sonra parmaklarını şaklattı. “Hayır! Sardinya’ya gidelim. Hemen!”

Sardinya’daki Costa Smeralda, Ligurya Sahili’ndeki en güzel yerlerden biridir. Büyük bir kısmı Ali Han tarafından yaptırılmış. villalarla dolu küçük Porto Cervo kasabası zenginler için bir sığınaktır.

Yanaştıklarında Harry Stanford’un yaptığı ilk şey, en yakın telefon kulübesine yollanmak oldu.

Dmitri peşinden gidip kulübenin başında nöbet tuttu.

“Roma’daki Banca I’Italia’yla görüşmek istiyorum...” Kulübenin kapısı kapandı.

Konuşma neredeyse yarım saat sürdü. Stanford kulübeden çıktığında korkunç görünüyordu. Dmitri neler olduğunu merak etti.

Stanford ve Sophia *Liscia Di Vacca* kumsalında öğle yemeği yediler. Yemeği Stanford ısmarladı. “*Mallardus*’la (sert buğday tohumundan yapılmış gevrek ekmek) başlayacağız. Sonra *Porceddu* (defne yaprağı ve mersinle yapılmış süt domuzu), şarap olarak *Vernarcia* alalım, tatlı olarak da *Sebadas* (taze kaşar ve limon rendesi doldurulmuş, ballı ve şekerli lokma).

“*Bene Signore*,” dedi garson, etkilenmişti.

Stanford Sophia’ya doğru döndüğünde yüreği hopladı. Lokantanın girişine yakın iki adam kendisini izliyordu. Yaz güneşinde bu ikisi koyu renk takım elbise giymişlerdi ve turist numarası yapmaya bile tenezzül etmiyorlardı. Bunlar peşimde mi, yoksa sadece masum yabancılar mı? *Hayal gücümü fazla zorlamamalıyım*, diye düşündü.

Sophia, “Sana daha önce sormadım. Ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

Stanford kızı süzdü. Kendisi hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle olmak ferahlatıcı bir şeydi. “Emekliyim,” dedi. “Sadece dolaşıp dünyanın tadını çıkarıyorum.”

“Ve tek başınasın?” Sesi sempati doluydu. “Çok yalnız olmalısın.”

Gülmemek için kendini zor tuttu Stanford. “Evet. Benimle burada olduğun için çok memnunum.”

Kız Stanford’un elini tuttu. “Ben de *caro*.”

Stanford göz ucuyla iki adamın gittiğini gördü.

Yemek bitince Stanford, Sophia ve Dmitri kasabaya geri döndüler.

Stanford bir telefon kulübesine yöneldi. "Paris Credit Lyonnais'i istiyorum..."

Sophia, Stanford'ı izlerken "Harika biri değil mi?" dedi.

"Onun gibisi yoktur," diye cevap verdi Dmitri.

"Uzun zamandır mı onunla berabersin?" diye sordu Sophia.

"İki yıldır," dedi Dmitri.

"Şanslısın."

"Biliyorum," dedi Dmitri. Kulübenin başında nöbet tutmaya gitti. Stanford'un "Rene? Neden aradığımı biliyorsun... Evet... Evet... Yapar mısın? Harika!" dediğini duydu. Sesinden rahatlamış olduğu anlaşılıyordu. "Hayır... orada olmaz. Korsika'da buluşalım... Çok güzel... Buluşmamızdan sonra doğru eve dönebilirim... Teşekkürler Rene."

Ahizeyi yerine koydu. Biraz durdu, gülümsedi ve Boston'daki bir numarayı çevirdi.

Bir sekreter çıktı. "Bay Fitzgerald'ın bürosu."

"Ben Harry Stanford. Onunla görüşmek istiyorum."

"Bay Stanford! Affedersiniz. Bay Fitzgerald tatilde. Başka biriyle...?"

"Hayır. Amerika'ya dönüyorum. Pazartesi sabah saat dokuzda Boston Rose Hill'de olmasını söyleyin. Vasiyetimin bir nüshasını yanına alsın ve noter getirsin."

"Onu bulmaya çalışır..."

"Çalışma. Mutlaka bul canım!" Ahizeyi koyup biraz durdu, kafası meşguldü. Çıktığında sesi sakinleşmişti. "Biraz işim var Sophia. Pitrizzia Oteli'ne git ve beni bekle."

"Tamam," dedi kız, işveli işveli. "Geç kalma."

"Kalmam."

İkisi Sophia'nın uzaklaşmasını izlediler.

"Hadi yata dönelim," dedi Stanford. "Gidiyoruz."

Dmitri şaşırdı. "Peki kız ne...?"

"Evin yolunu bulabilir."

Blue Skies'a döndüklerinde Harry Stanford Kaptan Vacarro'yu

görmeye gitti. “Korsika’ya gidiyoruz,” dedi. “Hemen demir alalım.”

“Yeni hava raporunu henüz aldım, Signore Stanford. Maalesef kötü bir fırtına çıkacak. Beklememiz ve sonra . . .”

“Hemen yola çıkmak istiyorum kaptan.”

Kaptan Vacarro tereddüt etti. “Çok zor bir yolculuk olacak efendim. Gelen bir *Libeccio*, şiddetli bir fırtınaya yol açan güney batı rüzgârı.”

“Umurumda değil.” Korsika’daki buluşma bütün sorunların sonu olacaktı. Dmitri’ye döndü. “Bizi Korsika’dan alacak bir helikopter ayarlamamı istiyorum. Rıhtımdaki umumi telefonu kullan.”

“Evet efendim.”

Dmitri rıhtımdaki telefon kulübesine yöneldi.

Yirmi dakika sonra, *Blue Skies* yola çıkmıştı.

Dört

İlahı Dan Quayle’ydi ve konuşmalarında hep ona değinirdi.

“Quayle hakkında ne dediğiniz umurumda bile değil. O gerçekten değerleri olan tek politikacı. Aile... Önemli olan da bu. Aile kurumuna değer verilmeseydi, bu ülke şimdikinden de büyük bir batağa saplanmış olacaktı. Evlenmeden beraber yaşayan ve çocukları olan bütün gençler... Korkunç bir şey. Bu kadar çok suç işlenmesine şaşmamalı. Eğer Don Quayle başkanlığa aday olursa benim oyumu alacağından emin olabilirsiniz.” Yazık, diye düşündü, o aptal kanun yüzünden oy kullanamadığı için. Fakat sonuna kadar Quayle’nin arkasındaydı.

Dört çocuğu vardı: Sekiz yaşındaki oğlu Billy ve on, on iki ve on dört yaşlarındaki kızları Amy, Clarissa ve Susan harika çocuklardı ve en büyük zevki, zamanını çocuklarıyla geçirmektir. Hafta sonları tamamiyle çocuklarına ayrılmıştı. Onlarla mangal yapıyor, oyun oynuyor, maçlara ve sinemaya gidiyor ve ev ödevlerine yardım ediyordu. Mahallenin bütün küçükleri onu seviyordu. Çocukların bisiklet ve oyuncaklarını tamir ediyor, onları pikniklerine davet ediyordu. Çocuklar ona “Papa” lakabını takmışlardı.

Güneşli bir cumartesi günü, eşi ve kızlarıyla tahta tribünlere oturmuş beyzbol maçını seyrediyordu. Ilık güneşin ve pamuk gibi bulutların gökyüzünü doldurduğu mükemmel bir gündü. Sekiz yaşındaki oğlu Billy, formasının içinde büyümüş de küçülmüş bir profesyonel gibi, vurucu pozisyonunda bekliyordu. Papa, üç kızı ve eşiyle beraberdi. *Bundan daha iyisi olamaz, diye düşündü mutlulukla. Neden bütün o aileler bizim gibi olamıyor?*

Sekizinci oyunun başlangıcıydı ve iki kişi çıkmıştı. Billy vurucuydu ve iki topu kaçırmıştı.

Papa cesaret vermek için “Hadi Billy! Sahanın dışına vur!” diye bağıırıyordu.

Billy atışı bekledi. Alçak ve hızlı bir toptu. Var gücüyle salladı ve kaçırdı.

Hakem “Üçüncü ıskal!” diye bağırdı.

Oyun bitmişti.

Ailelerin oluşturduğu kalabalıktan homurtular ve tezahüratlar yükseliyordu. Billy takımların yer değıştirmesini kederli kederli seyretti.

Papa “Boşver oğlum. Bir dahaki sefere!” diyordu.

Billy güçlükle gülümsedi.

Takımın çalıştırıcısı John Cotton, Billy’yi bekliyordu. “Oyundan çıkıyorsun!” dedi.

“Ama, Bay Cotton...”

“Hadi. Dışarı!”

Billy’nin babası acı bir şaşkınlıkla oğlunun sahadan ayrılışını izledi. *Bunu yapamaz,* diye düşündü. Billy’ye bir fırsat daha *vermek zorunda. Bay Cotton’la konuşup durumu...* Tam bu sırada cep telefonu çaldı. Cevap vermeden dört defa çalmasına izin verdi. Numara sadece bir kişide vardı. *Hafta sonları rahatsız edilmekten nefret ettiğimi biliyor,* diye düşündü kızgınlıkla.

İstemeye istemeye anteni çıkardı, bir tuşa dokunup “Alo,” dedi.

Telefonun diğer ucundaki birkaç dakika konuştu. Papa başını zaman zaman evet anlamında sallayarak dinledi. En sonunda “Evet. Anladım. Ben çaresine bakarım,” dedi ve telefonu kapattı.

“Her şey yolunda mı canım?” diye sordu karısı.

“Hayır. Maalesef. Hafta sonunda çalışmamı istiyorlar. Yarın mangal yapmayı planlıyordum.”

Karısı ellerini tutup “Boşver,” dedi. “İşin daha önemli.”

Ailem kadar değıl, diye düşündü inatla.

Eli çok kaşınıyordu. *Neden böyle oluyor?* dedi kendi kendine. Bu yakında bir cildiyeceye görünmeliyim.

John Cotton mahalledeki süpermarkette müdür yardımcısıydı. Elli yaşlarındaki bu iri yarı adam, oğlu da bir oyuncu olduğu için beyzbol takımını çalıştırmaya razı olmuştu. Takımı bugün, genç Billy yüzünden maçı kaybetmişti.

Süpermarket kapanmıştı ve John Cotton, adamın biri elinde bir paketle yanına geldiğinde park yerindeki arabasına doğru gidiyordu.

“Affedersiniz Bay Cotton!”

“Evet?”

“Bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Dükkân kapalı.”

“Yok, onun için değil. Sizinle oğlum hakkında konuşmak istiyorum. Billy’nin, onu oyundan alıp bir daha oynamayacağını söylediğiniz için morali çok bozuldu.”

“Billy oğlunuz mu? Oyuna girmesi bile hataydı. Hiçbir zaman oyuncu olamaz.”

“Haksızlık yapıyorsunuz Bay Cotton. Billy’yi tanırım. İyi bir beyzbolcudur. Görürsünüz, gelecek cumartesi oynadığında...”

“Gelecek cumartesi oynamayacak ki. Takımdan atıldı.”

“Ama...”

“Aması maması yok. Bu kadar. Şimdi, eğer başka bir diyeceğiniz...”

“Evet, var.” Billy’nin babası elindeki paketi açıp beyzbol sopasını çıkardı. Yalvarırcasına “Bu Billy’nin kullandığı sopa. Bakın, üzerinde ne kadar başarı çentiği var. Bu yüzden onu cezalandırmak haksızlık...”

“Bakın bayım, sopa umurumda değil. Oğlunuz takımdan atıldı.”

Billy’nin babası kederli bir iç çekti. “Fikrinizi değiştirmeyeceğinizden emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

Cotton arabasının kapısını açarken, Billy’nin babası sopayı arabanın arka camına savurup camı kırdı.

Cotton hayretler içinde bakakaldı. “Ne yapıyorsun sen?”

“Isınıyorum,” diye açıkladı Papa. Sopayı kaldırıp bir daha, bu sefer Cotton’un diz kapağına savurdu.

John Cotton acı içinde kıvranarak düştü. “Delisin sen,” diye bağırdı. “İmdat!”

Billy’nin babası yanına çömelip usulca “Hele bir sesini çıkar, diğer diz kapağını da kırayım,” dedi.

Cotton ıstırap ve dehşet içindeydi.

“Eğer oğlum cumartesi günü oynamazsa, seni ve oğlunu öldürürüm. Anladın mı?”

Cotton aşağıdan adamın gözlerine bakarken, acıyla haykırmak için kendini zor tutarak başını salladı.

“Güzel. Haa, bu arada, bunun duyulmasını istemem. Bu işe karışabilecek arkadaşlarım var.” Saatine baktı. Boston uçağını ancak yakalayacak kadar zamanı vardı.

Eli yine kaşınmaya başladı.

Pazar sabahı saat yedide üzerinde şık bir takım elbise ve elinde pahalı bir evrak çantasıyla Verdome’dan Cophey Meydanı’na, oradan da Stuart Sokağı’na yürüdü. Caste Plasa Convention Center’dan yarım blok ötedeki Boston Trust Binası’na gidip görevliye yaklaştı. Koca binada düzinelerce kişinin bürosu olduğu için görevlinin gelenin kim olduğunu bilmesi imkânsızdı.

“Günaydın,” dedi adam.

“Günaydın efendim. Yardımcı olabilir miyim?”

İç geçirdi. “Bana Allah bile yardımcı olamaz. Adamlar, benim pazar günü başkalarının yapması gerekenleri halletmekten daha iyi bir işim olmadığını sanıyorlar.”

Görevli sempatik bir tavırla, “Bu duyguyu bilirim,” dedi. Bir kayıt defteri çıkardı. “Lütfen imzalar mısınız?”

İmzalayıp asansöre yöneldi. Aradığı büro beşinci kattaydı. Altıncı kata çıkıp bir kat aşağı indi ve koridorda ilerledi. Kapının üzerinde Renquist, Renquist & Fitzgerald Avukatlık Bürosu yazıyordu. Koridorda biri sivri uçlu iki küçük alet çıkardı. Kilidi açması beş saniye sürdü. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Sekreterin odası, Boston’un büyük avukatlık bürolarına uygun olarak eski moda, muhafazakâr bir tarzda döşenmişti. Biraz durdu, etrafı gözden geçirip kayıtların saklandığı odaya girdi. İçerde alfabetik sıraya konmuş çelik dolaplar vardı. Üzerinde R-S yazanı açmayı denedi. Kilitliydi.

Çantasından şekillendirilmemiş bir anahtar ve bir kerpeten çıkardı. Anahtarı sokup nazikçe sağa sola çevirdi. Çıkarıp üzerinde oluşmuş izleri inceledi. Bunları kerpetenle kesip attı. Anahtarı tekrar sokup işlemi tekrarladı. Kilidi kurcalarken kendi kendine mırıldanıyordu. Hangi sarkıtı mırıldandığını fark edince gülümsedi.

Uzaklardaki garip isimli yerler, denizlerin ötesinde... O garip isimli uzak yerler çağırıyor, çağırıyor beni.

Ailemi tatile çıkaracağım diye düşündü neşeyle. Gerçek bir tatile. Bahse girerim, çocuklar Hawaii'ye bayılacak.

Dolabın çekmecesini açtı. İsteddiği dosyayı bulması kısa sürdü. Çantasından minik bir fotoğraf makinesi çıkarıp işe koyuldu. On dakika sonra işi bitmişti. Çantasından birkaç parça kâğıt mendil çıkardı, içme suyu makinesinde ıslatıp yerdeki metal kırpıntılarını topladı. Evrak dolabını kilitledi, koridora çıkıp büronun kapısı da kilitleyip binadan ayrıldı.

Beş

Akşam üzeri Kaptan Vacarro, Stanford'un kamarasına uğradı.

“*Signore* Stanford . . .”

“Evet?”

Kaptan duvardaki elektronik haritayı gösterdi. “Maalesef hava bozuyor. Fırtına yolumuzun üzerindeki Bonifacio Boğazı'nda yoğunlaşıyor. Dinene kadar bir limana sığınmamızı . . .”

Stanford sözünü kesti. “Bu iyi bir tekne, sen de iyi bir kaptansın. Bunu halledeceğinden eminim.”

Kaptan Vacarro tereddüt etti. “Nasıl isterseniz *signore*. Elimden geleni yaparım.”

“Eminim kaptan.”

Harry Stanford süitinin büro kısmında oturup plan yaptı. Korsika'da Rene'yle buluşup her şeyi düzelterekti. Sonra helikopterle Napoli'ye gidip oradan Boston'a bir uçak bulacaktı. *Her şey yoluna girecek*, dedi kendi kendine. *Tüm ihtiyacım olan kırk sekiz saat. Sadece kırk sekiz saat.*

Gece yarısı ikide yatın sallanmasına ve dışardaki rüzgârın sesine uyandı. Şimdiye dek rastlamadığı şiddette bir fırtınaydı. Kaptan haklı çıkmıştı. Stanford kalktı, düşmemek için tutunarak haritaya gitti. Tekne Bonifacio Boğazı'ndaydı. *Birkaç saat sonra Korsika'da oluruz*, diye düşündü. *Oraya bir varsak, emniyetteyiz.*

Gecenin daha sonraki saatlerinde olanlar kuşkuluydu. Verandaya dağılmış kâğıtlar, onları yakalamak isteyen Harry Stanford'un denize düştüğü izlenimini veriyordu. Dmitri Kaminsky onun suya düştüğünü gördü ve hemen telefona sarıldı.

“Denize adam düştü!”

Altı

Polis Şefi Yüzbaşı François Durer'in morali bozuktuk. Ada; çocuklarına, cüzdanlarına ve pasaportlarına sahip çıkamayan aptal yaz turistleriyle dolup taşıyordu. Cours Napoleon ile Rue Sergent Casalogna'nın köşesinde iki numaradaki küçük polis karakoluna bütün gün şikâyet yağmıştı.

"Adamın biri çantamı kaptı..."

"Gemi bensiz ayrıldı. Karım gemide..."

"Bu saati sokaktaki bir adamdan aldım. İç boş..."

"Buradaki eczanelerde kullandığım ilaç yok..."

Şikâyetlerin sonu gelmiyordu.

Ve görünüşe göre şimdi de bir ceset vardı.

"Şimdi bunun için zamanım yok," dedi parmağını şaklatarak.

"Ama dışarda bekliyorlar," dedi yardımcısı. "Ne diyeyim?"

Yüzbaşı Durer metresine gitmek için sabırsızlanıyordu. İçinden, "Cesedi başka bir adaya götürün," demek geliyordu, ama ne de olsa adanın polis şefiydi.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Bir görelim bakalım."

Biraz sonra Kaptan Vacarro ve Dmitri Kaminsky içeri daldılar.

"Oturun," dedi Yüzbaşı nezaketsizce.

Oturdular.

"Lütfen, bana tam olarak ne olduğunu anlatın."

Kaptan Vacarro "Emin değilim," dedi. "Ben ne olduğunu görmedim..." Dmitri Kaminsky'ye döndü. "Ne olduğunu görmüş. Belki o anlatsa daha iyi olur."

Dmitri derin bir nefes aldı "Çok korkunçtu. Ben... Ben onun için çalışıyordum."

"Ne iş yapıyordunuz mösyö?"

"Koruma, masör, şoför. Yatımız dün gece fırtınaya yakalandı. Çok kötüydü. Kendisine, rahatlamak için masaj yaptırdı. Sonra

bir uyku hapi getirmemi istedi. İlaç yatak odasındaydı. Döndüğümde verandadaydı, korkulukların yanında. Fırtına yatı oradan oraya fırlatıyordu. Elinde bazı kâğıtlar vardı. Biri uçtu ve o da arkasından tutmak için uzandı, dengesini kaybedip düştü. Kurtarmak için koştum, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Yardım çağırdım. Kaptan Vacarro tekneyi hemen durdurdu. Kaptanın kahramanca çabaları sonucu onu bulduk. Fakat çok geç kalmıştık. Boğulmuştu.”

“Çok üzüldüm!” Daha az umursayamazdı.

Kaptan Vacarro sessizliği bozdu. “Rüzgâr ve deniz cesedi yata geri taşımış. Tamamen şans. Şimdi cesedi ülkesine götürmek için izin istiyoruz.

“Bir mahsuru yok.” Karısına gitmeden önce, metresine uğrayıp bir içki içecek zamanı vardı.

“Size bir ölüm belgesi ve bir çıkış vizesi hazırlatırım.” Sarı bir kâğıt çıkardı. “Ölenin adı?”

“Harry Stanford.”

Yüzbaşı Durer birden duraksadı. Kafasını kaldırdı. “Harry Stanford mu?”

“Evet.”

“Şu Harry Stanford?”

“Evet.”

Yüzbaşı Durer’in gözleri parladı. Tanrılar ona kudret helvası göndermişlerdi. Harry Stanford uluslararası bir efsaneydi. Ölüm haberi tüm dünyayı sarsacaktı ve durumun kontrolü Yüzbaşı Durer’in ellerindeydi. İlk soru; bu durumu, kendi çıkarını sağlamak için nasıl kullanabileceği. Durer oturup, gözü tavana dikili düşündü.

“Cesedi bırakmanız ne kadar sürer?” diye sordu Kaptan Vacarro.

Başını kaldırdı. “Ha, bu iyi bir soru.” *Basının gelmesi ne kadar sürer? Röportajda Kaptan’a yer vermeli miyim? Hayır. Neden bu ihtişamı onunla paylaşacak mışım? Bu durumu kendim hallederim.* “Yapacak çok şey var,” dedi esefle. “Hazırlanacak kâğıtlar var...” İç çekti. “Bir hafta veya daha fazla sürebilir.”

Kaptan Vacarro afallamıştı. “Bir hafta veya daha fazla mı? Ama siz...” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bazı formaliteler var,” dedi katı bir tavrıla. “Böyle işler acele-ye gelmez.” Sarı kâğıdı yeniden aldı. “En yakın akrabası kim?”

Kaptan Vacarro Dmitri’ye baktı.

“Sanırım Boston’daki avukatlarıyla görüşmemiz gerek.”

“İsim?”

“Renquist, Renquist & Fitzgerald.”

Yedi

Kapıda Renquist Renquist & Fitzgerald yazsa da, Renguistler çoktan dünya değiştirmişlerdi. Simon Fitzgerald oldukça dinçti. Yetmiş altı yaşında, emrindeki altmış avukatla büroya güç veren bir dinamoydu. Tehlikeli şekilde zayıftı, saçları bembeyazdı ve asker gibi sert bir yürüyüşü vardı. Şimdi ileri geri, düşünceli düşünceli volta atıyordu.

Sekreterinin önünde durdu. “Bay Stanford telefon ettiğinde neden beni bu kadar acilen görmek istediğini söylemedi mi?”

“Hayır efendim. Sadece sizin pazar sabahı saat dokuzda onun evinde olmanızı, bir noter ve vasiyetini getirmenizi söyledi.”

“Teşekkürler. Bay Sloane’ye gelmesini söyleyin.”

Steve Sloane büronun gelecek vaat eden genç avukatlarından biriydi. Uzun boylu, sıırım gibi, meraklı mavi gözleri ve rahat, ihtişamlı bir duruşu olan, sarışın bir Harvard mezunuydu. Firmanın arabulucusuydu ve Simon Fitzgerald’ın aklındaki selefti. Eğer bir oğlum olsaydı, diye düşündü Fitzgerald, *onun Steve gibi olmasını isterdim*. Steve Sloane’nın içeri girişini seyretti.

“Senin Newfoundland’da somon avlıyor olman gerekiyordu,” dedi Steve.

“İşimiz çıktı. Otur Steve. Bir sorunumuz var.”

Steve iç çekti. “Yeni bir konu mu?”

“Harry Stanford hakkında.”

Harry Stanford onların en değerli müşterilerinden biriydi. Kendileri dışında yarım düzine hukuk firması çeşitli Stanford Kuruluşları’nın işlerine bakıyordu, sadece Renquist, Renquist & Fitzgerald şahsi meseleleriyle ilgileniyordu. Onu Fitzgerald’dan başkası görmemişti, ama firmada bir efsaneydi.

“Harry Stanford bu sefer ne yaptı?” diye sordu Steve.

“Öldü.”

Steve şok olmuştu. “Ne?”

“Az önce Korsika’daki Fransız Polisi’nden bir faks aldım. Anlaşılan Stanford dün yattan düşüp boğulmuş.”

“Aman Allahım!”

“Biliyorum, onu daha önce hiç görmedin, ama onu otuz yıldan fazla süredir biz temsil ettik, zor adamdı.” Fitzgerald koltuğuna yaslanıp geçmişini düşündü. “Aslında iki tane Harry Stanford vardı... Etrafa para saçan insancıl Stanford ve insanları mahvetmekten zevk alan orospu çocuğu Stanford. Yılan oynatıcısı gibi etkileyici, ama bir kobra gibi tehlikeliydi. İki kişilikliydi... Hem yılan oynatıcısı, hem yılan...”

Çok etkileyici.”

“Otuz yıl önceydi... Aslında tam olarak otuz bir yıl... Bu firmaya yeni girmiştin. O zamanlar Stanford’un işlerine yaşlı Renquist bakıyordu. Bir numara bol gelmek lafını bilirsin. İşte Harry Stanford dünyaya bir numara bol geliyordu. Eğer o olmasaydı, onun gibi birini hayal edemezdin. O bir abideydi. İnanılmaz bir enerjisi ve hırsı vardı. Muhteşem bir sporcuydu. Üniversitedeyken boks yapardı ve dört dörtlük bir polo oyuncusuydu. Gençliğinde bile dayanılmaz biriydi. O, tanıdığım en merhametsiz adamdı. Sadist ve kinciye. Bir akbabanın içgüdülerine sahipti. Rakiplerini iflasa zorlamaya bayılırdı. Onun yüzünden birçok kişinin intihar ettiği söylenirdi.”

“Canavar gibi.”

“Bir taraftan öyleydi. Diğer taraftan da Yeni Gine’de bir yetimhane, Bombay’da da bir hastane açmıştı ve isim vermeden milyonlar bağışladı. Ne yapacağı hiç belli olmazdı.”

“Nasıl bu kadar zengin oldu?”

“Yunan mitolojisi hakkında bilgin var mı?”

“Biraz, unutmamışım.”

“Odipus’un hikâyesini bilir misin?”

Steve başını salladı. “Annesine sahip olmak için babasını öldürmüştü.”

“Doğru. İşte Harry Stanford öyleydi. Ama o babasını annesinin oyunu almak için öldürdü.”

Steve boş boş bakıyordu. “Neyini almak için?”

Fitzgerald öne uzandı. “Otuzların başında Harry’nin babasının Boston’da bir bakkal dükkânı vardı. O kadar iyi iş yaptı ki, ikincisini açtı ve kısa sürede mağazalar zinciri oluştu. Üniversiteyi bitirince babası onu yönetim kuruluna sokup işine ortak yaptı. Dediğim gibi Harry çok hırslıydı. Büyük hayalleri vardı. Dükkânların etini mezbahadan almaktansa, kendi sürülerini yetiştirmeyi isterdi. Arazi alıp kendi sebzelerini yetiştirip kendi konservelerini üretmek istiyordu. Babası aynı fikirde değildi, çok tartıştılar. Sonra Harry’ye müthiş bir ilham geldi. Babasına otomobilden, mobilyaya, hayat sigortasına kadar her şeyi indirimle satan ve müşterilerinden üyelik ücreti alan bir süpermarketler zinciri kurmak istediğini söyledi. Babası onun deli olduğunu düşündü, bu fikrine kesinlikle karşı çıktı. Ama Harry’nin hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeye niyeti yoktu. Yaşlı babasından kurtulması gerektiğine karar verdi. Babasını uzun bir tatile çıkmaya ikna etti ve o yokken Harry de yönetim kurulunu tavlama girişti. Parlak bir pazarlamacıydı ve onlara yeni fikrini pazarladı. Yönetim kurulundaki amcasını ve halasını kendine oy vermeye ikna etti. Kendini diğer üyelere sevdirdi. Onları yemeğe çıkardı, biriyle tilki avına gitti, diğeriyle golf oynamaya. Bir üyenin kocası üzerinde etkili olan karısıyla yattı. Ama en çok paraya sahip olan annesiydi ve son oy hakkı onundu. Harry onu da kendi kocası aleyhinde oy kullanmaya ikna etti.”

“İnanılmaz!”

“Harry’nin babası döndüğünde ailesinin kendisini oy birliği ile şirketten kapı dışarı ettiğini öğrendi.

“Aman Allahım!”

“Dahası var. Harry bununla yetinmemişti. Babası kendi bürosuna girmek istediğinde binadan kovulmuş olduğunu anladı. Ve unutmaz Harry o zamanlar henüz otuzlarındaydı. Şirketteki takma adı ‘Buz Adam’dı. Ama Sezar’ın hakkı Sezar’a Steve. Stanford kuruluşlarını elleriyle kurup dünyanın tek kişi tarafından yönetilen en büyük teşebbüsü haline getirdi. Büyüyüp, şirketi kereste, kimya, iletişim, elektronik ve müteahhitlik işlerine soktu. Ve borsaya girdi.”

“Muhtesem bir adam olmalı,” dedi Steve.

“Öyleydi. Kadınlar için de, erkekler için de...”

“Evli miydi?”

Simon Fitzgerald uzun bir süre düşündü ve sonunda hatırladı. “Harry Stanford gördüğüm en güzel kadınlardan biriyle evliydi. Emily Temple. Üç çocukları oldu. İki erkek ve bir kız. Emily, Florida’da Hobe Sound’da yaşayan nüfuzlu bir ailenin kızıydı. Harry’ye âşıktı ve ihanetlerini görmezden geliyordu. Ama bir gün canına tak etti. Çocuklar için bir dadı tutmuştu. Rosemary Nelson adında bir kadın. Genç ve çekici. Onu Harry Stanford için daha çekici yapan şey yatağa girmeye yanaşmamasıydı. Harry’yi deliye döndürüyordu. Reddedilmeye alışkın değildi. Harry yine o inatılmaz büyüsünü kullandı, karşı koyulmazdı. En sonunda Rosemary’yi yatağa attı. Onu hamile bıraktı. Rosemary doktora gitti. Ne yazık ki doktorun damadı gazeteciydi, olaydan haberi oldu ve hikâyeyi yayımladı. Büyük bir skandal patladı. Boston’u bilirsin. Her şey gazetelerdeydi. Küpürleri hâlâ bir yerlerde saklıyorum,” dedi.

“Kürtaj yaptırdı mı?”

Fitzgerald kafasını salladı. “Hayır. Harry doğurmasını istedi ama o karşı çıkıyordu. Kötü bir durumdu. Harry ona onu sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söyledi. Tabii bunu düzinelerce kadına söylemişti ve Emily bu konuşulanları duyup intihar etti...”

“Çok kötü. Dadiya ne oldu?”

“Rosemary Nelson ortadan kayboldu. Milwaukee’deki St. Joseph Hastanesinde Julia adında bir kız dünyaya getirdiğini öğrendik. Stanford’a bir not gönderdi, ama Stanford’un cevap vermeye bile tenezzül ettiğini sanmıyorum. O zamana kadar yeni birini bulmuştu bile. Rosemary’le ilgilenmiyordu artık.”

“Büyüleyici.”

“Esas trajedi daha sonra olanlardı. Çocuklar annelerinin ölününden onu sorumlu tuttular. O zaman on, on iki ve on dört yaşlarındaydılar. Acı duyacak kadar büyük ama babalarına karşı koyamayacak kadar küçük. Ondan nefret ediyorlardı. Ve Harry’nin en büyük korkusu da kendisinin babasına yaptığını, bir gün onların kendisine yapmasıydı. Bunun gerçekleşmemesi için elinden geleni yaptı. Onları birbirinden farklı, yatılı okullara ve yaz kamplarına

gönderdi ve birbirlerini az görecek biçimde ayarlamalar yaptı. Onlara hiç para göndermedi. Annelerinin onlara bıraktığı küçük mirasla idare ettiler. Hep aba altında sopa gösteriyordu. Çocuklar kendisinin istemediği bir şey yapınca servetini koz olarak kullanıyordu.

“Çocuklara ne oldu?”

“Tyler, Chicago’daki Gezici Mahkeme’de hâkim... Woodraw, hiçbir iş yapmıyor, hovarda. Hobe Sound’da oturup golf ve polo üzerine bahis oynuyor. Birkaç yıl önce bir büfede garsonluk yapan birini tavladı, hamile bıraktı ve herkesi şaşırtarak onunla evlendi. Kendall, başarılı bir tasarımcı ve bir Fransızla evli. New York’ta oturuyorlar.” Ayağa kalktı. “Steve hiç Korsika’ya gitmiş miydin?”

“Hayır.”

“Oraya uçmanı istiyorum. Harry Stanford’un cesedini orada tutuyorlar ve polis vermek istemiyor. Durumu düzeltmeni istiyorum.”

“Tamam.”

“Eğer bugün yola çıkabilirsen...”

“Olur. Ben hallederim.”

“Teşekkürler. Şana minnettarım.”

Steve, Fransız Hava Yolları’nın Paris-Korsika uçağında Korsika hakkında bir broşür okudu. Adanın bir dağ olduğunu ve limanı Ajaccio’nun Napoleon Bonaparte’in doğum yeri olduğunu öğrendi. Kitapçık ilginç istatistiklerle doluydu, fakat Steve adanın güzelliğine hazırlıksızdı. Uçak Korsika’ya yaklaştıkça, aşağıda Dover’in beyaz yarlarına benzeyen, yüksek beyaz kaya duvarları görüldü. Manzara nefes kesiyordu.

Uçak Ajaccio Havaalanı’na indi ve bir taksi Steve’i kuzeydeki General de Gaulle Meydanı’ndan tren yoluna uzanan ana cadde-deki Cours Napoleon’a götürdü. Tabutun uçakla, Paris’ten aktarmalı olarak Boston’a gitmesi için gerekli organizasyonu yapmıştı. Şimdi, cesedin bırakılmasını sağlaması gerekiyordu.

Steve taksiden Cours Napoleon’daki emniyet binasının önünde indi. Bir kat çıkıp kabul odasına girdi. Masada üniformalı bir çavuş oturuyordu.

“*Bonjour*. Size yardımcı olabilir miyim?”

“Burada yetkili kim?”

“Yüzbaşı Durer.”

“Onunla görüşmek istiyorum, lütfen.”

“Kendisiyle ilginiz ne olmakta?” Çavuş İngilizcesiyle övünüyordu.

Steve kartını çıkardı. “Ben Harry Stanford’un avukatıyım. Cessedini Birleşik Devletler’e geri götürmeye geldim.”

Çavuşun suratı asıldı. “Bekleyin lütfen.” Yüzbaşı Durer’in odasına girip kapıyı dikkatle kapadı. Büro çok kalabalıktı, dünyanın dört bir yanından gelen haber ajansı ve televizyon muhabirleriyle dolup taşıyordu. Herkes, hep bir ağızdan konuşuyordu.

“Yüzbaşı neden fırtına varken Stanford dışarı çık...?”

“Gece yarısı yattan nasıl...?”

“Kaza olduğundan emin...?”

“Otopsi yapıldı mı?”

“Teknede ondan başka kimler vardı...?”

“Lütfen baylar.” Yüzbaşı Durer elini kaldırdı. “Lütfen baylar lütfen.” Her sözünü dinleyen basın mensuplarına zevkle baktı. Bütün bu olanları hep hayal etmişti. Bu işi hayırlısıyla hallederse terfi ederdi ve...

Çavuş düşüncelerini böldü. “Yüzbaşı...” diye fısıldadı Durer’in kulağına ve Steve Sloane’nın kartını uzattı.

Yüzbaşı bakıp somurttu. “Şimdi onu göremem,” dedi. “Söyleyin ona yarın saat onda gelsin.”

“Başüstüne efendim.”

Yüzbaşı çavuşun ayrılışını dikkatle izledi. Bu ihtişamlı anı kimseye bozdurmaya niyeti yoktu. Muhabirlere dönüp gülümsedi. “Şimdi ne soruyordunuz?”

Dışarda çavuş Sloane’ye “Affedersiniz ama Yüzbaşı acilen çok meşgul. Yarın sabah on’da kendinizi burada göstermenizi istiyor.”

Steve Sloane adama endişeyle baktı. “Yarın sabah? Bu çok saçma... Ben bu kadar beklemek istemiyorum.”

Çavuş omuzlarını silkti. “Bu sizin seçtiğiniz mösyö.”

Steve’in yüzü asıldı. “Pekâlâ. Otel rezervasyonum yok, bir otel tavsiye edebilir misiniz?”

“*Mais oui.* Size Colomba Otelini tavsiye etmişliğimden memnurluk duyuyum. Paris Caddesi sekiz numara.”

Steve duraksadı. “Acaba görüşmemizin bir yolu . . . ?”

“Yarın sabah saat on.”

Steve dönüp çıktı.

Yüzbaşı Durer odasında muhabir ordusuyla neşeyle ilgileniyordu.

Bir televizyon muhabiri, “Bir kaza olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye sordu.

Durer kameraya baktı. “Şans eseri bir görgü tanığı vardı. Mösyü Stanford’un kamarasında açık bir veranda var. Anlaşılan bazı önemli kâğıtlar uçmuş ve o da onları yakalamaya çalışmış. Uzanıldığında dengesini kaybedip suya düşmüş. Koruması, olanları görmüş ve hemen yardım çağırmış. Tekne durmuş ve cesedi almaya fırsat bulmuşlar.”

“Otopsi ne sonuç verdi?”

“Korsika küçük bir adadır beyler. Tam bir otopsi yapmak için yeterli teçhizatımız yok. Ciğerlerinde deniz suyu bulduk. Kasıt olduğunu gösterir bir çürük veya işaret yoktu.”

“Ceset şimdi nerede?”

“Götürülmesi için izin verilinceye kadar morgda tutuyoruz.”

Fotoğrafçılardan biri. “Sizin fotoğrafınızı çekebilir miyiz Yüzbaşı?” dedi.

Yüzbaşı bir an için dramatik bir şekilde tereddüt etti. “Evet. Lütfen beyler görevinizi yapın.”

Ve flaşlar patlamaya başladı.

Steve Rue Notre Dame’daki La Fontana’da öğle yemeği yedi ve günün geri kalan vaktini boş yere öldürmemek için kasabayı keşfe çıktı.

Ajaccio, hâlâ Napoleon Bonaparte’in doğum yeri olmanın tadını çıkaran renkli bir Akdeniz kasabasıydı. *Sanırım Harry Stanford kendini burayla bağdaştırdı,* diye düşündü.

Korsika’da turist mevsimiydi ve sokaklar Fransızca, İtalyanca, Almanca ve Japonca konuşan ziyaretçilerle doluydu.

Ücretsiz PDF Kıtap Arsivi - <https://rantey.org>

O akşam Steve La Boccacio'da İtalyan yemeği yiyip oteline döndü.

"Herhangi bir mesaj var mı?" diye sordu resepsiyona iyimser bir beklenti içinde.

"Hayır mösyö."

Yatakta Simon Fitzgerald'ın Harry Stanford hakkında söyledikleri aklından çıkmıyordu.

"Kürtaj yaptırdı mı?"

"Hayır. Harry doğurmasını istedi ama o karşı çıkıyordu. Kötü bir durumdu. Harry ona, onu sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söyledi. Tabii bunu düzinelerce kadına söylemişti ve Emily bu konuşulanları duyup intihar etti." Steve onun nasıl intihar ettiğini merak etti.

Sonunda uyuyakaldı.

Ertesi sabah onda Steve Sloane emniyet binasına yeniden geldi. Masada yine aynı çavuş vardı.

"Günaydın," dedi Steve.

"Bonjur mösyö. Yardımcı olmaya yardım edebilir miyim?"

Steve çavuşa başka bir kartvizit verdi. "Buraya Yüzbaşı Durer'i görmeye geldim."

"Bir saniye." Çavuş kalkıp içteki odaya girdi ve kapıyı kapadı.

Yüzbaşı yeni ve şık bir üniforma giymiş İtalyan RAI televizyonuyla röportaj yapıyordu. Kameraya bakıp "Bu davanın sorumluluğunu aldığımda, yaptığım ilk şey Mösyö Stanford'un ölümünde kasıt olup olmadığını ortaya çıkarmak oldu."

Röportajı yapan "Ve olmadığına karar verdiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle. Talihsiz bir kaza olduğuna şüphe yoktu."

Yönetmen "Bene. Başka açıdan alalım, yakın plana kes," dedi.

Çavuş fırsattan istifade Sloane'nın kartvizitini Yüzbaşı Durer'e verdi. "Dışarda."

"Neyin var senin?" diye kükredi Durer. "Meşgul olduğumu görmüyor musun? Yarın gelsin." Rusya ve Güney Afrika gibi uzak ülkelerden geldiğini öğrendiği bir düzineden fazla muhabirin yolda olduğu haberini almıştı. "Yarın."

"Evet efendim."

"Hazır mısınız Yüzbaşı?" diye sordu yönetmen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzbaşı Durer gülümsedi. “Hazırım.”

Çavuş kabul odasına döndü. “Affedersiniz mösyö. Yüzbaşı Durer bugün izinde.”

“Anlaşılan ben de,” diye yapıştırdı Steve. “Ona bütün yapması gerekenin Bay Stanford’un cesedinin teslim edilmesine izin veren bir kâğıt imzalamak olduğunu söyleyin de rahat edeyim. Çok fazla bir şey istemiyorum, değil mi?”

“Maalesef istiyorsunuz. Yüzbaşı’nın bir sürü sorumluluğu var ve...”

“Başka biri izin veremez mi?”

“Hayır mösyö. Yalnız Yüzbaşı.”

Sloane öfkeyle “Onu ne zaman görebilirim?” dedi.

“Size yarın tekrar denemenizi tavsiye ederim.”

“Tekrar denemek,” ifadesi Steve’in kulaklarını tırmaladı. “Bunu yapacağından emin olabilirsiniz,” dedi. “Bu arada, anladığım kadarıyla bir görgü tanığı varmış... Dmitri Kaminsky, Bay Stanford’un koruması.”

“Evet.”

“Onunla görüşmek istiyorum. Bana nerede kaldığını söyleyebilir misiniz?”

“Avusturalya.”

“Bu bir otel mi?”

“Hayır mösyö.” Sesinde bir acıma vardı. “Bir ülke.”

Steve’in sesi bir oktav yükseldi. “Bana, Stanford’un ölümünün tek görgü tanığının sorguya çekilmeden gitmesine izin verildiğini mi söylüyorsunuz?”

“Yüzbaşı Durer sorguladı.”

Steve derin bir nefes aldı. “Teşekkürler.”

“Problem yok mösyö.”

Steve otele dönünce Simon Fitzgerald’a rapor verdi.

“Görünüşe göre burada bir gece daha kalacağım.”

“Neler oluyor Steve?”

“Görevli çok meşgul görünüyor. Turist mevsimi. Herhalde kaybolmuş çantaları falan arıyordur, yarın işim biter sanırım.”

“Haber vermeyi unutma.”

yüleyici bulmuştu. Tepelerinde Haziran ayına kadar kar bulunan, yüksek granit dağlardan oluşan, neredeyse bin beş yüz kilometrelik bir sahil şeridi vardı. Ada, Fransızlar alana kadar İtalyanlar tarafından yönetilmişti ve iki kültürün kaynaşması çok etkileyiciydi.

Creperie U San Carlu'daki yemeği sırasında Simon Fitzgerald'ın Harry Stanford'u nasıl tanımladığını hatırladı. *O tanıdığım en merhametsiz adamdı. Sadist ve kinciydi.*

Harry Stanford'un ölüsü bile ne kadar sorun çıkarıyor, diye düşündü Steve.

Otele dönerken bir gazete bayiiinin önünde durup bir *Wall Street Journal* aldı. Başlıkta "*Stanford İmparatorluğu'na ne olacak?*" yazıyordu. Parasını ödeyip giderken gözü bazı yabancı gazetelerdeki başlıklara takıldı. Alıp baktı ve şaşkına döndü. Her gazetede Harry Stanford'un ölümüyle ilgili haberler ve Yüzbaşı Durer'in boy boy resimleri vardı. *Onun için bu kadar meşgul! Görürüz bakalım.*

Ertesi sabah ona çeyrek kala Yüzbaşı Durer'in odasına gitti. Çavuş masasında değildi ve diğer odanın kapısı aralıktı. Steve kapıyı itip içeri girdi. Yüzbaşı yeni bir üniforma giyiyordu ve sabah basın toplantısına hazırlanıyordu. Steve girince kafasını kaldırdı.

"Quest-ce-que faites ici? C'est un bureau prive! Allez vous en!"

"Ben *New York Times*'danım," dedi Steve Sloane.

Durer'in gözleri parlayıverdi. "Gelin, gelin. İsminiz ne demiştiniz?"

"Jones. John Jones."

"Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Konyak?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Steve.

"Lütfen, lütfen, oturun." Durer'in sesi bulanıklaştı. "Tabii küçük sessiz adamızdaki bu trajedi yüzünden burdasınız. Zavallı Mösyö Stanford."

"Cesedi ne zaman göndermeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Steve.

Yüzbaşı Durer içini çekti. "Maalesef daha günlerce düşünmüyoruz. Mösyö Stanford gibi ünlü biri olduğu zaman doldurulacak bir sürü form oluyor. Protokole göre davranmalıyız, anlıyor musunuz?"

"Sanırım," dedi Steve.

“Belki on gün. Belki iki hafta.” *O zamana kadar basının ilgisi geçer.*

“İşte kartım,” dedi Steve. Yüzbaşı Durer’e bir kart uzattı.

Yüzbaşı karta bir göz attı, sonra daha yakından baktı. “Siz bir avukatsınız. Gazeteci değil misiniz?”

“Hayır. Harry Stanford’un avukatıyım.” Steve ayağa kalktı. “Cesedin verilmesi için izninizi istiyorum.”

“Ah, keşke verebilseydim,” dedi Yüzbaşı Durer üzüntüyle. “Ne yazık ki elim kolum bağlı. Nasıl vere...”

“Yarın.”

“Bu imkânsız. Hiçbir yolu...”

“Size Paris’teki amirlerinizle görüşmenizi tavsiye ederim. Stanford Kuruluşları’nın Fransa’da birkaç dev fabrikası var. Yönetim Kurulu’nun onları kapatıp başka ülkelerde açmaya karar vermesi çok yazık olur.”

Yüzbaşı Durer bakakalmıştı. “Benim... Benim... Bu tür meselelerin kontrolü bende değil mösyö.”

“Evet, bende,” dedi Steve. “Yarın Bay Stanford’un cesedinin bana verilmesini sağlayacaksınız, ya da başınız hayal edemeyeceğiniz kadar büyük derde girecek.” Steve çıkmak için döndü.

“Bekleyin! Mösyö! Belki birkaç gün içinde ben...”

“Yarın.” Ve Steve çıkıp gitti.

Üç saat sonra Steve Sloan’a, otelde bir telefon geldi.

“Mösyö Sloane? Size harika haberlerim var! Bay Stanford’un cesedinin size derhal teslimini ayarlamayı başardım. Umarım girdiğim zahmeti...”

“Teşekkürler. Bir özel uçak yarın sabah sekizde bizi geri götürmek için burada olacak. İnşallah yarına kadar evraklar hazırlanmış olur.”

“Evet, tabii ki. Endişelenmeyin. Ben çaresine...”

“Güzel!” Steve ahizeyi yerine koydu.

Yüzbaşı epey bir zaman öylece oturdu. *Merde! Ne kötü şans! En az bir hafta daha şöbret olabilirdim.*

Harry Stanford’u taşıyan uçak Boston’daki Logan Uluslararası Havaalanına indiğinde onu götürmek için bir cenaze arabası bekliyordu.

Cenaze işleri üç gün sonra halledilecekti.

Steve Sloane Fitzgerald'a rapor verdi.

"Sonunda bizimki ülkesine gelebildi," dedi Fitzgerald. "Kim bilir nasıl bir aile toplantısı olacak."

"Aile toplantısı?"

"Evet. Sanırım ilginç bir toplantı olacak," dedi. "Harry Stanford'un çocukları babalarının ölümünü kutlamak için geri geliyorlar. Tyler, Woody ve Kendall."

Sekiz

Hâkim Tyler Stanford olup bitenleri, Chicago'nun WBBM Kanalı'nda duymuştu. Televizyona kalbi çarparak hipnotize olmuş gibi bakakalmıştı. Blue Skies yatının bir resmi vardı ve bir spiker, "... trajedi meydana geldiğinde tekne fırtınada Korsika Adası'na doğru yol alıyordu. Harry Stanford'un koruması Dmitri Kaminsky olaya tanık oldu, fakat patronunu kurtaramadı. Harry Stanford finans çevrelerinde en kurnaz işadamlarından biri olarak ..."

Tyler gelip geçen görüntüleri seyrederken hatırlayarak oturdu ...

Onu gece yarısı uyandıran yüksek seslerdi. On dört yaşındaydı. Birkaç dakika kızgın sesleri dinleyip, üst katın holünden merdivenlere inmişti. Aşağıdaki giriş salonunda annesi ve babası kavga ediyorlardı. Annesi çığlık atıyordu ve babası onu tokatladı.

Televizyondaki görüntü değişti. Harry Stanford'un Beyaz Saray'ın Oval Odası'nda Başkan Reagan'la bir el sıkışma sahnesi vardı. "... Başkan'ın yeni mali işbirliği grubunun köşe taşlarından Harry Stanford'ın danışmanlığına ..."

Evin arkasında futbol oynuyorlardı ve kardeşi Woody topu eve doğru fırlattı. Tyler peşinden koştu, topu yerden alırken çalının diğer tarafındaki babasını duydu. "Sana âşığım. Biliyorsun!"

Annesi ve babası kavga etmediği için sevinerek durdu ve dadı-ları Rosemary'nin, "Sen evlisin. Beni yalnız bırakmanı istiyorum," dediğini duydu.

Ve birden karnında bir rahatsızlık hissetti. Annesini seviyordu, Rosemary'yi de seviyordu. Babası dehşet verici bir yabancıydı.

Televizyondaki görüntü, Harry Stanford'un Margaret Thatcher, Cumhurbaşkanı Mitterand, Mihail Gorbaçov'la verdiği poz-ları gösteriyordu. Spiker, "Efsanevi seramayedar dünya liderleriyle de, fabrika işçileriyle olduğu kadar rahattı," dedi.

Rosemary'nin sesini duyduğunda babasının çalışma odasının önünden geçiyordu. "Buradan ayrılıyorum." Sonra babasının sesi, "Ayrılmana izin vermeyeceğim. Mantıklı olmalısın Rosemary! Bu senin ve benim..."

"Seni dinlemeyeceğim. Ve bebeği aldırıyorum."

Sonra Rosemary ortadan kaybolmuştu.

Televizyondaki görüntü tekrar değişti. Stanford ailesini kilisenin önünde, bir tabutun cenaze arabasına konmasını seyrederken gösteren eski haber alıntıları vardı. Spiker, "... Harry Stanford ve çocuklar tabutun yanındalar... Bayan Stanford'un intiharı gidecek bozulan sağlığına atfediliyor. Yapılan polis araştırmalarına göre Harry Stanford..."

Gece yarısı, babası tarafından sarsılarak uyandırılmıştı. Kalk oğlum. Sana kötü haberlerim var.

On dört yaşındaki çocuk titremeye başladı.

Annen bir kaza geçirdi Tyler.

Yalandı. Annesini babası öldürmüştü. Annesi, babasının yüzünden, onun Rosemary'yle olan macerası yüzünden intihar etmişti.

Gazeteler bu hikâyeye doluydu. Bu Boston'u sarsan bir skandaldı ve dedikodu gazeteleri bundan sonuna kadar yararlandılar. Haberleri çocuklardan gizlemenin yolu yoktu. Sınıf arkadaşları hayatlarını cehenneme çevirdiler. Sadece yirmi dört saat içinde çocuklar en sevdikleri iki insanı yitirmişlerdi. Ve suçlu babalarıydı.

"Babamız olması umurumda değil," diyerek ağlıyordu Kendall. "Ondan nefret ediyorum."

"Ben de!"

"Ben de!"

Kaçmayı düşündüler ama gidecek hiçbir yerleri yoktu. İsyan etmeye karar verdiler.

Tyler sözcü seçilmişti. "Biz başka bir baba istiyoruz, seni istemiyoruz."

Harry Stanford ona bakıp soğuk bir ifadeyle "Sanırım bunu ayarlayabiliriz," dedi.

Üç hafta sonra hepsi değişik yatılı okullara yollanmıştı.

Yıllar geçtikçe çocuklar babalarını daha az görüyordu. Gazete-

lerde hakkında yazılanları okuyorlardı veya onu televizyonda izliyorlardı. Güzel bir kadına eşlik ederken veya ünlülerle sohbet ederken... Onunla oldukları tek zaman, ne kadar fedakâr bir baba olduğunu göstermek için Noel veya diğer bayramlarda bulabildiği fotoğraf çekirme “fırsat”larıydı. Sonra bir dahaki “fırsat”a kadar çocuklar değişik okullara ve kamplara yollanırdı.

Tyler gördükleriyle hipnotize olarak bakakaldı. Televizyon ekranında dünyanın değişik köşelerindeki fabrikaların babasının resmiyle fotomontajı vardı. “... dünyanın tek kişinin elinde bulunan en büyük teşebbüslerinden biri. Onu yaratan Harry Stanford bir efsaneydi... Wall Street uzmanlarının aklındaki soru, kurucusu öldüğüne göre aile şirketine ne olacağı. Harry Stanford’un üç çocuğu vardı, ama Stanford’un bıraktığı milyarlarca dolarlık servetin kime kalacağı veya şirketi kimin kontrol altına alacağı...”

Altı yaşındaydı. Büyük evin içinde dolaşp heyecan verici odaları keşfetmeye bayılırdı. Onun için yasak olan tek oda babasının çalışma odasıydı. Tyler içerde olup biten önemli toplantıların farkındaydı. Koyu renk takımlar içindeki etkileyici görünümlü adamlar devamlı gelip gidiyor, babasıyla görüşüyorlardı. Odanın Tyler’a yasak olması onu çekici kılıyordu.

Bir gün babası evde olmadığı zaman, Tyler odaya girmeye karar verdi. Kocaman odanın sindiren ve korku veren bir havası vardı. Tyler durup büyük çalışma masasına ve babasının oturduğu büyük deri koltuğa baktı. *Bir gün ben de o sandalyeye oturacağım ve babam gibi önemli biri olacağım.* Masaya yaklaşıp onu inceledi. Üzerinde düzinelerce etkileyici görünümlü kâğıt vardı. Masanın arkasına dolanıp babasının koltuğuna oturdu. Harika bir duyguydu. *Şimdi ben de önemli oldum.*

“Ne yaptığımı sanıyorsun?”

Tyler ürkerek başını kaldırdı. Babası eşikte duruyordu, öfkeliydi.

“Sana o koltuğa oturabileceğini kim söyledi?”

Küçük çocuk titriyordu. “Ben... Ben sadece nasıl bir duygu olduğunu...”

Babası üzerine yürümüşü. “Nasıl bir duygu olduğunu hiçbir

zaman öğrenemeyeceksin! *Asla!* Şimdi defol buradan ve *bir daha da girme!*”

Tyler ağlayarak üst kata koşmuştu ve annesi odasına gelip onu kollarına almıştı. “Ağlama canım. Her şey düzelecek.”

“Düzelmeyecek,” diye ağlamıştı. “Benden nefret ediyor.”

“Hayır. Etmiyor.”

“Bütün yaptığım o koltuğa oturmaktı.”

“O *onun* koltuğu canım. Kimsenin oturmasını istemiyor.”

Ağlamayı durduramıyordu. Annesi, sarılıp “Tyler, baban ve ben evlendiğimizde benim de şirketin bir parçası olmamı istediğini söyledi. Bana biraz hisse verdi. Aile içindeki bir şakaydı. Şimdi onu sana veriyorum Senin için onu emanete koyacağım. Şimdi sen de şirketin bir parçasısın. Tamam mı?”

Stanford Kuruluşları’nın yüz hissesi vardı ve şimdi Tyler bunlardan birinin gururlu sahibiydi.

Harry Stanford karısının ne yaptığını duyduğunda, “O bir hisseyle ne yapacağını sanıyorsun? Şirketi mi ele geçirecek?” diye alay etmişti.

Tyler televizyonu kapatıp kendini olanlara alıştırmaya çalışarak öylece oturdu. Derin bir tatmin duygusu hissediyordu. Geleneksel olarak oğullar babalarını memnun etmek için başarılı olmak isterler. Tyler Stanford uzun süredir babasını *mahvetmek* için başarılı olmak istiyordu.

Çocukken, annesinin babası tarafından öldürüldüğü ve ceza verme yetkisinin kendisinde olduğu bir rüya görürdü. *Seni elektirikli sandalyede ölüme mahkûm ediyorum!* Bazen rüya farklı olurdu ve Tyler babasını asılarak, zehirlenerek veya kurşuna dizilerek ölüme mahkûm ediyordu. Rüya neredeyse gerçek olmuştu.

Gönderildiği askeri okul Missisipi’deydi ve dört yıllık katıksız bir cehennemdi. Tyler disiplinden ve katı yaşam tarzından nefret ediyordu. Okuldaki ilk yılında ciddi ciddi intihar etmeyi düşündü ve onu durduran tek şey, babasına o zevki tattırmamanın kararlılığıydı. *Annemi öldürdün. Beni de öldüremeyecek.*

Tyler’a öğretmenleri ona özellikle sert davranıyormuş gibi geliyordu, bundan babasının sorumlu olduğundan emindi. Tyler okulun onu yıldırmasına izin vermiyordu. Bayramlarda eve gitme-

ye mecbur ediliyordu ve babasına yaptığı ziyaretler giderek daha tatsızlaşıyordu.

Erkek ve kız kardeşi de bayramlarda evde oluyorlardı ama bir kardeşlik hissi yoktu. Babası bu duyguyu ortadan kaldırmıştı. Kaçabilmek için bayramın bitmesini bekleyen yabancılardı onlar.

Tyler babasının milyarder olduğunu, ama Tyler, Woody ve Kendall'ın aldığı küçük miktardaki harçlığın annelerinin villasından geldiğini biliyordu. Aile servetine ortak olduğundan şüpheliydi. Kardeşlerinin ve kendisinin aldatıldığından emindi. *Bir avukata ihtiyacım var.* Fakat bu söz konusu olamazdı ve ilk aklına gelen düşünce şuydu: *Ben bir avukat olacağım.*

Babası planlarını öğrendiğinde, "Yani şimdi avukat mı olacaksın? Galiba Stanford Kuruluşları'yla ilgili bir iş vereceğimi sanıyorsun *Bir kilometre yakınına bile yaklaşamazsın!*"

Tyler hukuk fakóltesinden mezun olduğunda Boston'da çalışabilirdi ve soyadı sayesinde düzinelerce şirketin yönetim kuruluna girebilirdi, ama o babasından uzaklaşmayı tercih etti.

Chicago'da avukatlık yapmaya karar verdi. Başlangıçta zorluk çekti. Soyadını kullanmayı redediyordu ve tek tük müşterisi vardı. Chicago'da siyaset hukukçular tarafından yönlendiriliyordu ve Tyler, merkezdeki güçlü Cook Country Barosu'na üye olmanın genç bir avukat için çok avantajlı olacağını çabuk kavradı. Savcılıkta bir göreve atandı. Keskin bir zekâsı vardı ve çok çalışkandı. Savcılık için paha biçilmez birisi durumuna gelmesi uzun sürmedi. Akla gelebilecek her türlü suçtan sanıkları kovuşturdu. Mahkûmiyet sicili olağanüstüydü.

Rütbeleri teker teker alıp yükseldi ve en büyük ödölü aldığı gün gelip çatı. Cook Country Gezici Mahkemesi Hâkimliği'ne getirilmişti. Babasının en sonunda kendisiyle gurur duyacağını düşünmüştü. Yanıldı.

"Sen? Gezici Mahkeme Hâkimi? Allah aşkına, ben seni bir yemek yarışmasına jüri bile yapmazdım!"

Hâkim Tyler Stanford kısa boylu, biraz kilolu, fildir fildir ve keskin bakışlı gözleri olan, ağız sert hatlara sahip bir adamdı. Ona babasının karizmasından eser yoktu.

Tyler Stanford, düşüncelerini kendine saklayan yalnız bir adamdı. Kırk yaşındaydı ama daha yaşlı gösteriyordu. Hiç mizah duygusuna sahip olmamakla gurur duyuyordu. Hayat ciddiyetsizlik yapılamayacak kadar çetindi. Tek hobisi satrançtı ve haftada bir gün yerel bir kulüpte oynuyordu. Hep kazanıyordu.

Tyler Stanford kendisine sık sık tavsiyeler almak için gelen meslektaşları tarafından çok saygı gören, parlak bir hâkimdi. Çok az insan onun şu Stanfordlardan olduğunu farkındaydı. Babasının isminden hiç söz etmezdi.

Hâkimlerin odaları, 26. Cadde ve California Sokağı'nın köşesindeki girişine merdivenle ulaşılan, taştan inşa edilmiş, on dört katlı Chicago Ceza Mahkemesi'ndeydi. Tehlikeli bir muhitteydi ve dışardaki bir uyarı levhasında "Bu binaya girip çıkan her kimse mahkeme emri gereğince aranmaya razı olacaktır," yazıyordu.

Burası Tyler'ın günlerini soygun, hırsızlık, tecavüz, uyuşturucu ve cinayet vakalarıyla uğraşarak geçirdiği yerd. Kararlarındaki acımasızlığı nedeniyle "İdamcı Hâkim" diye nam salmıştı. Bütün gün sanıkların yoksulluk, taciz, yıkılmış aileler ve başka yüzlerce mazeretini dinliyordu. Hiçbir mazereti kabul etmiyordu. Suç suçtu ve cezası çekilmeliydi. Ve zihninde hep babası vardı.

Tyler Stanford'un iş arkadaşları özel hayatı hakkında çok az şey biliyorlardı. Başından acı bir evlilik geçtiğini, boşanmış olduğunu ve şimdi Hyde Park, Kimbark Caddesi'ndeki üç odalı küçük bir evde yalnız yaşadığını biliyorlardı. Bütün çevre güzel eski evlerle doluydu, çünkü 1871'de tüm Chicago'yu kavuran yangın tuhaf bir biçimde Hyde Park Mahallesi'nin canını bağışlamıştı. Çevrede hiç arkadaşı yoktu ve komşuları onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Haftada üç kez gelen bir hizmetçisi vardı, ama Tyler alışverişini kendisi yapardı. Sabit bir rutine göre davranan düzenli bir adamdı. Cumartesi günleri evine yakın küçük alışveriş merkezi Harper Court veya 57. Cadde'deki Bay G's Fine Foods veya Medici's'e giderdi.

Zaman zaman resmi davetlerde iş arkadaşlarının eşleriyle karşılaşırdı. Onun yalnızlık çeken bir adam olduğunu fark eder, onu

kadın arkadaşlarıyla tanıştırmayı veya yemeğe gelmesini teklif ederlerdi. Hep reddediyordu.

“O akşam işim var.”

Akşamları hep doluydu, ama neyle dolu olduğu hakkında fikirleri yoktu.

Yargıçlardan biri “Tyler, yasalar dışında hiçbir şeyle ilgilenmez,” diye açıkladı karısına. “Ve bir kadınla görüşmeye henüz hazır değil. Berbat bir evlilik geçirdiğini duydum.”

Haklıydı.

Boşandıktan sonra Tyler, bir daha asla duygusal bir ilişkiye girmeyeceğine yemin etmişti. Sonra Lee ile karşılaşmıştı ve her şey birdenbire değişivermişti. Lee güzel, duyarlı ve şefkatliydi. Tyler’ın hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kimseydi. Lee’yi seviyordu, ama Lee Tyler’ı niye sevecekti ki? Başarılı bir model olarak, çoğu zengin, düzinelerce hayranı vardı. Ve Lee pahalı şeyleri seviyordu.

Tyler durumunun umutsuz olduğunu düşünüyordu. Lee’nin sevgisini kazanmak için diğerleriyle rekabet etmenin hiçbir yolu yoktu. Ama bir gecede, babasının ölümüyle her şey değişmişti. En çılgın hayallerinin ötesinde zengindi.

Artık Lee’ye bütün dünyayı verebilirdi.

Tyler Baş Hâkim’in odasına girdi. “Keith, maalesef birkaç günlüğüne Boston’a gitmeliyim. Benim yerime birini bulabilir misin acaba?”

“Tabii, ben hallederim,” dedi Baş Hâkim. “Babanı duydum Tyler. Başın sağolsun. Herhalde çok yakındınız.”

Tyler hiçbir şey söylemedi.

O akşamüstü Hâkim Tyler Stanford, Boston’a doğru yola çıkmıştı. Uçakta o meşum günde, babasının söylediği sözleri hatırladı: “*Küçük, pis sırrını biliyorum.*”

Dokuz

Paris'te, insanların sokaklarda sığınacak bir yer bulmak veya olmayan taksileri durdurmaya çalışmak için koşuşturmasına neden olan ılık bir Temmuz yağmuru yağıyordu. Rue Faubourg St. Honore'nin köşesindeki büyük gri binanın oditoryomunda panik vardı. Yer göstericiler sandalyeleri yerleştirmeyi bitirip marangozlar son dakika düzeltmelerini yaparlarken, bir düzine yarı çıplak manken bir tür toplu isteri içersinde koşuşuyorlardı. Herkes çılglık atıp rasgele el hareketleri yapıyordu ve çıkan gürültü kulakları sağır ediyordu.

Karmaşanın ortasında, karışıklığı düzene koymaya çalışan *matresse*, yani gösteri tasarımcısının kendisi, bayan Kendall Stanford Renaud vardı. Moda defilesinin başlamasına dört saat kala her şey ters gidiyordu.

Facia: W'dan John Fairchild beklenmedik bir şekilde Paris'e geliyordu ve yer yoktu.

Trajedi: Duyuru sistemi çalışmıyordu.

Felaket: Mankenlerden biri hastaydı.

Tehlike: Makyözlerden ikisi sahne arkasında kavga ediyorlardı ve programın çok gerisindeydiler.

Afet: Eteklerin teğelleri atıyordu.

Başka deyişle, diye düşündü Kendall, *her şey normal!*

Kendall Stanford Renaud'un, mankenlerden biri olduğu zannedilebilirdi ve bir zamanlar modellik yapmıştı. Altın saç tokasından, Chanel marka ayakkabılarına, dikkatle tasarlanmış bir zerafet yayıyordu. Her şeyi, kolunun kavis, tınak cilasının tonu, gülüşünün tınısı, kaliteli bir ışıltısı belli ediyordu. Makyajı temizlendiğinde yüzü çok sıradandı, ama Kendall bunu kimsenin fark etmemesi için elinden geleni yapıyordu ve kimse fark etmiyordu.

Aynı anda her yerdedi.

“Podyumun ışıklarını kim yaktı . . . Ray Charles mı?”

“Mavi bir fon istiyorum . . .”

“Astarı görünüyor. Düzeltin!”

“Mankenlerin saçlarını ve makyajlarını giysi odasında değiştirmelerini istemiyorum. Lulu onlara bir soyunma odası bulsun.”

Kendall’ın sahne menajeri aceleyle çıkageldi. “Kendall, otuz dakika çok uzun! Çok uzun! Gösteri yirmi beş dakikadan fazla olmamalı . . .”

Yaptığı işi bıraktı. “Ne yapmamı tavsiye ediyorsun, Scott?”

“Birkaç kreasyonu çıkaralım ve . . .”

“Hayır. Mankenleri daha hızlı geçireceğim,” dedi.

Yine adının söylendiğini duydu ve döndü.

“Kendall, Pia’yı bulamıyoruz. Kömür grisi takımı Tami’nin giymesini ister misin?”

“Hayır. Onu Dana’ya verin. Kedi kıyafeti ve tüniği Tami’ye verin,” dedi Kendall.

“Koyu gri jarse ne olacak?”

“Monique. Ve koyu gri çoraplar giydiğinden emin ol.”

Kendall üzerinde modellerin çeşitli kıyafetlerle çekilmiş polaroid fotoğrafları bulunan panoya baktı. Hazır olduklarında resimler kesin bir sıraya konacaktı. Panoya tecrübeli birinin bakışlarıyla, bir göz attı. “Bunu değiştirelim. Bej rengi hırkanın ilk olarak çıkmasını istiyorum, arkadan tek parçalar, ardından askısız ipek jarse, sonra akşamlik tafta. Uygun birer ceketle gece kıyafetleri . . .”

Yardımcılarından ikisi koşa koşa geldiler.

“Kendall, oturma düzeniyle ilgili tartışıyoruz. Alıcıların birlikte oturmasını mı istiyorsun, yoksa onları ünlülerle mi oturtalım?”

Diğer yardımcı lafa girdi. “Veya ünlülerle basın mensuplarını karışık oturabiliriz.”

Kendall dinleyemiyordu. Hiçbir şey ters gitmesin diye her şeyi kontrol ederek iki gecedir uyumamıştı. “Kendiniz halledin,” dedi.

Çevresindeki harekete bakıp başlamak üzere olan şovu ve yarattıklarını alkışlamak için dünyanın dört bir yanından gelecek ünlü isimleri düşündü. *Bütün bunlar için babama teşekkür etmeliyim. Bana, hiç başaramayacağımı söylerdi . . .*

Kendini bildi bileli bir modacı olmak istiyordu. Küçük bir kızken bile doğal bir stili vardı. Bebekleri şehirdeki en şık elbiselere sahipti. En son kreasyonlarını annesinin onayına sunardı. Annesi ona sarılıp, “Çok yeteneklisin tatlım. Bir gün önemli bir modacı olacaksın,” derdi.

Ve Kendall bundan emindi.

Kendall, okulda grafik tasarımı, teknik resim, üç boyutlu kavramlar ve renk uyumu üzerinde çalıştı.

“Başlamanın en iyi yolu,” diye öğütledi hocalarından biri, “manken olmaktır. Böylece bütün ünlü modacılarla tanışır ve gözlerini açarsan onlardan bir şeyler öğrenirsin.”

Kendall hayalini babasına anlattığında, babası ona bakıp, “Sen? Bir manken? Şaka yapıyorsun?” demişti.

Kendall okulu bitirince Rose Hill’e döndü. *Babamın evi çekip çevirmek için bana ihtiyacı var*, diye düşündü. Bir düzine hizmetli vardı, ama hiçbirisi sorumlu değildi. Harry Stanford zamanının çoğunu başka yerde geçirdiği için başıboş dolaşıyorlardı. Kendall işleri düzenlemeye çalıştı. Ev işleriyle ilgilendi, babasının partilerinde hosteslik ve onu memnun etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Takdirini kazanmaya çalışıyordu: Takdir yerine bir yığın eleştiriyi karşılaştı.

“Bu lanet olası şefi işe kim aldı? Yol verin şuna...”

“Yeni aldığın takımları hiç beğenmedim. Sende hiç zevk yok mu?”

“Sana yatak odamı yeniden dekore edebileceğini kim söyledi? Odamdan uzak dur...”

Kendall ne yapsa asla yeterince iyi değildi.

Onun en sonunda evi terk etmesine neden olan babasının zalim acımasızlığıydı. Ev daima sevgisiz bir yer olmuştu ve babası onları kontrol ve disiplin altında tutmak dışında çocuklarla ilgilenmiyordu. Bir gece Kendall babasının bir ziyaretçiye “Kızımın yüzü at gibi. Zavallı bir ahmağa kancayı takabilmek için bayağı paraya ihtiyacı olacak,” dediğine kulak misafiri olmuştu.

Bu, sabrını taşıran son damlaydı. Ertesi gün Kendall Boston’dan ayrılıp New York’a doğru yola çıktı.

Otel odasında tek başınayken, *Tamam. İşte New York'tayım. Nasıl modacı olabilirim? Moda endüstrisine nasıl girerim? Birinin beni fark etmesini nasıl sağlayabilirim?* diye düşündü. Öğretmenin öğüdünü hatırladı. *İşe model olarak başlarım.*

Ertesi sabah Kendall telefon rehberine baktı, modellik ajanslarının bir listesini çıkardı ve kapı kapı dolaşmaya başladı. *Onlara karşı dürüst olmak zorundayım,* diye düşündü. *Onlara yalnızca desinatörlük yapmaya başlayıncaya kadar geçici olarak kalabileceğimi söyleyeceğim.*

Listesindeki ilk ajansa gitti. Masanın arkasındaki orta yaşlı bir kadın, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Evet. Model olmak istiyorum," dedi Kendall.

"Ben de şekerim. Unut." diye cevap verdi kadın.

"Ne?"

Kadın "Çok uzun boylusun," dedi.

Kendall dişlerini gıcırdattı. "Buranın sorumlusunu görmek istiyorum."

Kadın "Ona bakıyorsun. Burası benim," dedi.

Sonraki yarım düzine başvuru da başarısızdı.

"Çok kısasın."

"Çok zayıf."

"Çok şişman."

"Çok genç."

"Çok yaşlı."

"Yanlış tip."

Hafta sonuna doğru Kendall ümitsizliğe kapılmaya başlıyordu. Listesinde bir isim daha vardı.

Paramount Modellik, Manhattan'daki en iyi modellik ajansıydı. Resepsiyonda kimse yoktu.

İçerdeki büroların birinden gelen ses, "Gelecek Pazartesi boş olacak. Ama bir gün için alabilirsiniz. Önümüzdeki üç hafta silme dolu," diyordu.

Kendall büroya kadar gidip içeri süzüldü. Döpiyesli bir kadın telefonla konuşuyordu.

"Peki, elimden geleni yaparım." Roxanne Marinack ahizeyi yerine koyup başını kaldırdı. "Affedersiniz, sizin tipinizde birini aramıyoruz."

Kendall çaresizlik içinde “İstedığınız her tip olabilirim. Daha uzun veya daha kısa olabilirim. Daha genç ya da daha yaşlı, daha zayıf...” dedi.

Roxanne elini kaldırıp “Dur biraz,” dedi.

Kendall “Bütün istediğim tek bir şans. Buna ihtiyacım var...” dedi.

Roxanne tereddüt etti. Çok hevesliydi ve vücudu da gerçekten zarifti. Güzel değildi, ama belki biraz makyajla...

“Tecrüben var mı?” diye sordu Roxanne.

Kendall “Evet. Hayatım boyunca elbiseyle dolaştım,” dedi.

Roxanne güldü. “Tamam. Portföyünü görelim?”

Kendall boş boş baktı. “Portföy mü?”

Roxanne içini çekti. “Sevgili kızım, kendisine saygısı olan hiçbir model, portföysüz dolaşmaz. O senin her şeyin. Müstakbel müşterilerinin bakacakları ilk şeydir.” Roxanne içini çekti. “İki yüz fotoğrafı çektirmeni istiyorum. Biri gülümserken, diğeri ciddi. Dön.”

“Peki,” dedi Kendall dönmeye başladı.

“Yavaş.” Roxanne onu inceliyordu. “Fena sayılmaz. Mayoyla veya iç çamaşırıyla çekilmiş bir resmini istiyorum. Hangisi daha çok yaklaşıyorsa.”

“İkisinden de çektiririm,” dedi Kendall hevesle.

Roxanne onun samimiyetine gülümsedi. “Peki. Sen... farklısın, ama bir şansın olabilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kendall.

Roxanne “Bana çok erken teşekkür etme. Modellik görüldüğü kadar basit değildir. Zor bir iştir,” dedi.

“Ben hazırım,” diye cevap verdi Kendall.

“Göreceğiz,” dedi Roxanne. “Sana bir şans vereceğim. Seni görücüye çıkaracağım.”

“Anlamadım,” dedi Kendall.

“Görücü, müşterilerin yeni modelleri beğendikleri ilk yerdir. Orada diğer ajanslardan da modeller olacaktır. Bir tür panayır.”

“Halledebilirim.”

Bu başlangıçtı. Kendall bir modacı, giysisini ona giydirmeyi

düşününceye kadar bir düzine görücüye çıktı. O kadar gergindi ki, neredeyse çok konuşarak şansını yitiriyordu.

Kendall “Giysilerinize gerçekten bayıldım ve bence, bana çok yakışır. Yani tabii her kadına yakışır. Harikalar! Ama bence benim üzerimde özellikle güzel duracaklar,” dedi. O kadar heyecanlıydı ki kekeliyordu.

Desinatör şefkatle başını salladı. “Bu ilk işin, değil mi?” dedi.

Kendall “Evet efendim,” diye cevap verdi.

Gülümsemişti. “Peki, seni deneyeceğim. İsmi ne demiştin?” diye sordu.

“Kendall Stanford,” dedi. Kendisi ile şu Stanford’lar arasındaki bağlantıyı kurup kuramayacağını merak etti, ama tabii ki kurmaya çalışması için neden yoktu.

Roxanne haklı çıkmıştı. Modelik zör işti. Kendall devamlı reddedilmeyi, hiçbir işe yaramayan görücüleri, işsiz geçen haftaları göğüslemek zorunda kalmıştı. Çalıştığı zaman, sabah altıda makyaj yapıyor, bir çekimi bitirip diğerine geçiyor ve çoğu zaman işi gece yarısından sonra bitiyordu.

Bir akşam, uzun bir günün çekimlerinden sonra aynaya bakıp. “Yarın çalışamayacağım. Bak gözlerim nasıl şişmiş,” diye inledi.

Modellerden biri “Gözlerinin üzerine salatalık dilimleri koy. Veya papatya çayı torbalarını sıcak suya koyup soğuttuktan sonra on beş dakika gözlerinin üzerine koyabilirsin,” dedi.

Sabaha şişlik geçmişti.

Kendall aranan modellere çok özenirdi. Roxanne’ın onların rezervasyonlarını ayarladığını duyardı... “Aslında Scassi’yi Michelle’e yedek olarak koymuştum. Onları ara ve müsait olduğunu söyle, yani onlara deneme mahiyetinde bir model gönderiyoruz...”

Kendall modelliğini yaptığı giysileri eleştirmemeyi çabuk öğrendi. Piyasadaki en önemli fotoğrafçılarla tanıştı ve portföyü için bir dizi fotoğraf çekti. Bir modelin ihtiyaç duyduğu şeylerle; giysi, makyaj malzemesi, tırnak bakım seti ve mücevherlerle dolu bir çanta edildi. Saçına hacim kazandırmak için aşağıdan yukarı doğru kurutmayı ve sıcak bigudilerle saçına bukleler yapmayı öğrendi.

Daha öğrenecek çok şey vardı. Fotoğrafçıların favorisiydi ve

biri öğüt vermek için onu kenara çekti. “Kendall, gülümseyen pozlarını daima çekimin sonuna sakla. Böylece ağzının çevresi daha az kırışır.”

Kendall gittikçe daha popüler oluyordu. Çoğu mankenin amacı olan klasik soğuk bir güzel değildi. Onda daha fazlası vardı; ihtişam dolu bir seçkinlik.

Reklam ajanslarından biri “Klası var,” demişti.

Bu, her şeyi özetliyordu.

Yalnızdı. Zaman zaman birileriyle çıkıyordu, ama bunlar anlamsızdı. Devamlı çalışıyordu, ama kendini amacına New York’a geldiği günden itibaren yakın hissetmiyordu. *En iyi modacılarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıyım*, diye düşündü Kendall.

“Sana önümüzdeki dört hafta için rezervasyon yaptım,” dedi Roxanne. “Anlaşılan herkes seni beğeniyor. Evet Kendall?”

Kendall “Bunu daha fazla yapmak istemiyorum,” dedi.

Roxanne inanmayarak boş boş baktı. “Ne?”

“Podyumda mankenlik yapmak istiyorum,” dedi Kendall.

Podyumda mankenlik yapmak her modelin amacıydı. Modelliğin en heyecanlı ve en kazançlı türüydü.

Roxanne şüpheliydi. “Bu işe girmek neredeyse imkânsız ve...”

“Yapacağım,” dedi Kendall.

Roxanne Kendall’ı süzdü. “Ciddisin değil mi?”

Kendall “Evet,” dedi.

Roxanne başını salladı. “Tamam. Eğer ciddiysen öğrenmen gereken ilk şey düz yürümek.”

“Ne?”

Roxanne açıkladı.

O akşam Kendall iki metre boyunda dar bir ağaç çıta aldı, üzerindeki kıymıkları temizlemek için zımparaladı ve yere yerleştirdi. Üzerinde yürümeyi denediği ilk birkaç kez düştü. *Bu hiç kolay olmayacak*, diye düşündü. *Ama başaracağım*.

Her sabah erkenden kalktı ve çitanın üzerinde yürümeye çalış-

tı. *Kalçaıyla başla. Parmaklarınla hisset. Topuğunu indir.* Dengesini her geçen gün daha iyi buluyordu.

Bir boy aynasının karşısında müzik çalarken defalarca ileri geri yürüdü. Kafasının üzerinde bir kitapla yürümeyi öğrendi: Hızla spor ayakkabılarından ve şorttan, yüksek topuklu ayakkabılar ve gece kıyafetine geçme egzersizleri yaptı.

Kendall kendini hazır hissettiğinde Roxanne'a geri döndü.

"Senin için kendimi riske atıyorum," ded Roxanne. "Ungaro bir manken arıyor. Seni tavsiye ettim. Sana bir şans verecek."

Kendall buna bayılmıştı. Ungaro piyasadaki en başarılı modacılarından biriydi.

Ertesi hafta Kendall defileye gitti. Diğer mankenler kadar doğal görünmeye çalışıyordu.

Ungaro Kendall'a giyeceği ilk giysiyi verdi ve gülümseyerek "İyi şanslar," dedi.

"Teşekkürler," dedi Kendall.

Kendall podyuma çıktığında sanki bu işi kırk yıldır yapıyormuş gibiydi. Diğer mankenler bile hayran kalmıştı. Defile çok başarılıydı ve ondan sonra Kendall seçkin mankenler arasına girdi. Moda endüstrisinin devleriyle çalışmaya başladı. Yves Saint Laurent, Halston, Christian Dior, Donna Karan, Calvin Klein, Ralph Lauren, St. John... Kendall, çok aranan, çekim yapmak için dünyanın her köşesine giden biriydi. Paris'te moda gösterileri Ocak ve Temmuz aylarındaydı. Milano'da rağbet gören aylar Mart, Nisan, Mayıs ve Haziran'ken, Tokyo'da defileler en çok Nisan ve Ekim'de yapılıyordu. Hummalı, yoğun bir yaşamdı ve Kendall her dakikasına bayılıyordu.

Kendall çalışmaya ve öğrenmeye devam ediyordu. En ünlü modacıların kıyafetlerini sunuyordu ve eğer tasarımcı kendisi olsaydı yapmak isteyeceği değişiklikleri düşünüyordu. Kumaşın vücut etrafında nasıl hareket edeceğini ve giysinin nasıl oturacağını öğrendi. Evde çizimler yapıyordu ve fikirler art arda geliyordu. Bir gün çizimlerini I. Magnin'deki alıcıya götürdü Alıcı etkilenmişti. "Bunları kim çizdi?" diye sordu.

Kendall "Ben," diye cevap verdi.

Alıcı “Güzel. Çok güzel,” dedi.

Kendall iki hafta sonra Donna Karan’ın yardımcısı olarak işe başladı ve modacılığın ticari yanını öğrendi. Evde model çizmeye devam ediyordu. Bir yıl sonra ilk defilesini yaptı. Bir felaketti.

Modeller sıradandı ve kimse ilgilenmedi. İkinci bir defile yaptı ve kimse gelmedi.

Yanlış meslekteyim, diye düşündü Kendall.

Bir gün çok ünlü bir modacı olacaksın.

Neyi yanlış yapıyorum? diye düşündü.

Vahiy gecenin bir yarısında geldi.

Kendall uyanıp yatakta düşündü. *Ben mankenlerin giymesi için giysiler tasarlıyorum. Gerçek bir işi, gerçek bir ailesi olan gerçek bir kadın için tasarlamalıyım. Güzel ve rahat, şık ve pratik.*

Kendall’ın bir dahaki defileyi hazırlaması bir yıl sürdü ve başarılı oldu.

Kendall Rose Hill’e çok ender dönüyordu ve bu dönüşler de korkunçtu. Babası hiç değişmiyordu. Olsa olsa daha da kötüleşiyordu.

“Daha kimseye kanca atamadın mı? Herhalde beceremeyeceksin.”

Marc Renaud’la karşılaştığı yer, bir yardım balosuydu.

Bir New York komisyoncusunun uluslararası bir şubesinde döviz işiyle uğraşıyordu. Kendall’dan beş yaş küçüktü. İnce uzun, çekici bir Fransız erkeğiydi. Tatlı ve nazikti. Kendall’ı yemeğe davet etti, o gece yattılar. Ondan sonra her gece birlikte oldular.

Bir akşam, Marc “Kendall, biliyorsun, sana delice âşığım,” dedi.

Kendall yavaşça “Hayatım boyunca seni aradım Marc,” dedi.

“Ciddi bir sorun var. Sen çok başarılısın. Kazandığım para senin kazandığının yanına bile yaklaşmıyor. Belki bir gün...”

Kendall parmağını Marc’ın dudaklarına koydu. “Sus. Bana umabileceğimden bile fazlasını verdin.”

Noel’de Kendall Marc’ı, Rose Hill’e babasıyla tanışmaya götürdü.

“Onunla mı evleneceksin?” diye patladı Harry Stanford. “O bir hiç! Seninle alacağını sandığı para için evleniyor.”

Kendall Marc’la evlenmek için bir sebep daha arıyor olsaydı babasının bu tavrı o sebep olabilirdi. Ertesi gün Connecticut’ta evlendiler. Marc’la evliliği Kendall’a daha önce hiç tatmadığı kadar mutluluk verdi.

“Babanın seni kızdırmasına izin vermemelisin,” demişti Kendall’a. “Bütün hayatı boyunca parayı silah olarak kullanmış. Onun parasına ihtiyacımız yok.”

Ve Kendall onu, bunun için sevmiştir.

Marc harika bir kocaydı; nazik, düşünceli ve şefkatliydi. *Her şeyim var*, diye düşündü Kendall mutlulukla. *Geçmiş öldü*. Babasına rağmen başarılı oldu. Birkaç saat içinde moda dünyası dikkatini onun yeteneği üzerine yöneltecekti.

Yağmur durmuştu. Bu iyiye işaretti.

Gösteri başdöndürücü bir başarıydı. Sonunda müzik ve patlayan flaşlar eşliğinde Kendall podyuma çıkıp eğilerek selam verdi ve çılgınca alkış aldı. Kendall Marc’ın bu coşkuyu paylaşmak için Paris’te olmasını istiyordu ama çalıştığı firma izin vermemişti.

Kalabalık dağılınca Kendall kendini fazlasıyla mutlu hissederek bürosuna gitti. Yardımcısı “Size bir mektup geldi. Elden gönderilmiş,” dedi.

Kendall yardımcısının getirdiği kahverengi zarfa bakınca birden başından aşağı bir kova su boşalmış gibi hissetti. Neyle ilgili olduğunu daha açmadan biliyordu. Mektupta şunlar yazıyordu:

Sevgili Bayan Renaud,

Size Vahşi Hayvanları Koruma Derneği’nin yine maddi sıkıntıya düşmüş bulunduğunu üzülerek bildiririm. Giderleri karşılamak için acilen yüz bin dolara ihtiyacımız var. Para Zürih’teki Credit Suisse Bankası’nın 804072-A numaralı hesabına hemen yatırılmalıdır.

İmza yoktu.

Kendall öylece kalakaldı. *Hiç bitmeyecek. Şantaj hiç bitmeyecek.*

Başka bir yardımcı aceleyle büroya geldi. “Kendall, çok üzgünüm. Az önce çok kötü haberler aldım.”

Daha fazla kötü habere dayanamayacağım, diye düşündü Kendall. “Ne... Nedir?”

“Luxembourg TELI Radyosu’nda bir haber vardı. Baban... ölmüş. Boğulmuş.”

Kendall’ın anlaması biraz zaman aldı. İlk düşündüğü, *Hangisi bana daha fazla gurur verirdi? Başarılı olmak mı, yoksa bir katil olmak mı?* oldu.

On

Peggy Malkovich iki yıldır Woodrow “Woody” Stanford’la evliydi, ama Hobe Sound’un sakinlerine göre o hâlâ “şu garson”du.

Woody onunla ilk karşılaştığında, Rain Forest Grille’nin masalarına bakıyordu. Woody Stanford, Hobe Sound’un altın çocuğuydu. Ailesinin villasında oturuyordu, iyi görünüşlüydü, cana yakındı, kalabalığı seviyordu ve Hobe Sound, Philedelphia ve Long Island’daki sosyeteye girmeye hevesli kızların hedefiydi. Bu yüzden bir işçi ve bir ev hanımının yirmi beş yaşındaki liseden terk, sıradan görünüşlü garson kızı ile evlenmesi zelzele etkisi yaratmıştı.

Büyük bir şoktu, çünkü herkes Woody’nin, ona çılgınca âşık olan büyük bir kerestecilik servetinin genç, güzel ve akıllı vârisi Mimi Carson’la evleneceğini sanıyordu.

Kural olarak Hobe Sound sakinleri kendi sınıflarındaki kişiler yerine, onlara hizmet edenlerin maceraları hakkında dedikodu yapmayı tercih ediyorlardı. Ama Woody’nin evliliği o kadar göze batıyordu ki, bu kuralı bozdular. Peggy Malkovich’i hamile bıraktığı ve onunla evlendiği haberi hemen yayıldı. Hangisinin daha büyük suç olduğunda herkes hemfikir di.

“Allah aşkına, çocuğun onu hamile bırakmasını anlıyorum... ama bir garsonla evlenilmez ki!”

Bütün olanlar klasik bir *deja vu*’ydu. Yirmi sekiz yıl önce Hobe Sound yine Stanfordlarla ilgili bir skandalla sarsılmıştı. Yörenin en köklü ailelerinden birinin kızı olan Emily Temple, kocası, çocuklarının dadısını hamile bıraktığı için intihar etmişti.

Woody Stanford babasından nefret ettiğini saklamıyordu ve genel kanı; garsonla, babasından daha saygıdeğer bir adam olduğunu ispatlamak için evlendiği idi.

Nikâha davet edilen tek şahıs Peggy'nin New York'tan gelen ağabeyi Hoop'tu. Hoop, Peggy'den iki yaş büyüktü ve Bronx'taki bir fırında çalışıyordu. Yüzü çiçek bozuğu ve ağır bir Brooklyn ak-saniyla konuşan, uzun boylu, bir deri bir kemik biriydi.

Törenden sonra Woody'ye "Harika bir kız alıyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedi Woody ruhsuz bir sesle.

"Kardeşıme iyi bakacaksın, değil mi?" dedi Hoop.

Woody "Elimden geleni yaparım," dedi.

"Güzel!" dedi Hoop.

Bir fırıncı ve dünyanın en zengin adamı arasındaki unutulmaya mahkûm bir konuşma.

Nikâhtan dört hafta sonra Peggy bebeği düşürdü.

Hobe Sound seçkin bir muhittir ve Jupiter Adası, Hope Sound'un en seçkin kısmıdır. Adanın Batısı onu karadan ayıran boğazla, Doğusu Atlas Okyanusu'yla çevrilidir. Özel yaşamın kişi başına belki de dünyada en çok polis düşen, zengin, dışa kapalı ve muhafazakâr cennetidir. Sakinleri alçakgönüllü olmakla övünürler. Pikap sürer ve beş veya yedi metrelik yelkenli kullanırlar.

Eğer bir kimse doğma büyüme Hobe Sound'lu değilse bu cemiyetin bir üyesi olma hakkını kazanmak zorundaydı. Garson'la Woodrow Stanford'un evliliğinden sonra sorun, gelinin cemiyete kabul edilip edilmeyeceğiydi.

Hobe Sound'un en yaşlısı Bayan Anthony Pelletier, bütün sosyal anlaşmazlıklarda söz sahibiydi ve en önemli misyonu, cemiyeti sonradan görmelere karşı korumaktı. Yeni gelip, Bayan Pelletier'i memnun edememe talihsizliğine uğrayanlara Bayan Pelletier'in şoförüyle deri bir valiz göndermesi âdettendi. Bu, onun yeni gelenlere cemiyetçe hoş karşılanmadıklarını bildirme yoluydu.

Arkadaşları, Hobe Sound'da bir ev alan araba tamircisi ve karısının hikâyesini anlatmaya bayılırdı. Bayan Pelletier o geleneksel valizi göndermişti ve tamircinin karısı çantanın anlamını öğrendiğinde güldü.

"O huysuz kocakarı beni buradan çıkarabileceğini sanıyorsa delirmiş olmalı," dedi.

Ama, garip şeyler olmaya başladı. Çeşitli onarımlar için aranan

ustalar ve işçiler bulunamıyordu, bakkalda ısmarlanan şeyler bulunamıyordu. Kulüplere üye olmak bir yana, iyi bir lokantada rezervasyon yaptırmak bile mümkün olmuyordu. Kimse onlarla konuşmuyordu. Valizi almalarından üç ay sonra evlerini satıp taşındılar.

Durum böyleydi. Tam o sırada Woody'nin evlilik haberi duyuldu. Peggy Malkovich'le konuşmamak, popüler olan kocasıyla da konuşmamak anlamına geliyordu. Sessizce iddialara giriliyordu.

İlk birkaç hafta yemeklere veya başka cemiyet toplantılarına davet edilmediler. Ama muhittekiler Woody'yi seviyorlardı ve ne de olsa anneannesi Hobe Sound'un kurucularından biriydi. Sonunda insanlar onu ve Peggy'yi evlerine davet etmeye başladılar. Gelini görmeye çok hevesliyidiler.

“Kızda özel bir şeyler olmalı, yoksa Woody onunla evlenmezdi,” diyorlardı.

Büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Peggy sıkıcı ve gösterişsizdi, kişiliksizdi ve kötü giyiniyordu. İnsanların ilk aklına gelen kelime; derbederdi.

Woody'nin arkadaşları hayrete düşüyordu.

“Onda ne buluyor ki? Her istediğiyle evlenebilirdi,” diye söyleniyorlardı.

Davetlerden biri Mimi Carson'dan geldi. Woody'nin evlilik haberiyle yıkılmıştı, ama bunu açığa vurmak için fazla gururluydu.

Arkadaşları onu, “Boşver gitsin Mimi. Unutursun,” diyerek teselli etmeye çalıştıklarında Mimi, “Bunu sineye çekerim, ama onu hiç unutmayacağım,” diye cevap verdi.

Woody evliliğin başarılı olması için çok çalıştı. Hata yaptığını biliyordu ama bunun için Peggy'yi cezalandırmak istemiyordu. İyi bir koca olmak için boş yere çabaladı. Sorun Peggy'nin, ne kendisiyle ne de arkadaşlarıyla hiçbir ortak yönünün olmamasıydı.

Peggy'nin yanında rahat olduğu tek kişi ağabeyiydi. Peggy ve Hoop her gün telefonla konuşuyordu.

Woody'ye “Onu özlüyorum,” diye şikâyet ediyordu.

“Birkaç gün gelip bizimle kalmasını ister misin?” dedi Woody.

“Olmaz,” dedi Peggy kocasına bakıp, “İşi var.”

Partilerde Woody Peggy'yi sohbete sokmak istiyordu ama Peggy'nin söyleyecek fazla bir şeyi olmadığı çabucak anlaşılıyordu. Köşede sus pus oturup dudaklarını ısıırıyordu, rahatsız olduğu belliydi.

Woody'nin arkadaşları, onun, Stanford Villa'sında oturduğu halde babasıyla arasının iyi olmadığını ve annesinin bıraktığı az miktardaki parayla yaşadığının farkındaydılar. Tutkusu poloydu ve arkadaşlarının midillilerine biniyordu. Polo dünyasında oyuncular en yükseği on gol olmak üzere gollerle derecelendiriliyorlardı. Woody'ninki dokuz goldü ve Buenos Aires'den Moriano Aquerre, Texas'dan Wicky el Effendi, Brezilya'dan Andres Diniz ve düzinelerce yüksek dereceli oyuncuyla beral ır oynamıştı. Dünyada yalnızca on iki tane bir maçta on gol atan oyuncu vardı ve en büyük hırsı on üçüncü olmaktı.

"Niye, biliyorsunuz değil mi?" demişti arkadaşlarından biri. "Babası on gol atmış bir oyuncuydu."

Mimi Carson Woody'nin polo midillisi almaya gücü yetmediğini bildiği için birkaç tane aldı ve onun hizmetine sundu. Arkadaşları neden böyle yaptığını sorunca "Onu elimden gelen her şekilde mutlu etmek istiyorum," dedi.

Bölgeye yeni gelenler Woody'nin hayatını nasıl kazandığını sorunca, insanlar sadece omuz silkiyordu. Aslında golf oynayarak, polo maçları üzerine bahse girerek, başkalarının polo midillilerini ve yarış yatlarını, ara sıra da karılarını ödünç alarak, ikinci el bir hayat sürüyordu.

Evliliği hızla yıkılmaktaydı ama Woody bunu açığa vurmaya reddediyordu.

"Peggy," derdi. "Partilere gittiğimizde lütfen sohbete katılmaya çalış."

"Neden ki? Bütün arkadaşların senin benim için fazla olduğunu düşünüyorlar."

"Hayır, düşünmüyorlar," diye güven veriyordu Woody.

Hobe Sound Edebiyat Cemiyeti, yeni çıkan kitapları tartışmak için şehir dışındaki spor kulübünde haftada bir kez toplanıyor ve öğle yemeği yiyorlardı.

Bu günlerden birinde uşak Bayan Pelletier'in yanına geldi. "Bayan Woodrow Stanford dışarda. Size katılmak istiyor."

Masaya bir sessizlik çöktü.

"İçeri alın," dedi Bayan Pelletier.

Biraz sonra Peggy yemek odasına geldi. En iyi elbiselerini ütülemiş ve saçlarını yıkamıştı. Heyecanla gruba bakıyordu.

Bayan Pelletier başını hafifçe sallayıp güleryüzle "Bayan Stanford," dedi.

Peggy hevesle gülümsedi. "Evet efendim."

"Size ihtiyacımız yok. Zaten bir garsonumuz var," dedi ve yemeğine döndü.

Woody olanları duyduğunda köpürdü. "Sana bunu ne hakla yapar!" Peggy'yi kollarına aldı. "Bir daha böyle şey yapmadan bana sor Peggy. Oraya *davet edilmek* zorundasın."

"Bilmiyordum," dedi Peggy somurtarak.

Woody "Önemli değil. Bu gece Blakeler'da yemek yiyoruz ve ben senin..."

"Gelmeyeceğim!" dedi Peggy.

Woody "Ama davetlerini kabul ettik," dedi

Peggy "Sen git," diye cevap verdi.

"Sensiz gitmek istemiyorum," dedi Woody.

Peggy "Ben gelmiyorum," dedi.

Woody tek başına gitti ve ondan sonra da partilere hep tek başına gitmeye başladı.

Eve istediği saatte geliyordu ve Peggy onun başka kadınlarla olduğundan emindi.

Kaza her şeyi değiştirdi.

Kaza bir polo maçı sırasında meydana geldi. Woody birinci pozisyonunda oynuyordu ve kardeş takımın bir oyuncusu topa vurmaya çalışırken kazara Woody'nin bindiği midillinin bacaklarına vurdu. Midilli Woody'nin üzerine düştü. Diğer midilliler onun üstüne yığılınca bir başka midilli Woody'yi tepti. Hastanenin acilinde doktorlar bir kırık bacak, üç kırık kaburga ve delinmiş bir akciğer teşhisi koydular.

Geçen iki hafta içinde üç değişik ameliyat yapıldı, Woody acı

içinde kıvranıyordu. Doktorlar acısını dindirmek için ona morfin verdiler. Peggy her gün ziyaretine geliyordu.

Hoop da, New York'tan kardeşine destek olmak için geldi.

Fiziksel acı dayanılmazdı ve onu rahatlatan tek şey doktorların verdiği ilaçlardı. Değişmeye, taburcu olduktan kısa süre sonra başladı. Ruh hali birdenbire değişiyordu. Bir an her zamanki coşkulu Woody'yken, bir an büyük bir öfkeye kapılabiliyor veya derin bir depresyona girebiliyordu. Yemekte gülüp şakalar yaparken, birden Peggy'ye kızıp kırıcı olabiliyor, patlayabiliyordu. Ruhsal durumu saniyeler içinde hırçınıktan, aşırı mutluluk ve rahatlığa dönüşebiliyordu. Bir cümlelerin ortasında dalıyordu. Unutkanlaştı. Randevu verip gelmemeye, insanları evine davet edip geldiklerinde evde olmamaya başladı. Herkes onun için endişeleniyordu.

Woody topluluk içinde Peggy'ye karşı kırıcı olmaya başladı. Peggy bir sabah misafire kahve getirirken dökünce, onu, "Garsondun ve hep garson kalacaksın," diye aşağıladı.

Peggy'nin vücudunda darbe izleri görülmeye başlandı. İnsanlar ne olduğunu sorunca bir bahane uyduruyordu. "Kapıya çarptım," ya da "Düştüm," deyip sıyrılıyordu. Çevredekiler kızmıştı. Şimdi acıdıkları Peggy'ydi. Ama Woody'nin aşırı davranışları başkasına zarar verdiğinde Peggy kocasını savunuyordu.

"Woody çok baskı altında," diye ısrar ederdi Peggy. "Kendinde değil." Hiç kimsenin ona bir şey söylemesine izin vermezdi.

Konuya açıklık getiren Dr. Tichner oldu. Bir gün Peggy'nin muayenehanesine gelmesini istedi.

Peggy gergindi. "Ters bir şey mi var doktor?"

Doktor Peggy'yi bir an süzdü. Yanağında bir morluk vardı ve gözü şişmişti. "Peggy, Woody'nin uyuşturucu kullandığının farkında mısın?"

Peggy'nin gözleri hiddetle parladı. "Hayır! İnanmıyorum!" Ayağa kalktı. "Bunu dinlemeyeceğim!"

"Otur Peggy. Gerçeği kabullenmenin zamanı geldi. Herkes farkına varmaya başladı. Tavırlarını fark etmişsindir. Bir dakika her şeyin ne kadar güzel olduğunu söylüyor, öbür dakika intihar etmek istiyor," dedi doktor.

Peggy, yüzü bembeyaz, öylece oturup doktoru dinledi.

“O bir bağımlı . . .” dedi doktor.

Peggy’nin dudakları gerildi. “Hayır,” dedi inatla. “Değil!”

“Bağımlı. Gerçekçi olmak zorundasın. Ona yardım etmek istemiyor musun?” diye sordu doktor.

Peggy, “Tabii ki istiyorum.” Ellerin ovuşturuyordu. “Ona yardım etmek için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*”

“Tamam işte. Gerçeği kabullenerek başlayabilirsin. Senin, Woody’yi bir rehabilitasyon merkezine götürmek için yardım etmeni istiyorum. Kocanın gelip beni görmesini sağla,” dedi doktor.

Peggy, uzun uzun doktora bakıp başını salladı. “Tamam,” dedi sessizce, “Onunla konuşurum.”

O akşam Woody, Dr. Tichner’in muayenehanesine geldi. Aşırı neşeliydi. “Benimle görüşmek istemişsiniz doktor. Peggy hakkında, değil mi?”

“Hayır. Senin hakkında Woody.”

Woody şaşırdı. “Ben? Benim neyim varmış?”

“Senin, sorununun ne olduğunu bildiğini sanıyorum,” diye cevap verdi doktor.

“Neden söz ediyorsunuz?”

“Eğer böyle devam edersen, Peggy’nin ve kendinin hayatını mahvedeceksin. Ne kullanıyorsun Woody?”

“Ne mi kullanıyorum?”

“Beni duydun,” dedi doktor.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Sana yardım etmek istiyorum,” dedi doktor.

Woody bir süre yere bakarak oturdu. Sonunda konuştuğunda sesi zor çıkıyordu. “Haklısınız. Ben . . . Ben kendimi kandırmaya çalıştım, ama daha fazla yapamam.”

“Ne kullanıyorsun?” diye sordu doktor.

“Eroin.”

Doktor “Aman Allahım!” dedi.

Woody “İnanın bana, bırakmaya çalıştım ama . . . yapamıyorum,” dedi.

“Yardıma ihtiyacın var. Yardım alabileceğin yerler de var.”

Woody bıkkınlıkla “İnşallah haklısınızdır,” dedi.

“Senin Jupiter’deki Harbor Group Kliniği’ne gitmeni istiyorum. Deneyecek misin?” diye sordu doktor.

Woody kısa bir süre tereddüt etti. “Evet.”

Dr. Tichner. “Sana eroini kim temin ediyor?” diye sordu.

Woody kafasını salladı. “Bunu size söyleyemem.”

“Peki. Senin için klinikte bir yer ayarlıyorum.”

Ertesi sabah Dr. Tichner Polis Müdürü’nün odasında idi.

“Biri ona eroin sağlıyor,” dedi Dr. Tichner. “Ama bana kim olduğunu söylemeyecek.”

Polis Şefi Murphy, Dr. Tichner’e bakıp başını bilgiç bir tavırla salladı. “Galiba kim olduğunu biliyorum.”

Birkaç tane şüpheli vardı. Hobe Sound küçük bir yerdi ve herkes herkesin ne iş yaptığını biliyordu.

Yakınlarda, Bridge Sokağı’nda, müşterilerine günün her saati servis yapan bir içki dükkânı açılmıştı.

Yerel klinikteki bir doktor fazla ilaç yazmaktan para cezası almıştı.

Boğazın karşısında geçen yıl bir spor salonu açılmıştı ve antrenörün steroidin yanı sıra başka ilaçlar da kullandığı söyleniyordu.

Ama Polis Şefi Murphy’nin aklında başka bir şüpheli vardı.

Toni Benedotti yıllardır Hobe Sound’daki pek çok kimseye bahçıvanlık yapmıştı. Bahçecilik eğitimi almıştı ve günlerini güzel bahçeler yaratarak geçirmeye bayılıyordu. Düzenlediği bahçeler ve çimler Hobe Sound’ın en iyileriydi. İçine kapanık, sessiz bir adamdı ve işlerini yaptığı kimseler, hakkında çok az şey biliyorlardı. Bir bahçıvana göre fazla iyi bir eğitim almış gibi görünüyordu ve insanlar onun geçmişini merak ediyordu.

Murphy’onu çağırttı.

“Eğer sürücü ehliyetim hakkındaysa, yenilettim...” dedi Benedotti.

“Otur,” diye emretti Murphy.

“Bir sorun mu var?”

Murphy “Evet. Sen eğitimli bir adamsın, değil mi?”

“Evet,” dedi Benedotti.

Polis Şefi koltuğuna yaslandı. “Peki nasıl oluyor da bahçıvanlık yapıyorsun?”

“Doğayı seviyorum.”

“Başka neyi seviyorsun?”

“Anlamadım,” dedi Benedotti.

“Ne zamandır bahçıvanlık yapıyorsun?” diye sordu Murphy. Benedotti’nin kafası karıştı. “Müşterilerimden şikâyet mi var?”

“Yalnızca soruya cevap ver.”

“Yaklaşık on beş yıldır.”

“Güzel bir evin ve de bir teknem var?”

“Evet.”

“Bahçıvanlıktan kazandığın bütün bunlara nasıl yetiyor?”

“O kadar büyük bir ev değil. Tekne de o kadar büyük değil.”

“Belki ek bir işten kazanıyorsundur.”

“Ne demek...?”

“Miami’deki birileri için çalışıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Orada çok İtalyan vardır. Hiç onlara ufak kıyaklar yapıyor musun?” diye sordu Murphy.

“Ne kıyağı?”

“Uyuşturucu dağıtmak mesela.”

Benedotti Murphy’ye korkuyla baktı. “Tabii ki hayır.”

Murphy ileri uzandı. “Sana bir şey söyleyeyim Benedotti. Seni gözlüyordum. İşlerini yaptığın birkaç kişiyle konuştum. Seni veya mafyanın arkadaşlarını burada istemiyorlar. Anlaşıldı mı?”

Benedotti gözlerini bir saniye kısip açtı. “Anlaşıldı.”

Murphy “Güzel. Yarına kadar buradan gitmeni istiyorum. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum,” dedi.

Woody Stanford üç hafta Harbor Group Kliniği’nde yattı ve çıktığında tekrar eski Woody’di. Cana yakın, nazik, birlikte zaman geçirmesi zevkli. Mimi Carson’ın midillilerine binerek poloya geri döndü.

Pazar günü Palm Beach Polo & Country Club’ın 18. kuruluş yıldönümüydü ve Forest Hill Bulvarı’nda polo sahasına yönelen üç bin taraftar yüzünden yoğun bir trafik vardı. İzleyiciler batı tarafındaki numaralı tribünleri ve güneydeki açık tribünleri kapmak

istiyorlardı. O günkü maçta dünyanın en iyi oyuncularından bazıları da oynayacaktı.

Peggy Mimi Carson'ın konuğu olarak numaralı tribündeydi.

“Woody, bunun, senin izlediğin ilk polo maçı olduğunu söyledi Peggy. Neden daha önce gelmedin?”

Peggy dudaklarını ısırdı. “Sanırım Woody'yi oynarken seyretmek için fazla gergindim. Tekrar sakatlanmasını istemiyorum. Tehlikeli bir spor değil mi?”

Mimi düşünerek, “Ortalama seksen beş kilodan sekiz oyuncuyu ve iki yüz yetmiş metre boyunca birbiriyle saatte altmış kilometre hızla yarışan üç yüz elli kiloluk sekiz midilliyi düşünürsen... evet, kazalar olabilir.”

Peggy ürperdi. “Woody'ye tekrar bir şey olursa dayanamam. Gerçekten dayanamam. Endişelenmekten delireceğim.”

Mimi Carson, “Endişelenme. O en iyilerinden. Biliyorsun Hector Barantas'ın öğrencisi,” dedi.

Peggy boş boş bakıyordu. “Kim?”

Mimi “On göllü bir oyuncu. Polonun efsanelerinden biri,” dedi.

“Yaa.”

Midilliler sahaya çıkarken kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

“Ne oluyor?” diye sordu Peggy.

“Isınma faslını bitirdiler. Geliyorlar. Artık başlamaya hazırlar.”

Kızgın Florida güneşinde iki takımın oyuncuları, hakemin başlama atışı yapması için sahadaki yerlerini almaya başladılar.

Woody harika görünüyordu: Bronzlaşmış, formunda ve kıvrak. Savaşmaya hazır. Peggy el sallayıp bir öpücük gönderdi.

İki takım da yan yana yerlerini almıştı. Oyuncular sopalarını aşağıda tutuyorlardı.

“Chukker denen altı devre var,” diye açıkladı Mimi Carson. “Her devre yedi buçuk dakika sürer. Zil çalınca devre biter. Sonra on dakikalık devre arası olur. Yedi dakikada bir midillileri değiştirirler. En çok gol atan takım kazanır.”

“Anladım,” dedi Peggy.

Mimi, Peggy'nin gerçekten ne kadarını anladığını merak ediyordu.

Sahada, oyuncuların gözü hakemde, topun atılmasını bekliyor-

lardı. Hakem, etraftaki kalabalığa baktı ve birden beyaz plastik topu iki takımın oyuncularının arasına attı. Oyun başlamıştı.

Oyun hızlı başladı. Topu kapıp vurarak ilk hamleyi Woody yaptı. Top karşı takımın bir oyuncusuna doğru gitti. Rakip oyuncu arkasından koştu. Woody yetişip sopasını kullanarak rakibin vuruşunu engelledi.

“Woody neden öyle yaptı?” diye sordu Peggy.

“Rakibin topu aldığı zaman, sopanı onun sopasına takıp vurmasına engel olmak kurallara uygundur. Şimdi Woody topu kontrol etmek için bir yan vuruş yapacak.”

Oyun o kadar hızlıydı ki takip etmek neredeyse olanaksızdı.

İnsanlar bağırıp çağırıyorlardı.

Ve oyuncular son hızla koşturuyorlardı. Oyuncular başarılarının yüzde seksenini bindikleri Morgan, Palomino, Arap ve bunun gibi midillilere borçluydular. Midilliler hızlı ve oyuncularının deyişle, polo hissine sahip olmalıydılar.

Woody ilk üç devrede seyirciden tezahürat alarak harika oynadı ve her birinde ikişer gol attı. Harika vuruşlar ve engellemeler yaptı, sopası sanki her yerdeydi. Ata korkusuzca rüzgâr gibi binen eski Woody Stanford’du. Beşinci devrenin sonunda Woody’nin takımı açık farkla öndeydi. Oyuncular on dakika ara vermek için sahadan çekildiler.

Woody, ön sırada oturan Peggy ve Mimi’nin önünden geçerken ikisine birden gülümsedi.

Peggy heyecanla Mimi Carson’a döndü. “Woody harika değil mi?”

Mimi de Peggy’ye döndü. “Evet. Her yönden.”

Soyunma odasında takım arkadaşları Woody’yi kutluyorlardı.

“Tam havandasın dostum! Müthişsin!”

“Muhteşem oyun!”

“Teşekkürler.”

“Çıkıp burunlarını biraz daha sürteceğiz. Şansları yok.”

Woody gülümsedi. “Sorun değil.”

Arkadaşlarının sahaya çıkışını izledi ve birden kendini bitkin hissetti. *Kendimi fazla zorladım, diye düşündü. Aslında tekrar oy-*

namaya hazır değildim. Eğer tekrar çıkarsam kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Paniğe kapıldı ve kalbi gümlmeye başladı. Tüm ihtiyacım canlanmak. Hayır! Yapmayacağım. Yapamam. Söz verdim. Ama takım beni bekliyor. Yalnızca bu seferlik yapacağım ve bir daha asla. Yemin ederim bu son olacak. Dolabını açıp ceketinin cebine uzandı.

Woody sahaya döndüğünde kendi kendine mırıldanıyordu ve gözleri fevkalade parlaktı. Kalabalığa el salladı ve kendisini bekleyen takımına katıldı. *Takıma bile ihtiyacım yok,* diye düşündü. *O piçleri tek elimle yenerim. Ben dünyanın en iyi oyuncusuyum.* Kendi kendine kıkır kıkır gülüyordu.

Bazı taraftarlar kaza olmadığında ısrar etseler de, kaza altıncı devrenin sonunda meydana geldi. Midilliler bir araya toplanmış kaleye doğru koşturuyordu ve top Woody'deydi. Göz ucuyla diğer takımdan birinin arayı kapattığını gördü ve topu emniyete almak için hamle yaptı. Topu karşı takımın hücum oyuncusu Rick Hamilton kaptı ve kaleye yöneldi. Woody son hızla arkasındaydı. Hamilton'un sopasına vurmaya çalıştı, ama ıskaladı. Midiller kaleye yaklaşıyordu. Woody çaresizlik içinde Hamilton'ı engellemeye çalışıyordu, ama başaramıyordu.

Hamilton kaleye yaklaşınca, Woody Hamilton'ı düşürmek ve topu kapmak için atını kasıtlı olarak üzerine sürdü. Hamilton ve atı yere yuvarlandılar. Seyirciler bağırarak ayağa kalktı. Hakem düdüğü öfkeyle çaldı ve elini kaldırdı.

Polonun ilk kuralı, topu almış gole giden oyuncunun yolunu kesmemektir. Kesen tehlike yaratır ve faul alır.

Oyun durdu.

Hakem Woody'ye yaklaşıp öfkeli bir sesle, "Bu kasıtlı bir fauldü Bay Stanford!" dedi.

Woody sırtıttı. "Benim suçum değil. Lanet olası atı..."

"Penaltı."

Oyunun bu devresi bir felakete dönüştü. Woody üç dakika arayla iki kasıtlı ihlal daha yaptı. Ceza diğer takım için iki golle sonuçlandı. İki seferinde de boş kaleye penaltı atışıydı. Oyunun son

otuz saniyesinde karşı takım galibiyet golünü attı. Kesin bir zafer bozguna dönmüştü.

Tribündeki Mimi Carson olayların ani gelişmesi karşısında şaşkıındı.

Peggy çekinerek, “İyi gitmedi değil mi?” dedi.

Mimi, Peggy’ye döndü. “Hayır Peggy. Maalesef.”

Bir görevli oturdukları yere yaklaştı. “Bayan Carson, bir dakika konuşabilir miyiz?”

Mimi Carson Peggy’ye döndü. “Affedersin.”

Peggy onların uzaklaşmasını seyretti.

Soyunma odasında Woody’nin takımı sus pusttu. Woody diğerlerine bakmaya utandığı için duvara bakıyordu. Mimi Carson odaya geldi. Aceleyle Woody’ye gitti.

“Woody, maalesef sana çok kötü haberlerim var.” Elini Woody’nin omzuna koydu. “Baban ölmüş.”

Woody başını kaldırıp Mimi’ye baktı, başını sağa sola salladı ve ağlamaya başladı. “Sorumlusu benim. Benim suçum.”

“Hayır. Kendini suçlamamalısın. Senin suçun değil!”

“Hayır,” diye bağırdı Woody. “Eğer ben o penaltıları yapmasaydım, oyunu biz kazanmıştık.”

On Bir

Julia Stanford babasını hiç tanımamıştı; şimdi o ölmüş ve Kansas City Star Gazetesi'ndeki bir manşete indirgenmişti. BÜYÜK İŞ ADAMI HARRY STANFORD DENİZDE BOĞULDU! Karışık duygularla öylece oturup gazetenin ön sayfasındaki fotoğrafa bakakaldı. *Ondan anneme olan davranışı nedeniyle nefret mi ediyorum, yoksa babam olduğu için onu seviyor muyum? Onunla bağlantı kurmaya çalışmadığım için kendimi suçlu mu hissetmeliyim, yoksa beni hiç aramadığı için kızgın mı olmalıyım? Artık fark etmez,* diye düşündü. *O gitti.* Babası onun için bütün hayatı boyunca ölüydü ve şimdi bir daha ölerек onu kelimelerle açıklayamadığı bir şekilde aldatmıştı. Benliğini açıklanamaz bir yitirmişlik hissi kaplıyordu. *Aptalca!* diye düşündü Julia. *Hiç tanımadığım birini nasıl özleyebilirim?* Gazetedeki fotoğrafa yeniden baktı. *Bende ondan bir şeyler var mı?* Julia duvardaki aynaya baktı. Gözler. *Aynı koyu gri gözlere sahibim.*

Julia yatak odasındaki dolaba gitti ve yıpranmış karton bir kütudan deri kaplı bir albüm çıkardı. Yatağının kenarına oturup albümü açtı. Sonraki iki saat boyunca tanıdık resimlere göz gezdirdi. Annesinin, Harry Stanford, Bayan Stanford ve üç küçük çocuğuyla çektiirdiği dadı üniformalı sayısız fotoğrafı vardı. Resimlerin çoğu yatta, Rose Hill'de veya Hobe Sound'daki villada çekilmişti.

Julia yıllarca önce Boston'da patlayan skandalı anlatan sararmış gazete kupürlerini eline aldı. Solmuş başlıklar tüyler ürperticiydi:

Beacon Hill'de Aşk Yuvası...

Milyarder Harry Stanford Skandala Karıştı...

Büyük İşadamların Karısı İntihar etti...

Dadı Rosemary Nelson Ortadan Kayboldu...

İmâlarla dolu yüzlerce dedikodu sütunu vardı.

Julia orada uzun süre, geçmişte kaybolmuş, oturdu.

Milwaukee'deki St. Joseph's Hastanesi'nde doğmuştu. En eski hatıraları asansörsüz apartmanlar ve şehirden şehire taşınmakla ilgiliydi. Beş kuruşsuz ve aç kaldıkları zamanları olmuştu. Annesi devamlı hastaydı ve sürekli bir iş bulması çok zor oluyordu. Küçük kız oyuncaklar ve yeni giysiler istememeyi çok çabuk öğrendi.

Julia altı yaşında okula başladı. Sınıf arkadaşları onunla her gün aynı elbiseyi ve aynı eski ayakkabıları giydiği için dalga geçiyorlardı. Diğer çocuklar onu kızdırınca onlarla kavgaya ederdi. Bir âsiydi ve devamlı müdürün odasına çıkıyordu. Onu ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Baş devamlı beladaydı. Bir şey vardı ki, o da olmasa onu okuldan atarlardı: Sınıfındaki en parlak öğrenciydi.

Annesi Julia'ya babasının öldüğünü söylemişti ve o da bunu kabullenmişti. Ama on iki yaşındayken annesinin bir grup yabancıyla çekilmiş fotoğraflarıyla dolu bir albüme rastladı.

"Bu insanlar kim?" diye sordu Julia.

Ve Julia'nın annesi vaktin geldiğine karar verdi.

"Otur tatlım." Julia'nın elini alıp sıkıca tuttu. Haberi alıştıra alıştıra vermenin yolu yoktu. "Bu baban, bunlar da üvey kardeşlerindir."

Julia annesine şaşkın şaşkın bakıyordu. "Anlamıyorum."

Julia'nın iç huzurunu bozan gerçek en sonunda ortaya çıktı. Babası yaşıyordu! Ve üvey kardeşleri vardı. Bu, anlayabileceği bir şey değildi. "Neden bana yalan söyledin?"

"Anlamak için çok küçüktün. Baban ve ben... Bizim bir maceramız oldu. O evliydi ve ben... Ben seni doğurmak için ayrılmak zorundaydım."

"Ondan nefret ediyorum!" dedi Julia.

"Ondan nefret etmemelisin."

"Bunu sana nasıl yapabildi?" diye sordu.

"Baban kadar ben de suçluyum." Her kelime acı veriyordu. "Baban çok çekici bir adamdı. Ben genç ve akılsızdım. Bu mace-
radan bir şey çıkmayacağını biliyordum. Bana beni sevdiğini söyledi... Ama evliydi ve bir ailesi vardı. Ve... ve sonra ben hamile kaldım." Rosemary için devam etmek çok zordu. "Gazetecinin

biri hikâyeyi duydu ve her şey gazetelere yansıdı. Ben kaçtım. Senin ve benim iyiliğimiz için geri gitmeyi düşündüm, ama karısı intihar etti ve ben... ben de onu ve çocukları bir daha göremedim. Benim hatamdı. O yüzden onu suçlama.”

Ama Julia suçladı.

Hikâyenin kızına anlatmadığı bir kısmı vardı. Bebek doğduğunda hastanedeki memur, “Doğum belgesini dolduruyoruz. Bebeğin adı Julia Nelson mu?” diye sormuştu.

Rosemary evet diyecek oldu, sonra hiddetle *Hayır! Harry Stanford’un kızı. Onun adını ve desteğini almaya hakkı var*, diye düşündü.

“Kızımın adı Julia Stanford.”

Harry Stanford’a, Julia hakkında yazmıştı ama hiç cevap alamadı.

Julia hiç tanımadığı bir ailesi olduğu ve gazetelere çıkacak kadar ünlü oldukları düşüncesiyle büyülenmişti. Halk Kütüphanesi’ne gidip, Harry Stanford hakkında bulabildiği her şeyi topladı. O bir trilyonerdi ve başka bir dünyada yaşıyordu, Julia ve annesinin tümüyle dışlandığı bir dünyada.

Bir gün Julia’nın sınıf arkadaşları Julia’yı fakir olduğu için kızdırırken, Julia kafa tutarak “Ben fakir değilim! Babam dünyanın en zengin insanı. Bir yatımız ve bir uçağımız ve bir düzine güzel evimiz var,” dedi.

Öğretmen onu duydu. “Julia, buraya gel.”

Julia öğretmenin masasına gitti. “Böyle yalanlar söylememelisin.”

“Yalan değil,” diye karşı çıktı Julia. “Babam bir trilyoner! Kraları ve cumhurbaşkanlarını tanıyor!”

Öğretmen önünde duran yıpranmış pamuk elbiseli kıza baktı. “Julia, bu doğru değil.”

“Doğru,” diye inat etti Julia.

Müdürün odasına gönderildi. Bir daha babasından okulda söz etmedi.

Julia şehirden şehire taşınmalarının sebebinin medya olduğunu

öğrendi. Harry Stanford devamlı basındaydı ve dedikodu gazeteleri eski skandalı eğeleyip duruyordu. Araştırmacı muhabirler Rosemary Nelson'ın kim olduğunu ve nerede oturduğunu bulurlar ve o da, her seferinde Julia'yı alıp kağmak zorunda kalırdı.

Julia gazetede Harry Stanford hakkında çıkan tüm yazıları okurdu ve her seferinde içinde ona telefon etme isteği uyanırdı. Onun bütün bu yıllar boyunca ümitsizce annesini aradığına inanmak isterdi. *Arayıp şöyle diyeceğim: Ben senin kızınım. EĞer bizi görmek istersen...*

Ve o gelip tekrar âşık olarak, annesiyle evlenecek ve hep beraber mutlu yaşayacaklardı.

Julia Stanford genç ve güzel bir kadın olmuştu. Pırıl pırıl siyah saçları, gülen bir ağzı, babasının ışıltılı gri gözleri ve yumuşak kıvrımlı bir vücudu vardı. Gülümsediğinde insanlar bu gülüş dışında her şeyi unutuyorlardı.

Çok fazla taşınmak zorunda kaldıkları için Julia beş değişik eyalette okula gitti. Yazları büyük bir mağazada memur, bir eczanede tezgâhtar ve resepsiyon görevlisi olarak çalıştı. Bağımsızlığına çok düşkündü.

Julia üniversiteyi bursla bitirdiğinde Kansas'ta oturuyorlardı. Hayatını nasıl geçireceğinden emin değildi. Güzellikten etkilenen arkadaşları sinema artisti olmasını önerdiler.

“Bir gecede Star olursun!”

Julia “Kim sabah o kadar erken kalkmak ister?” diye kestirip attı.

Ama gerçek sebebi her şeyden önce özel bir hayat istemesiydi. Julia'da yıllar önce olan şeyler yüzünden, basının kendisini ve annesini rahat bırakmadığı izlenimi vardı.

Julia'nın annesini ve babasını birleştirme hayalleri, annesinin öldüğü gün bitti. Julia içinde büyük bir boşluk hissetti. *Babam bilmek zorunda*, diye düşündü Julia. *Annem onun hayatının önemli bir parçasıydı.* Boston'daki işyerinin telefonunu buldu. Bir resepsiyon memuru cevap verdi.

“Günaydın, Stanford Kuruluşları.”

Julia tereddüt etti.

“Stanford Kuruluşları. Alo? Yardımcı olabilir miyim?”

Julia ahizeyi yavaşça yerine koydu. *Annem bu konuşmayı yapmamı istemezdi.*

Şimdi tek başınaydı. Kimsesi yoktu.

Julia annesinin cenazesini Memorial Park Mezarlığı'na gömdü. Cenazede kimse yoktu. Julia mezarın yanbaşıda durup düşündü. *Bu haksızlık, anne. Bir hata yaptın ve hayatın boyunca ödedin. Keşke senin acının bir kısmını alabilseydim. Seni çok seviyorum anne. Seni hep seveceğim.* Annesinin yeryüzünde geçen yıllarından geriye kalan; eski bir fotoğraf ve kupür koleksiyonuydu.

Annesinin ölümüyle Julia'nın dikkati Stanford Ailesi'ne yöneldi. Zengindiler. Yardım için onlara başvurabilirdi. Asla, dedi kendi kendine. *Harry Stanford'un anneme olan davranışından sonra, asla.*

Ama hayatını kazanmak zorundaydı. Meslek seçimiyle karşı karşıyaydı. Öylesine, *belki beyin cerrahı oturum,* diye düşündü.

Ya da ressam?

Opera sanatçısı?

Fizikçi?

Astronot?

Kansas Şehri, Kansas Community Üniversitesi Gece Okulu'nda sekreterlik kursuna başladı.

Julia, kursu bitirdiğinin ertesi günü bir iş bulma ajansına gitti. İş bulan görevliyi bekleyen bir sürü aday vardı. Julia'nın yanında kendisiyle aynı yaşlarda çekici bir kadın oturuyordu.

“Merhaba. Adım Sally Connors.”

“Julia Stanford.”

“Bugün iş bulmalıyım,” diye sızlandı Sally. “Dairemden atıldım.”

Julia kendisinin çağrıldığını duydu.

“İyi şanslar,” dedi Sally.

“Teşekkürler.”

Julia görevlinin odasına girdi.

“Oturun lütfen.”

“Teşekkür ederim.”

“Başvurunuzdan aldığım kadarıyla hiç tecrübeniz yok. Ama

sekreterlik okulundan iyi bir referansınız var.” Masasındaki dosyaya baktı. “Dakikada doksan kelime stenonuz ve altmış kelime daktilonuz var, öyle mi?”

“Evet efendim.”

“Tam size göre bir işim var. Küçük bir mimarlık bürosu bir sekreter arıyor. Ama maalesef maaş pek fazla değil...”

“Önemli değil,” dedi Julia hemen.

“Çok iyi. Sizi oraya gönderiyorum.” Julia’ya üzerinde bir isim ve adres olan bir kart verdi. “Sizinle yarın öğle vakti görüşecekler.”

Julia neşeyle gülümsedi. “Teşekkür ederim” Heyecanlıydı.

Julia çıkarken Sally çağrılıyordu.

“Umarım bir iş bulursun,” dedi Julia.

“Teşekkürler!”

O an Julia kalıp beklemeye karar verdi. On dakika sonra Sally bürodan çıktığında gülümsüyordu.

“Bir görüşme aldım! Oraya telefon açtı ve yarın American Mutual Insurance Company’ye resepsiyon işi için gidiyorum. Seninki nasıldı?”

“Ben de yarın öğreneceğim.”

“Eminim işi alacağız. Neden birlikte yemek yiyip kutlamıyoruz?”

“Olur.”

Yemekte konuştular ve hemen arkadaş oldular.

“Overland Park’ta bir daire buldum,” dedi Sally. “İki oda, bir salon. Çok güzel. Tek başıma kirasını ödeyemem, ama ikimiz olursak...”

Julia gülümsedi. “Memnun olurum. Başparmağıyla şans işareti yaptı. “Eğer işi alırsam.”

“Alacaksın!” dedi Sally güvenle.

Peters, Eastman & Tolkin’e giderken Julia, *bu benim için büyük bir fırsat olabilir. Bundan her şey çıkabilir. Yani bu sadece bir iş değil. Mimarlar için çalışıyor olacağım. Taştan güzellik ve büyü yaratan, şehrin silüetini şekillendiren, inşa eden hayalperestler için çalışacağım. Belki mimarlık okuyup ben de onlara yardım edeceğim ve bu rüyanın bir parçası olacağım.*

Büro, Amour Bulvarı'ndaki eski, kirli bir iş hanındaydı. Julia asansörle üçüncü kata çıktı ve üzerinde *Peters, Eastman & Tolkin Mimarlık* yazan, üzeri çizik dolu bir kapının önünde durdu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Üçü de resepsiyon odasında onun içeri girişini izliyordu.

"Sekreterlik işi için mi geldiniz?"

"Evet efendim."

"Ben Al Peters," dedi kel olanı.

"Bob Eastman," dedi at kuyruklu.

"Max Tolkin," dedi bira göbekli.

Hepsi kırklarında görünüyordu.

"Anladığımız kadarıyla bu senin ilk sekreterlik işin," dedi Al Peters.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Julia. Hemen ekledi. "Ama çabuk öğrenirim. Çok çalışacağım." Mimarlık Okulu'na gitmekten söz etmemeye karar verdi. Onu daha iyi tanıyacıkları bir zamana kadar bekleyecekti.

"Tamaam, seni deneyeceğiz," dedi Bob Eastman, "Bakalım nasıl gidecek."

Julia büyük bir heyecan hissetti. "Çok teşekkür ederim. Pişman ol..."

"Maaşa gelince," dedi Max Tolkin. "Maalesef başlangıç olarak fazla veremeyeceğiz."

"Fark etmez," dedi Julia. "Ben..."

"Haftada üç yüz," dedi Al Peterson.

Haklıydılar. Fazla değildi. Julia çabucak karar verdi. "Kabul."

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Harika," dedi Al Peters. "Sana etrafı göstereyim."

Tur birkaç saniye sürdü. Küçük resepsiyon odası ve Protestan Selamet Ordusu tarafından döşenmiş gibi görünen üç çalışma odası... Tuvalet koridoruydu. Al Peters müteahhitti, Bob Eastman mimardı ve Max Tolkin mühendisti.

"Hepimiz için çalışacaksın," dedi Peters.

"Olur," dedi Julia. Onlar için paha biçilmez olacağından emindi.

Al Peters saatine baktı. "Saat yarım. Öğle yemeğine ne dersiniz?"

Julia sevindi. Şimdi takımın bir parçasıydı. *Beni yemeğe davet ediyorlar.*

Julia'ya döndü. "Aşağıda bir şarküteri var. Ben çavdar ekmeğinden hardallı, söğüş etli sandviç, patates salatası ve Danimarka çöreği istiyorum."

"Haa." *Beni yemeğe davet ettiklerine boşuna sevinmişim.*

Tolkin, "Ben pastırmalı sandviç ve tavuk çorbası istiyorum," dedi.

"Evet efendim."

Bob Eastman, "Ben bir tabak kavurma ve meşrubat istiyorum," dedi.

Al Peters, "Söğüş kıyılmış olsun," diye tembihledi.

"Kıyılmış söğüş et."

Max Tolkin, "Çorba sıcak olsun," dedi.

"Tamam, sıcak çorba."

Bob Eastman, "Meşrubat diyet kola olsun" dedi.

"Diyet kola."

"Biraz para." Al Peters yirmi dolarlık bir banknot verdi.

On dakika sonra Julia şarküteride tezgâhın arkasındaki adamla konuşuyordu. "Çavdar ekmeğinden kıyılmış söğüş etli, hardallı sandviç, patates salatası ve Danimarka çöreği istiyorum. Bir pastırmalı sandviç ve çok sıcak tavuk çorbası. Bir tabak kavurma ve diyet kola."

Adam başını sallayarak, anladığını belirtti. "Peters, Eastman & Tolkin için çalışıyorsun, değil mi?"

Julia ve Sally ertesi hafta Overland Park'taki daireye taşındılar. Daire, iki küçük yatak odası, mobilyaları çok fazla şeyler görmüş geçirmiş bir oturma odası, bir mutfakçık, bir yemek odacığı ve bir banyodan oluşuyordu. *Burasını Ritz Otel'le karıştırmazlar*, diye düşündü Julia.

"Yemeği sırayla yaparız," teklifinde bulundu Sally.

"Olur."

Sally ilk yemeği yaptı; çok lezzetliydi.

Ertesi gece Julia'nın sırasıydı. Sally Julia'nın yaptığı yemekten bir kaşık aldı ve, "Julia hayat sigortam fazla yüksek değil. Neden yemekleri ben yapmıyorum, temizliği de sen," dedi.

İkisi çok iyi anlaşıyorlardı. Hafta sonları sinemaya gidiyor ve alışveriş yapıyorlardı. Giysilerini Super Flea Discount House'dan alıyorlardı. Haftada bir gece pahalı olmayan bir lokantaya akşam yemeğine gidiyorlardı... Stephenson's Old Apple Farm veya Akdeniz spesiyaliteleri için Cafe Max'a... Paraları yettiği zaman da caz dinlemek için Charlie Charlies'e uğrarlardı...

Peters, Eastman & Tolkin için çalışmak Julia'nın hoşuna gidiyordu. Firmanın iyi iş yaptığını söylemek iyimserlik olurdu. Müşteriler ender geliyordu. Julia şehrin silüetini oluşturmaya katkıda bulunamadığını hissediyordu, ama üç patronuyla birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Bir aile gibiydiler ve her üçü de içini Julia'ya döküyordu. Julia yetenekli ve verimliydi; büroyu çarçabuk yeniden düzene soktu.

Julia müşterinin azlığı konusunda bir şeyler yapmalıydı. Ama ne? Cevabı ertesi sabah aldı. *Kansas City Star*'da yeni bir yönetici sekreterliği organizasyonu ile ilgili, yemekli bir toplantı olduğu haberi vardı. Oturum başkanı Susan Bandy'di.

Ertesi gün öğle vakti Julia Al Peters'a, "Biraz geç kalabilirim," dedi.

Peters gülümsedi. "Sorun değil Julia." Julia gibi bir sekreterleri olduğu için ne kadar şanslı olduklarını düşündü.

Julia Hilton Plaza Oteli'ne gitti ve toplantının olduğu salona yöneldi. Girişteki masada oturan kadın, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet.. Yönetici sekreterlerinin yemeği için buradayım."

"Adınız?"

"Julia Stanford."

Kadın önündeki listeye baktı. "Maalesef isminizi göremiyorum..."

Julia gülümsedi. "Susan hep böyledir işte! Onunla konuşmam gerekecek. Ben Peters, Estman & Tolkin'in yönetici sekreteriyim."

Kadın kararsız görünüyordu. "Ama..."

"Endişelenmeyin. Ben hemen girip Susan'ı bulurum."

İçerde bir grup iyi giyimli kadın aralarında konuşuyorlardı. Julia içlerinden birine yaklaştı. "Hangisi Susan Bandy?"

“Ortadaki.” Kırklarında, uzun boylu, çarpıcı bir kadını işaret etti.

Julia yanına gitti. “Merhaba. Adım Julia Stanford.”

“Merhaba.”

“Peter, Eastman & Tolkin için çalışıyorum. Eminim onları duymuşsunuzdur.”

“Ben . . .”

“Kansas’daki en hızlı gelişen müteahhitlik bürosu.”

“Anlıyorum.”

“Çok fazla zamanım yok, ama organizasyonunuza bulunabileceğim kadar katkıda bulunmak isterim.”

“Çok nazıksınız Bayan . . .?”

“Stanford.”

Bu başlangıç oldu.

Kadın Yönetici Sekreterler Organizasyonu, Kansas’taki en büyük firmaları temsil ediyorlardı ve Julia kısa sürede onlarla bağlantı kurdu. Her hafta üyelerden en az biriyle yemeğe çıkıyordu.

“Şirketimiz Olath’da yeni bir bina yaptıracak.”

Ve Julia hemen patronlarına bildiriyordu.

“Bay Hanley Tonganoxie’de bir yazlık yaptırmak istiyor.”

Ve daha kimsenin haberi olmadan Peters, Eastman & Tolkin işi alıyordu.

Bob Eastman bir gün Julia’yı çağırdı ve “Zammı hak ediyorsun Julia. Çok iyi çalışıyorsun. Harika bir sekretersin!” dedi.

“Bana bir iyilik yapar mısınız?” diye sordu Julia.

“Tabii.”

“Bana Yönetici Sekreter diye hitap edin. Güvenilirliğimi artırır.”

Julia zaman zaman babası hakkında haberler okur veya onu televizyonda röportaj yapılırken seyrederdi. Ondan işverenlerine veya Sally’ye hiç söz etmezdi.

Küçükken Julia’nın hayallerinden biri, bir anda Kansas’tan büyüğü, güzel bir yere uçuvermektir. Ama babasının ölüm haberiyle bu rüya sonsuza dek sona erdi. *En azından Kansas’la ilgili kısmı doğru*, diye düşündü.

Ailem yok. Ama var, diye düzeltti kendi düşüncesini Julia. Üç tane üvey kardeşim var. Onlar da bir aile. Onları ziyaret etmeli miyim? İyi bir fikir mi bu? Yoksa kötü bir fikir mi? Birbirimiz hakkında ne düşünüyoruz, merak ediyorum.

Julia'nın kararı bir ölüm-kalım meselesine dönüştü.

On İki

Toplantı bir grup yabancıнын toplantısıydı. Görüşmeyeli veya haberleşmeyeli yıllar olmuştu.

Hâkim Tyler Stanford Boston'a uçakla geldi.

Kendall Stanford Paris'ten uçakla geldi. Marc Renaud New York'tan trenle...

Woody ve Peggy Stanford Hobe Sound'dan arabayla geldiler.

Vâislere cenaze töreninin King's Kilisesi'nde yapılacağı bildirilmişti. Kilisenin önündeki sokakta barikat kurulmuştu ve polis gelenleri görmek için biriken kalabalığı tutuyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkan Yardımcısı, Türkiye ve Suudi Arabistan gibi uzak ülkelerden gelen parlamenterler, elçiler ve devlet adamları da oradaydı. Harry Stanford yaşarken büyük bir iz bırakmıştı ve kilisedeki yedi yüz yerin hepsi doluydu.

Tyler, Woody ve Kendall eşleri ile birlikte Kilise Meclisi'nin idare odasında buluştular. Garip bir buluşmaydı. Hepsi birbirine yabancıydı ve ortak noktaları kilisenin dışında, cenaze arabasında bekleyen tabuttaki cesetti.

"Bu benim kocam Marc," dedi Kendall.

"Bu benim karım Peggy, kız kardeşim Kendall ve ağabeyim Tyler."

Nezaketle selamlaştılar. Öylesine, diken üstünde durup birbirlerini süzdüler.

O sırada bir yer gösterici gruba yaklaştı. Kısık bir sesle, "Affedersiniz," dedi. "Cenaze töreni başlamak üzere. Beni izler misiniz lütfen?"

Onları, kilisenin ön tarafında ayrılmış bir yere götürdü. Hepsi kafaları meşgul, oturup beklediler.

Tyler için Boston'da olmak garip bir duyguydu. Burasıyla ilgili iyi hatıraları yalnızca annesi ve Rosemary yaşarken olanlardı. On bir yaşındayken Goya'nın ünlü bir resmini görmüştü: *Oğullarından Birini Yutan Satürn*. Ve onu hep babasıyla özdeşleştirmişti.

Şimdi, içeri taşınırken babasının tabutuna bakan Tyler, *Satürn öldü*, diye düşündü.

Küçük, pis sırrını biliyorum.

Papaz kilisenin şarap kadehi şeklindeki tarihi kürsüsüne çıktı.

"Ben yeniden canlanma ve yaşamım, dedi Tanrı. Bana inananlar ölmüş de olsa yaşayacaklar ve yaşayan ve bana inananlar hiç ölmeyecekler..."

Woody aşırı derecede keyifliydi. Cenazeye gelmeden eroin almıştı ve etkisi hâlâ geçmemişti. Kardeşlerine baktı. *Tyler kilo almış, hâkim gibi görünüyor. Kendall çok güzelleşmiş, ama gergin görünüyor. Acaba babam öldüğü için mi? Hayır. O da benim kadar nefret ediyordu. Yanındaki karısına baktı. Onu bizim pedere göstermediğime yanıyorum. Kalp krizinden ölürdü.*

Papaz konuşuyordu.

"... Babanın çocuklarına acıması gibi Tanrı da ondan korkanlara acır. Çünkü o ne olduğumuzu bilir, hatırlar ki tozdan..."

Kendall dinlemiyordu. Kırmızı elbiseyi düşünüyordu. Bir gün New York'tayken babası telefon etmişti.

Demek büyük bir tasarımcı oldun. Peki, ne kadar iyi olduğunu görelim. Yeni kız arkadaşımı cumartesi günü bir baloya götürüyorsun. Senin ölçülerinde. Onun için bir elbise çizmeni istiyorum.

Cumartesi mi? Yapamam baba. Ben...

Yapacaksın.

Kendall düşünebildiği en çirkin elbiseyi yaptırdı. Ön tarafında kocaman siyah bir fiyonk ve metrelerce kurdele vardı. Korkunç bir şeydi. Babasına göndermişti ve babası onu tekrar aradı.

Elbiseyi aldım. Bu arada, kız arkadaşım cumartesi gelemiyor, o yüzden eşim sen olacaksın ve o elbiseyi giyeceksin.

Hayır!

Ve sonra o korkunç cümle: Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin değil mi?

Ve Kendall elbiseyi değiştirmeye cesaret edemeyerek baloya gitmiş ve hayatının en utanç verici gecesini geçirmişti.

“... Bu dünyaya hiçbir şey getirmedi ve ondan hiçbir şey götürmeyeceğimiz kesin. Tanrı verdi ve Tanrı aldı. Tanrı'nın adı kutlu olsun!”

Peggy Stanford rahat değildi. Kilisenin büyüklüğü ve içindeki sık insanlar onu şaşırtmıştı. Daha önce Boston'a hiç gelmemişti ve Boston onun için bütün ihtişam ve gösterişiyle Stanfordların dünyası demekti. Bu insanlar ondan çok daha üstündü. Kocasının elini tuttu.

“Bütün et ottur ve bu yüzden bütün iyilik tarladaki çiçek gibidir. Ot sararır, çiçek solar, ama Tanrı'mızın sözü sonsuza dek kalacak.”

Marc karısının aldığı şantaj mektubunu düşündü. Çok güzel ve çok akıllıca yazılmıştı. Arkasında kim olduğunu bulmak imkânsızdı. Yanında solgun ve gergin oturan Kendall'a baktı. *Daha ne kadarına dayanabilir?* diye düşündü. Kendall'a biraz daha sokuldu.

“... Seni Tanrı'nın yüce merhameti ve korunmasına teslim ediyoruz. Tanrı seni kutsasın ve korusun. Tanrı yüzünü sana parlak gösterecek ve sana yüce görünsün. Tanrı sana desteğinin ışığını gösterecek ve sana huzur versin, şimdi ve sonsuza dek. Amin.”

Merasim bitince papaz, “Gömülme işlemi özel olacak. Yalnızca aile üyeleri...” duyurusunu yaptı.

Tyler tabuta bakıp içindeki cesedi düşündü. Dün gece tabut kapatılmadan önce, Boston Logan Havaalanı'ndan cenaze evine, babasını görmeye gitmişti.

Babasını ölü görmek istiyordu.

Woody tabutu ve boş boş bakan insanların önünden geçişini seyretti ve gülümsedi. *İnsanlara istediklerini ver.*

Cambridge'deki Mount Auburn Mezarlığı'nda yapılan defin töreni kısaydı. Aile, Harry Stanford'un son istirahatgâhına indirilişini izledi ve tabutun üstüne toprak atılırken papaz, “Eğer istemiyorsanız artık kalmanıza gerek yok,” dedi.

Woody başını salladı. "Evet." Eroinin etkisi azalmaya başlıyordu ve Woody sinirleniyordu. "Hadi gidelim buradan," dedi.

Marc, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Tyler gruba döndü. "Rose Hill'de kalıyoruz. Her şey ayarlandı. Miras işi açıklanıncaya kadar orada kalacağız."

Birkaç dakika sonra limuzinleriyle eve doğru yola çıkmışlardı.

Boston'un katı bir hiyerarşisi vardır. Sonradan görmeler Commonwealth Bulvarı'nda ve orta sınıf Newbury Caddesi'nde, fazla zengin olmayan köklü aileler ise Marlborough Caddesi'nde otururlar. Back Bay şehrin en yeni ve en saygın yerleşim merkezidir, ama Beacon Hill hâlâ Boston'un en zengin ve en eski ailelerinin ikametgâhıdır. Victoria stili evlerin ve taş binaların, eski kiliselerin ve şık alışveriş merkezlerinin zengin bir karışımıdır.

Stanfordların villası, Rose Hill'in, Beacon Hill'de on iki dekar araziye kurulmuş, eski, güzel bir Victoria eviydi. Stanford'un çocuklarının büyüdüğü, tatsız anılarla dolu bir ev. Limuzinler evin önüne gelince, yolcular çıkıp eski konağa baktılar.

Kendall, "Babamın içerde bizi bekliyor olmayacağına inanamıyorum," dedi.

Woody sırttı. "Cehennemdeki işleri idare etmekle fazla meşguldür," dedi.

Tyler derin bir nefes aldı. "Hadi gidelim," dedi.

Ön kapıya yaklaşınca kapı açıldı ve kâhya Clark görüldü. Rose Hill'de otuz yıldan fazla çalışmış, altmışlarında, ağırbaşlı ve becerikli bir uşaktı. Çocukların büyüdüklerini görmüş ve bütün skandalları yaşamıştı.

Grubu görünce Clark'ın yüzü güldü. "Günaydın."

Kendall onu içtenlikle kucakladı. "Clark, seni yeniden görmek ne güzel."

"Uzun zaman oldu Bayan Kendall."

"Artık Bayan Renaud. Bu benim kocam Marc," dedi Kendall.

Kâhya "Nasılsınız efendim?" diye sordu Marc'a.

"Karım sizin hakkınızda çok şey söyledi."

"İnşallah çok kötü şeyler değildir, efendim."

"Tam tersine sizinle ilgili çok güzel hatıraları var."

"Teşekkür ederim efendim."

Clark, Tyler'a döndü. "Günaydın Hâkim Stanford."

"Merhaba Clark."

"Sizi görmek bir zevk, efendim."

"Teşekkürler. Çok iyi görünüyorsunuz."

"Siz de efendim. Olanlar için üzgünüm."

"Sağol. Hepimizi ağrılamaya hazır mısınız?"

"Evet. Sanırım herkesi rahat ettirebiliriz."

"Eski odamda mı kalacağım?"

Clark gülümsedi. "Evet."

Woody'ye döndü. "Sizi gördüğüme sevindim Bay Woodrow. Sizi..."

Woody Peggy'nin kolunu çekti. "Hadi," dedi kısaca. "Rahatlamak istiyorum."

Grubun geri kalanı büyük misafir odasına geçtiler. Odada bir çift iri XIV Louis arması vardı. Üstü yaldız ve mermerden bir masa ve antika koltuk ve kanepeleri odaya yayılmıştı. Kocaman pirinç bir avize yüksek tavandan sarkıyordu. Duvarlarda karanlık ortaçağ resimleri vardı.

Clark Tyler'a döndü. "Hâkim Stanford. Size bir mesajım var. Bay Simon Fitzgerald, ailenin toplanması için uygun bir zamanı bildirmek üzere ona telefon etmenizi istedi."

"Simon Fitzgerald kim?" diye sordu Marc.

Kendall "Aile avukatı," dedi. "Babam hep onunla çalıştı."

"Sanırım villanın tasarruf hakkını konuşmak istiyor," dedi Tyler. Öbürlerine döndü. "Eğer sizin için de uygunsa, yarın sabah burada bir görüşme ayarlayalım."

"Olur," dedi Kendall.

"Aşçı yemeği hazırladı," dedi Clark. "Saat sekiz iyi mi?"

"Evet," dedi Tyler. "Teşekkür ederim."

Kâhya, "Eva ve Millie sizi odanıza götürecektir," dedi.

Tyler kız kardeşi ve kocasına döndü. "Saat sekizde burada aşağıda buluşalım mı?"

Woody ve Peggy yukardaki yatak odalarına girdiklerinde Peggy sordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Woody. "Beni yalnız bırak."

Peggy Woody'nin banyoya girip kapıyı çarpmasını izledi. Durup bekledi.

On dakika sonra Woody çıktı. Gülümsüyordu. "Selam bebek."

"Selam."

"Evi nasıl buldun?" diye sordu Woody.

"Çok sıcak, büyük."

"Korkunç bir şey." Yatağa yürüyüp Peggy'ye sarıldı. "Bu benim eski odam. Bu duvarlar spor posterleriyle doluydu. Bruins, Celtics, Red Sox... Sporcu olmak istiyordum. Büyük hayallerim vardı. Yatılı okuldaki son yılımda futbol takımının kaptanıydım. Yarım düzine üniversite takımının koçlarından teklif aldım."

Peggy "Hangisine gittin?" diye sordu.

Başını salladı. "Hiçbirine. Babam yalnız Stanford ismiyle ilgilendiklerini ve yalnızca ondan para koparmak istediklerini söyledi. Beni futbol oynanmayan bir mühendislik okuluna gönderdi." Biraz sustu. Sonra mırıldandı. "Oysa iyi bir boksör olabilirdim..."

Peggy'nin kafası karıştı. "Ne?"

Woody başını kaldırdı. "Hiç *Rıhtımlar Üstünde* filmini görmüş müydün?"

"Hayır," diye cevap verdi Peggy.

"Marlon Brando'nun söylediği bir sözdü bu; ama Brando da ben de beceremedik."

"Baban çok zor biriydi herhalde," dedi Peggy.

Woody kısa, alaylı bir kahkaha attı. "Bu herhangi birinin onun hakkında söylediği en iyi şey. Hiç unutmam, küçükken attan düşmüştüm. Tekrar binmek istedim. Babam izin vermedi. Hiçbir zaman binici olamayacağımı söyledi. Çok beceriksizmişim." Peggy'ye baktı. "Bu yüzden dokuz gollü bir polo oyuncusu oldum."

Yemek masasında bir araya geldiler. Rahatsız edici bir sessizlikle oturan, birbirine yabancı kimseler; tek bağlantıları, çocukluk travmalarıydı...

Kendall odaya göz gezdirdi. Odanın güzelliğiyle berbat hatıralar birbirine girmişti. Yemek odası ceviz ağacından Directoire sandalyeleriyle döşenmiş, XV. Louis zamanından klasik Fransız üslu-

bundaydı. Bir köşede mavi ve krem rengi boyanmış bir Fransız arması, duvarda da Watteau ve Frangonard'ın tabloları vardı.

Kendall Tyler'a döndü. "Senin Fiorella davasındaki kararını okumuştum. Ona verdiğin cezayı hak etti," dedi.

"Hâkim olmak heyecanlı olmalı," dedi Peggy.

"Evet, bazen."

"Ne tür davalara bakıyorsun?" diye sordu Marc.

"Ceza davalarına, tecavüz, uyuşturucu, cinayet..."

Kendall'ın yüzü soldu ve bir şey söyleyecek oldu, ama Marc uyarı olarak elini tutup sıktı.

Tyler Kendall'a nezaketle, "Başarılı bir tasarımcı olmuşsun," dedi.

Kendall nefes almakta zorluk çekiyordu. "Evet."

"Harikadır," dedi Marc.

"Peki Marc, sen ne yapıyorsun?" diye sordu Tyler.

Marc, "Komisyoncуда çalışıyorum," dedi.

"Yani, şu genç Wall Street milyonerlerindensin."

"Şey, tam olarak değil hâkim bey. Henüz yeni başlıyorum."

Tyler Marc'a tepeden bakarak, "Sanırım başarılı bir karın olduğu için şanslısın," dedi.

Kendall kızardı ve Marc'ın kulağına, "Ona aldırma. Unutma seni seviyorum," diye fısıldadı.

Woody ilaçların etkisinin geçtiğini hisetmeye başlıyordu. Karısına döndü. "Peggy güzel kıyafetler giyebilirdi," dedi. "Ama nasıl görüldüğünü önemsemiyor. Önemsiyor musun meleşim?"

Peggy ne diyeceğini bilemeyerek utandı.

"Belki küçük bir garson kıyafeti?" dedi Woody.

Peggy, "Affedersiniz," dedi ve üst kata kaçtı.

Hepsi Woody'ye bakıyordu.

Sırıttı. "Aşırı hassas. Yarın vasiyet konusunu görüşeceğiz öyle mi?" diye sordu.

"Bu doğru," dedi Tyler.

Woody, "Bahse girerim peder bey bize zırnık bırakmamıştır," dedi.

Marc, "Ama miras çok büyük..." diye cevap verdi.

Woody homurdandı. "Babamızı tanı mıyordun. Bize herhalde

ceklerini ve bir kutu puro bırakmıştır. Parasını, bizi denetiminde tutmak için kullanırdı. En sevdiği söz, ‘*Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin değil mi?*’ydi. Ve hepimiz iyi çocuk gibi davrandık. Çünkü söylediğin gibi, çok para vardı. Bahse girerim peder bey hepsini yanında götürmenin yolunu bulmuştur.”

Tyler, “Yarın anlayacağız değil mi,” dedi.

Ertesi sabah, Simon Fitzgerald ve Steve Sloane erkenden geldiler. Clark avukatlara kütüphaneye kadar eşlik etti. “Onlara geldiğinizi söylerim,” dedi.

“Teşekkür ederiz,” deyip Clark’ın gidişini izlediler.

Kütüphane çok büyüktü ve iki büyük Fransız stili kapıyla bahçeye açılıyordu. Oda; parçalı, koyu renk cilalı meşeden yapılmıştı ve duvarları kaplayan raflar deri ciltli güzel kitaplarla doluydu. Etrafta rahat koltuklar ve İtalyan tarzı okuma lambaları vardı. Bir köşede klasik kesilmiş cam ve pirinçle işlenmiş maun ağacından bir dolap Harry Stanford’un gıpta edilen silah koleksiyonunu sergiliyordu. Vitrinin altında da cephane bulundurmak için özel çekmeceler düşünülmüştü.

“İlginç bir sabah olacak,” dedi Steve. “Ne tepki göstereceklerini merak ediyorum.”

“Biraz sonra göreceğiz,” dedi Simon Fitzgerald.

Kendall ve Marc odaya geldiler.

Simon Fitzgerald “Günaydın. Adım Simon Fitzgerald. Bu benim yardımcım Steve Sloane,” dedi.

“Ben Kendall Renaud ve bu da kocam Marc.”

Erkekler el sıkıştı.

Woody ve Peggy odaya girdi.

Kendall, “Woody, bu Bay Fitzgerald ve Bay Sloane,” dedi.

Woody başını salladı. “Selâm. Parayı yanınızda getirdiniz mi?”

“Şey aslında . . .”

Woody, “Yalnızca şaka yaptım. Bu karım Peggy.” Woody Steve’ye baktı. “Peder bana bir şey bıraktı mı yoksa . . .?” dedi.

Tyler da geldi. “Günaydın.”

“Hâkim Stanford?”

“Evet.”

“Ben Simon Fitzgerald ve bu Steve Sloane, yardımcım. Babanızın cenazesinin Korsika’dan buraya getirilmesini sağlayan oldu.”

Tyler, Steve’e döndü. “Bunu takdir ediyorum. Ne olduğundan tam emin değiliz. Basında hikâyenin o kadar değişik versiyonları çıktı ki. Kasıt var mıymış?”

“Hayır. Kaza gibi görünüyor. Babanızın yatı Korsika açıklarında kötü bir fırtınaya yakalanmış. Koruması Dmitri Kaminsky’ye göre, babanız kamarasının dışındaki verandada duruyormuş ve rüzgâr elindeki bazı önemli kâğıtları uçurmuş. Onları yakalamak için uzanmış, dengesini kaybetmiş ve denize düşmüş. Cesedini bulduklarında çok geçmiş.”

“Ne kötü bir ölüm!” Kendall titredi.

Fitzgerald, “Yatın kaptanı, babanıza fırtınaya girmemelerini tavsiye etmiş, ama bir sebepten buraya dönmek için acele ediyormuş. Dönmek için bir helikopter ayarlamış. Acil bir sorun varmış.”

Tyler “Sorun neymiş biliyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır. Onunla burada buluşmak için tatilimi yarıda kestim. Ne olduğunu bilmiyorum...” diye cevap verdi Fitzgerald.

Woody sözünü kesti. “Bütün bunlar çok ilginç ama çok eski bir hikâye değil mi? Vasiyet hakkında konuşalım. Bize bir şey bıraktı mı, bırakmadı mı?” Elleri kıpır kıpırdı.

“Neden oturmuyoruz?” dedi Tyler.

Birer koltuğa oturdular. Simon Fitzgerald masada onlara karşı oturdu. Bir evrak çantası açtı ve kâğıtlar çıkarmaya başladı.

Woody patlamaya hazırды. “*Evet?* Allah aşkına, bıraktı mı, bırakmadı mı?”

Kendal, “Woody...” dedi.

“Cevabı biliyorum,” dedi Woody öfkeyle. “Bize kahrolası bir sent bile bırakmadı.”

Fitzgerald Harry Stanford’un çocuklarının yüzüne baktı. “Aslında,” dedi. “Hepiniz mirastan eşit pay alacaksınız.”

Steve odaya yayılan ani sevinç dalgasını hisdebiliyordu.

Woody, Fitzgerald’a ağzı açık bakıyordu. “Ne? Ciddi misiniz?” Ayağa fırladı “Bu muhteşem!” Diğerlerine döndü. “Bunu

duydunuz mu? Bizim alçak sonunda babalığını hatırladı.” Simon Fitzgerald’a baktı. “Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

Fitzgerald “Tam miktarı bilmiyorum. *Forbes* dergisinin son sayısına göre, Stanford Kuruluşları’nın değeri altı milyar dolar. Çoğu çeşitli şirketlere yatırılmış, ama kabaca dört yüz milyon dolar nakit var,” diye cevap verdi.

Kendall büyülenmiş, dinliyordu. “Bu hepimiz için yüz milyon dolardan fazla. İnanamıyorum!” *Özgürüm*, diye düşündü. *Ödeyip, onlardan sonsuza dek kurtulabilirim*. Gözleri parlayarak Marc’a baktı ve elini sıkı.

“Tebrikler,” dedi Marc. Bu kadar paranın ne demek olduğunu öbürlerinden daha iyi biliyordu.

Simon Fitzgerald devam etti. “Bildığınız gibi Stanford Kuruluşları’nın yüzde doksan dokuzunu babanız elinde tutuyordu. Bu yüzden bu hisseler aranızda eşit olarak bölünecek. Ayrıca, şimdi babası vefat etmiş olduğu için Tyler’ın birikimi üzerindeki gözetim kalktı ve Hâkim Stanford diğer yüzde bir hissenin doğrudan sahibi. Tabii bazı formaliteler var. Dahası başka bir vâris olabileceği ihtimaline karşı sizi uyarmalıyım.”

“Başka bir vâris mi?” diye sordu Tyler.

“Babanız mirasın fûruu arasında eşit olarak bölünmesini özellikle istedi.”

Peggy’nin kafası karıştı. “Ne... fûruu da ne demek?”

Tyler devam etti. “Kendinden olma ve yasal olarak evlat edinilmiş çocuklar.”

Fitzgerald onayladı. “Doğru. Evlilik dışı doğan çocuklar anne ve babanın fûruudur ve hakları yasal koruma altındadır.”

“Ne diyorsunuz?” diye sordu Woody sabırsızlıkla.

“Başka bir mirasçı olabileceğini söylüyorum,” dedi Fitzgerald.

Kendall Fitzgerald’a baktı. “Kim?”

Simon Fitzgerald tereddüt etti. Alıştırma alıştırma söylemenin bir yolu yoktu. “Eminim, hepiniz babanızın burada çalışan bir dadıdan bir çocuğu olduğunu biliyorsunuz.”

“Rosemary Nelson,” dedi Tyler.

“Evet. Kızı Milwaukee’deki St. Joseph Hastanesi’nde doğdu. Ona Julia ismi verildi.”

Odada derin bir sessizlik oldu.

“Hey!” diye bağırdı Woody. “Bu yirmi beş yıl önceydi.”

“Tam olarak yirmi dört.”

Kendall, “Kimse nerede olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

Simon Fitzgerald Harry Stanford’un sesini duyabiliyordu. *Bana küçük kızının babası olduğumu yazmış. Eğer benden zırnık ko-*
paracağını sanıyorsa havasını alır. “Hayır,” dedi Fitzgerald ya-
vaşça. “Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Neden söz ediyoruz?” diye sordu Woody.

“Yalnızca hepinizin, ortaya çıkarsa mirasta sizinle eşit hakka sa-
hip olduğunu bilmenizi istedim.”

“Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Woody
kendinden emin. “Herhalde babasının kim olduğunu hiç öğren-
memiştir.”

Tyler, Simon Fitzgerald’a döndü. “Mirasın kesin miktarını bil-
mediğini söylüyorsun. Neden, sorabilir miyim?”

“Çünkü firmamız yalnızca babanızın kişisel meseleleriyle ilgi-
niyor. Şirket ile ilgili işlerine başka firmalar bakıyor. Onlarla te-
mastayım ve malî durumun raporunu mümkün olduğu kadar ça-
buk hazırlamalarını istedim,” dedi Fitzgerald.

“Ne kadar zaman alır?” diye sabırsızlıkla sordu Kendall. “Gi-
derleri karşılamak için acilen 100.000 dolara ihtiyacımız var.”

“Herhalde bir-iki ay,” diye cevap verdi Fitzgerald.

Marc karısının yüzündeki korkuyu gördü. Fitzgerald’a döndü.
“Bunu hızlandırmanın bir yolu yok mu?”

Steve Sloane cevapladı. “Maalesef hayır. Miras veraset mahke-
mesinden geçmek zorunda ve bu ara işleri çok yoğun.”

“Veraset mahkemesi nedir?” diye sordu Peggy.

“Veraset kelimesi miras kökünden gelir...”

“Sizden dil dersi istemedik,” diye patladı Woody. “Neden işle-
ri hemen toparlamıyoruz?”

Tyler kardeşine döndü. “Yasalar böyle işlemez. Bütün miras
onaylanmalı ve dökümü yapıp mahkemede saklanmalıdır. Vergi-
ler ve harçlar ödenmelidir. Sonra mirası bütün varislere dağıtmak
için gerekli belgeler doldurulmalıdır,” dedi.

Woody sırtıttı. “Lanet olsun. Neredeyse kırk yıl bir milyoner
olmayı bekledim. Birkaç ay daha bekleyebilirim.”

Simon Fitzgerald ayağa kalktı. “Babanızın size bıraktıklarının yanı sıra, birkaç küçük hediyesi de var. Ama mirasın yanında küçük kalıyor.” Fitzgerald odadakilere baktı. “Eğer başka bir şey yoksa...”

Tyler doğruldu. “Sanırım yok. Teşekkür ederim Bay Fitzgerald, Bay Sloane. Eğer bir sorun çıkarsa sizi ararız.”

Fitzgerald gruba selam verdi. “Baylar, bayanlar,” Arkasında Steve Sloane ile birlikte kapıya yöneldi.

Dışarda araba yolunda Simon Fitzgerald Steve’e döndü. “Evet, şimdi aileyi gördün. Ne düşünüyorsun?”

“Yastan ziyade kutlama gibiydi. Bir şey beni şaşırttı Simon. Eğer babası onlardan, onların nefret ettiği kadar nefret ediyor idiyse, neden bütün parayı onlara bıraktı?”

Simon Fitzgerald omuz silkti. “Bu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz bir şey. Belki bana gelmesinin sebebi buydu, parayı başka birine bırakmak.”

Gruptaki herkes, kendi düşünceleriyle meşgul olduğu için o gece kimse uyuyamadı.

Tyler düşünüyordu: Oldu. Gerçekten oldu! Lee’ye istediği her şeyi verecek param var. Her şeyi! Her şeyi!

Kendall kendi kendine: Parayı alır almaz onları devamlı olarak susturmanın bir yolunu bulacağım ve beni bir daha rahatsız etmeyeceklerinden emin olacağım, diyordu.

Woody: Dünyanın en iyi midillilerine sahip olacağım. Artık başkalarının atlarını ödünç almak yok! On gollü olacağım! diye düşünüyordu. Yanında uyuyan Peggy’ye göz ucuyla baktı. Yapacağım ilk iş bu aptal orospudan kurtulmak olacak. Sonra düşündü. Hayır, bunu yapamam... Yataktan kalkıp banyoya gitti. Çıktığında kendini harika hissediyordu.

Kahvaltıdaki atmosfer dünkü akşam yemeğindeki kadar farklıydı. Herkes coşkuluydu.

Woody neşeyle, “Sanırım hepiniz planlar yapıyordunuz,” dedi.

Marc omuz silkti. “İnsan böyle bir şeyle nasıl plan yapar? İnanılmaz miktarda para.”

Tyler başını kaldırdı. “Hayatımızı kesinlikle değiştirecek.”

Woody başını evet anlamında salladı. “Alçak herif bunu bize yaşarken vermeliydi ki zevkini o zaman çıkarabilseydik. Eğer ölüden nefret etmek terbiyesizlik değilse, size bir şey söylemek zorundayım...”

Kendall ayıplayarak, “Woody...” dedi.

“İki yüzlü olmayalım. Hepimiz ondan nefret ediyorduk ve bunu hak ediyordu. Son anda vasiyeti değiştirmeye çalışmasını düşün...”

Clark odaya geldi. Özür dileyerek durdu. “Affedersiniz,” dedi. “Bayan Julia Stanford diye biri kapıda bekliyor.”

ÖĞLE

On Üç

“*Julia Stanford* mu?”

Donup birbirlerine bakakaldılar.

“Kahretsin,” diye patladı Woody.

Tyler aceleyle “Kütüphaneye geçmemizi öneriyorum.” Clark’a döndü. “Genç hanımı oraya gönderir misin lütfen?”

“Evet efendim.”

Julia kapıda durup herkese baktı, endişeli olduğu belliydi. “Herhalde gelmemeliydim,” dedi.

“Haklısın!” dedi Woody. “Sen de kimsin?”

“Ben *Julia Stanford*,” dedi. Gergin olduğu için neredeyse keliyordu.

“Hayır. Yani *gerçekten* kimsin?”

Bir şey söyleyecek oldu, sonra başını salladı. “Ben... Annem Rosemary Nelson’dur. Harry Stanford benim babamdı.”

Gruptakiler birbirine baktı.

“Elinde kanıtın var mı?” diye sordu Tyler.

Julia yutkundurdu. “Sanırım *gerçek* bir kanıtım yok.”

“Tabii ki yok,” diye çıkıştı Woody. “Ne cesaretle buraya gelip...”

Kendall sözünü kesti. “Tahmin ettiğiniz gibi bu hepimiz için bir şok. Eğer söylediğiniz doğruysa, o zaman siz... siz benim üvey kardeşimsiniz.”

Julia evet anlamında başını salladı. “Siz Kendall’sınız.” Tyler’a döndü. “Siz Tyler’sınız.” Woody’ye döndü. “Ve siz de Woodraw’sunuz. Size Woody diyorlar.”

“*People Dergisi*’nden de öğrenebileceğin gibi,” dedi Woody alaylı alaylı.

Tyler konuştu. “Eminim durumumuzu anlıyorsunuzdur Ba-

yan... Sağlam bir kanıt olmadan sizi kabul edebilmemiz mümkün değil.”

“Anlıyorum,” dedi. Etrafına sıkılarak baktı. “Neden buraya geldiğimi bilmiyorum.”

“Sanırım ben biliyorum,” dedi Woody. “Ona para derler.”

“Parayla ilgilenmiyorum,” dedi öfkelenerek. “Gerçek şu ki... Buraya ailemle tanışmak ümidiyle geldim.”

Kendall onu süzüyordu. “Anneniz nerede?”

“Vefat etti. Babamızın öldüğünü duyduğum zaman...”

“Bizi aramaya karar verdin...” dedi Woody alay ederek.

Tyler konuştu. “Kim olduğuna dair yasal kanıtının olmadığını söylüyorsun.”

“Yasal mı? Sanırım yok. Bunu düşünmedim bile. Ama annemden duymadıkça bilemeyeceğim şeyler var.”

“Mesela?” dedi Marc.

Düşünmek için durdu. “Annem arkadaki seradan bahsederdi. Bitkileri ve çiçekleri çok severdi ve orada saatler harcardı...”

Woody, “O seranın fotoğrafları pek çok dergide çıkmıştı,” dedi.

“Annen başka ne söyledi?” diye sordu Tyler.

“O kadar çok şey söyledi ki! Sizin hakkınızda ve geçirdiğiniz güzel günler hakkında konuşmayı çok severdi.” Biraz düşündü. “Birgün sizi çok küçükken kuğu kayıklarına bindirmiş. Biriniz neredeyse suya düşmüş. Kim olduğunu hatırlamıyorum.”

Woody ve Kendall Tyler’a baktı.

“O bendim,” dedi Tyler.

“Sizi Faneuil Hall’a alışverişe götürmüş. Biriniz kaybolmuşsunuz ve herkes paniğe kapılmış.”

Kendall yavaşça “O gün ben kaybolmuştum,” dedi.

“Evet? Başka?” diye sordu Tyler.

“Sizi Union İstiridye Lokantası’na götürmüş ve ilk istiridyenizi yiyip hasta olmuşsunuz.”

“Bunu hatırlıyorum,” dedi Tyler.

Sessizce bakiştılar.

Julia Woody’ye baktı. “Annem seni Charleston Donanma Tersanesi’ne U.S.S. Constitution’u görmeye götürmüş ve sen ayrılmak istememişsin. Seni sürüklemek zorunda kalmış.”

Kendall’a döndü. “Ve bir gün Botanik Bahçesi’nde çiçek toplamışsın ve neredeyse tutuklanıyormuşsun.”

Kendall yutkundu. “Bu doğru,” dedi.

Şimdi hepsi etkilenmiş, dikkatle dinliyordu.

“Bir gün annem sizi Salem Cadı Müzesi’ne götürmüş, hepini zin ödü patlamış.”

Kendall yavaşça “O gece hiçbirimiz uyumadık,” diye cevap verdi.

Julia Woody’ye döndü. “Bir Noel, seni Public Garden’da paten kaymaya götürmüş. Düşüp bir dişini kırmışsın. Sekiz yaşındayken ağaçtan düşmüşsün ve bacağına dikiş atmak zorunda kalmışlar. İzi kalmış.”

Woody isteksizce “Hâlâ duruyor,” dedi.

Julia diğerlerine döndü. “Birinizi köpek ısırmış. Kimi ısırıldığını unuttum. Annem onu Boston Hastanesi’nin aciline yetiştirmiş.”

Tyler başını salladı. “Kuduz aşısı olmak zorunda kalmıştım,” dedi.

Julia’nın söyleyecekleri artık dalga dalga geliyordu. “Woody, sen sekiz yaşındayken evden kaçmışsın. Hollywood’a oyuncu olmaya gidiyormuşsun. Baban sana çok kızmış. Seni, yemek vermeden odaya kapatmış. Annem sana kaçak olarak yemek getirmiş.”

Woody sessizce başını salladı.

“Siz başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben...” Birden bir şey hatırladı. “Çantamda bir fotoğraf var.” Çantasını açıp fotoğrafı çıkardı, Kendall’a verdi.

Hepsi bakmak için başına toplandılar. Üçünün çocukken çekici genç bir kadının yanında çekilmiş bir fotoğrafıydı.

“Bunu annem verdi.”

Tyler, “Sana başka bir şey bıraktı mı?” diye sordu.

Julia başını iki yana salladı. “Hayır. Maalesef. Etrafında ona Harry Stanford’u hatırlatan bir şey olmasını istemiyordu.”

“Senin dışında, tabii ki,” dedi Woody.

Julia ona dönüp direndi. “Bana inanıp inanmamanız umurumda değil. Anlamıyorsunuz... ben... umuyordum ki...” Sustu.

Tyler, “Kız kardeşimin dediği gibi, sizin aniden çıkıp gelmeniz bizim için bir şok oldu. Yani... hiç yoktan çıkıp gelen ve aileden biri olduğunu iddia eden biri... Sorunu anlıyorsunuz. Bence bu-

nu tartışmak için biraz zamana ihtiyacımız var,” diye açıklama getirdi.

“Tabii ki, anlıyorum,” dedi Julia.

“Nerede kalıyorsunuz?”

“Tremont Oteli’nde.”

“Neden oraya dönmüyorsunuz? Sizi arabayla göndeririz. Sonra da kısa sürede temasa geçeriz.”

Julia başını salladı. “Tamam.” Hepsine teker teker baktı ve sonra yavaşça, “Ne düşünürseniz düşünün, siz benim ailemsiniz,” dedi.

“Sizi kapıya kadar geçireyim,” dedi Kendall.

Julia gülümsedi. “Fark etmez. Yolu bulabilirim. Bu evin her karışını bilirim.”

Dönüp odadan çıkmasını izlediler.

Kendall, “Öyle görünüyor ki bir kız kardeşimiz var.”

“Buna inanmıyorum,” diye itiraz etti Woody.

“Bana öyle geliyor ki...” diye başladı Marc.

Hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Tyler elini kaldırdı. “Bu bizi bir yere götürmüyor. Şimdi mantıklı düşünelim. Bir bakıma bu şahıs mahkemede ve biz jüri üyeleriyiz. Suçlu veya suçsuz olduğuna karar vermek bizim işimiz. Jürili bir davada karar oybirliğiyle alınmalı. Hepimiz hemfikir olmalıyız,” dedi.

Woody başını salladı. “Evet.”

Tyler, “Öyleyse ilk oyu ben kullanıyorum. Bence bu kadın sahtekâr,” dedi.

“Sahtekâr mı? Nasıl olabilir,” diye sordu Kendall. “Eğer gerçek olmasaydı hakkımızdaki bu kadar ince ayrıntıları nereden bilebilirdi?”

Tyler ona döndü. “Kendall, biz çocukken bu evde kaç hizmetçi çalıştı?”

Kendall şaşırdı “Neden?”

“Düzinelerce, doğru mu? Ve bazıları bu genç hanımın bize anlatığı her şeyi bilebilir. Yıllar boyunca hizmetçiler, şoförler, uşaklar, aşçılar gelip geçti. Onlar bütün bunları bilirler. İçlerinden herhangi biri ona o fotoğrafı vermiş olabilir.”

“Yani... biriyle işbirliği yaptığını mı söylüyorsun?”

“Bir veya daha çok,” dedi Tyler. “Çok büyük miktarda para olduğunu unutmayalım.”

“Parayı istemediğini söylüyor,” diye hatırlattı Marc.

Woody başını salladı. “Tabii, ama bunu o söylüyor.” Tyler’a baktı. “Ama yalancı olduğunu nasıl ispatlayacağız? Bu mümkün değil.”

“Bir yolu var,” dedi Tyler düşünerek.

Hepsi ona doğru döndü.

“Nasıl?” diye sordu Marc.

“Cevabı size yarın söylerim.”

Simon Fitzgerald yavaşça, “Julia Stanford’un bunca yıl sonra meydana çıkışını mı söylüyorsun?” dedi.

“Julia Stanford olduğunu *iddia eden* bir kadın çıktı,” diye düzeltti Tyler.

“Ve ona inanmıyorsun?” dedi Steve.

Tyler, “Kesinlikle hayır. Bize gösterdiği sözde kanıt, bir sürü insanın bilebileceği çocukluk hatıralarını bilmesi ve aslında hiçbir şeyi kanıtlamayan eski bir fotoğraf. Herhangi biriyle işbirliği yapıyor olabilir. Sahtekâr olduğunu kanıtlamak niyetindeyim,” dedi.

Steve’in yüzü asıldı. “Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Çok basit. DNA testi istiyorum,” dedi Tyler.

Steve Sloane şaşırdı. “Bu babanın cenazesini mezardan çıkarmak anlamına geliyor.”

“Evet,” dedi Tyler. Simon Fitzgerald’a doğru döndü. “Bu sorun olur mu?”

“Bu şartlar altında mezarı açma izni çıkarabilirim. Testi yapmaya razı mı?”

“Daha ona sormadım. Eğer redderse, bu, sonuçtan korktuğunun göstergesidir. Eğer hayır derse, en azından ondan kurtulmuş oluruz.” Tereddüt etti. “İtiraf etmeliyim, bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama bu gerçeği anlamanın tek yolu,” dedi.

Fitzgerald biraz düşündü. “Çok güzel.” Steve’e döndü. “Bunu halleder misin?”

“Tabii.” Tyler’a baktı. “Herhalde prosedüre aşinasındır. Yakınları, bu durumda ölenin çocuklarından herhangi biri, mezarı açma izni için polise başvurmalı. İsteğinizin sebebini onlara söyle-

mek zorundasın. Eğer onaylanırsa polis cenaze eviyle bağlantıya geçip izin verecektir. Mezar açılırken polisten biri orada olmak zorunda,” dedi.

“Bu ne kadar sürer?” diye sordu Tyler.

“İzin için üç dört gün. Bugün Çarşamba. Cenazeyi Pazartesi günü çıkarırız herhalde.”

“Güzel.” Tyler biraz düşündü. “Bir DNA uzmanına ihtiyacımız olacak, eğer iş oraya varırsa mahkemede inandırıcı olacak birine. Birini bildiğinizi umuyorum,” dedi.

Steve, “Tam adamını tanıyorum. Adı Perry Winger. Burada, Boston’da. Ülkedeki pek çok mahkemede bilirkişi olarak ifade vermiş. Onu ararım,” dedi.

“Memnun olurum. Bu işi ne kadar çabuk halledersek hepimiz için iyi olacak,” dedi Tyler.

Ertesi sabah onda, Tyler; Woody, Peggy, Kendall ve Marc’ın beklediği kütüphaneye indi. Tyler’in yanında yabancı biri vardı.

“Perry Winger’la tanışmanızı istiyorum,” dedi Tyler.

“Kim?” diye sordu Woody.

“O bizim DNA uzmanımız.”

Kendall Tyler’a baktı. “Bir DNA uzmanına ne gerek var Allah aşkına?” dedi.

Tyler, “Bu durup dururken ortaya çıkan yabancıнын düzenbaz olduğunu kanıtlamak için. Yakasını bırakmaya niyetim yok,” diye cevap verdi.

“Moruğu mu çıkaracaksınız?” diye sordu Woody.

“Doğru. Mezar açma izniyle uğraşan avukatlarımız var. Eğer o kardeşimizse, DNA bunu doğrular. Eğer değilse, bunu da doğrular,” dedi Tyler.

Marc, “Afedersiniz ama ben bu DNA’yı anlamıyorum,” dedi.

Perry Winger gırtlığını temizledi. “Çok basit şekilde; deoksiribonükleik asit DNA kalıtım molekülüdür. Her bireyin kendine has kalıtım özelliklerini içerir. Kan, sperm, tükürük, saç kökleri ve hatta kemikten bile elde edilebilir. Yaklaşık elli yıl süreyle ölünün vücudunda kalır,” dedi.

“Anladım. Yani oldukça basit,” dedi Marc.

Perry Winger kaşlarını çatı. “İnanın basit değil. İki tür DNA

testi var. Üç gün süren PCR testi ve daha karmaşık olan ve altı ila sekiz hafta olan RELP testi. Amacımıza uygun olarak kısa süren test yeterli olacak.”

Kendall, “Testi nasıl yapıyorsunuz?” diye sordu.

Perry Winger, “Birkaç basamak var. Önce örnek toplanır ve DNA parçalara ayrılır. Parçalar bir jel içine konup elektrik akımı verilerek büyüklüklerine göre dizilir. Eksi yüklü DNA artı yüklü kutba hareket eder ve DNA boy sırasına göre kendi kendine dizilir.” Henüz ısınıyordu. “DNA’yı parçalamak için alkali maddeler kullanılır. Sonra DNA parçaları naylon bir kaba konur ve bu da banyoya yatırılır ve radyoaktif problemler...”

Dinleyenlerin gözleri dalmaya başlıyordu.

“Bu test ne kadar hassas?” diye kesti Woody.

“Eğer adam babası değilse yüzde yüz doğru. Eğer babasıysa yüzde doksan dokuz virgül doksan yedi.”

Woody ağabeyine döndü. “Tyler sen hâkimsin. Diyelim gerçekten Harry Stanford’un kızı. Annesi ve babamız hiç evlenmemişler. Neden bir şeye hakkı olsun?”

“Yasaya göre,” diye açıkladı Tyler. “Eğer babalığı ispatlanırsa, bizimle eşit hakka sahip olur...”

“Öyleyse ben derim ki, DNA testini yaptıralım ve onu teşhir edelim,” dedi Woody.

Tyler, Woody, Kendall ve Julia Tremont Oteli’nde bir yemek masasına oturmuşlardı.

Peggy, Rose Hill’de kaldı. “Bu cenazeyi çıkarma işi beni korkutuyor,” dedi.

Şimdi grup, Julia Stanford olduğunu iddia eden kadınla karşı karşıyaydı.

“Benden ne istediğinizi anlamıyorum,” dedi Julia.

“Gerçekten çok basit,” dedi Tyler. “Bir doktor senden bir deri örneği alacak ve babamızınkı ile karşılaştıracak. Eğer DNA molekülleri uyarsa bu onun kızı olduğunun sağlam bir kanıtı olacak. Diğer taraftan eğer testi yaptırmaya razı olmazsan...”

“Bunu beğenmiyorum,” dedi Julia.

Woody lafa karıştı “Neden?”

Julia, "Bilmiyorum." Ürperdi. "Babamı mezardan çıkarmak, hem de şey için..."

"Kim olduğunu ispatlamak için," dedi Woody.

Hepsinin yüzlerine baktı. "Keşke hepiniz..."

"Evet?"

"Sizi ikna etmemin bir yolu yok, değil mi?"

"Var," dedi Tyler. "Bu testin yapılmasını kabul etmek."

Uzun bir sessizlik oldu.

Julia, "Tamam. Kabul ediyorum," dedi.

Mezarın açılması izninin alınması herkesin tahmin ettiğinden de zor oldu. Simon Fitzgerald, mezarın açılmasından sorumlu memurla bizzat konuştu.

"Hayır! Allah aşkına Simon! Bunu yapamam! Bunun nasıl bir hava yaratacağını biliyor musun? Yani... burada kimliği belirsiz birinden bahsetmiyoruz, Harry Stanford'dan bahsediyoruz. Eğer bu dışarı sızarsa medya bayram yapar!"

"Marvin bu önemli, milyonlarca dolar söz konusu. Bu yüzden sızmayacağından emin ol."

"Bunun başka bir yolu...?"

"Maalesef. Kadın çok inandırıcı," diye cevap verdi Simon Fitzgerald.

"Ama aile inanmıyor."

Simon "Hayır," dedi.

"Sence kadın sahtekâr mı Simon?"

"Aslına bakarsan bilmiyorum. Ama benim fikrim önemli değil. Aslında hiçbirimizin fikri önemli değil. Mahkeme delil ister ve DNA testi bunu sağlayacaktır," dedi Fitzgerald.

Memur başını salladı. "Harry Stanford'u tanırdım. Bundan nefret ederdi. Gerçekten size izin ver..."

Simon Fitzgerald, "Ama vereceksin," dedi.

Memur iç geçirdi. "Sanırım. Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

Fitzgerald "Tabii," dedi.

"Bunu sessiz halledelim. Medyanın ağzına sakız olmayalım."

"Söz veriyorum. Çok gizli. Orada yalnızca ailesi olacak," diye cevap verdi Simon Fitzgerald.

“Ne zaman istiyorsun?”

“Pazartesi yapmak zorundayız.”

Memur yine iç geçirdi. “Tamam. Cenaze evine telefon edeceğim. Bana borcun var Simon,” dedi memur.

Simon Fitzgerald “Bunu unutmayacağım,” dedi.

Pazartesi sabahı dokuzda, Mount Auburn Mezarlığı’nın Harry Stanford’un mezarının bulunduğu bölge “tamirat için” kapatıldı. Kimsenin girmesine izin verilmedi. Woody, Peggy, Tyler, Kendall, Marc, Julia, Simon Fitzgerald, Steve Sloane ve adli tıptan temsilci olan Dr. Collins, dört işçinin Harry Stanford’un tabutunu kaldırmasını izlediler. Perry Winger yanda bekliyordu.

Tabut yer hizasına çıkınca, kazıcı grubu döndü. “Şimdi ne yapmamızı istiyorsunuz?”

“Lütfen açın,” dedi Fitzgerald. Perry Winger’a döndü. “Bu ne kadar sürecek?”

“Bir dakikadan fazla sürmez. Çabucak bir deri örneği alacağım.”

“Tamam,” dedi Fitzgerald. Kazıcıya işaret etti. “Devam et.”

Kazıcı ve yardımcıları tabutu açmaya başladılar.

“Bunu görmek istemiyorum,” dedi Kendall. “Mecbur muyuz?”

“Evet,” dedi Woody. “Gerçekten mecburuz.”

Hepsi nefeslerini tutmuş, tabutun kapağının yavaşça açılışını seyreliyordu. Orada durup aşağıya bakakaldılar.

“Aman Allahım!” diye bağırdı Kendall.

Tabut boştu.

On Dört

Tyler, Rose Hill'de telefonla konuşmayı henüz bitirmişti.

"Fitzgerald medyaya bir şey sızmayacağını söylüyor. Mezarlık görevlileri kesinlikle kamuoyunda kötü duruma düşmek istemiyor. Mezarın açılmasından sorumlu memur Dr. Colins'e ağzını sıkı tutmasını söylemiş ve Perry Winger'a güvenebiliriz," dedi.

Woody dinlemiyordu. "Orospunun bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," dedi. "Ama bu yanına kalmayacak!" Diğerlerine göz attı. "Ama galiba bunu onun yaptığını sanmıyorsunuz!"

Tyler yavaşça "Maalesef sana katılmak zorundayım Woody. Kadın zeki ve kaynakları var. Kendi başına olmadığı belli. Neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin değilim," dedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kendall.

Tyler omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Keşke bilseydim. Vasiyet için mahkemeye gideceğinden eminim."

"Kazanma şansı var mı?" diye sordu Peggy çekinerek.

"Maalesef var, çok inandırıcı. Bazılarımızı ikna etti," dedi Tyler.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," diye bağırdı Marc. "Polise haber vermeye ne dersiniz?"

Tyler, "Fitzgerald 'polis şimdiden kaybolan cesedi araştırmaya başlamış ama bir sonuca ulaşamamış' diyor," dedi. "Dahası polis de bu işin duyulmasını istemiyor, yoksa şehirdeki bütün garip tipler elinde bir cesetle çıkıp gelebilir."

"Bu acayip durumu araştırmalarını isteyebiliriz."

Tyler başını salladı. "Bu polisin işi değil. Özel." Biraz durdu, sonra düşünceli düşünceli "Biliyorsunuz..."

"Ne?"

"Kızın içyüzünü ortaya çıkarmak için özel dedektif tutabiliriz."

"Bu fena fikir değil. Birini tanıyor musun?"

“Bu çevrede hayır. Ama Simon Fitzgerald’dan birini bulmasını isteyebiliriz. Veya...” Tereddüt etti. “Onunla hiç tanışmadım ama Chicago’daki Bölge Savcısı’nın sürekli işbirliği yaptığı bir dedektif olduğunu duydum. Mükemmel bir şöhreti var.”

Marc araya girdi. “Neden onu tutup tutamayacağımızı araştır-mıyoruz?”

Tyler çevresine bakındı. “Bu size kalmış,” dedi.

“Ne kaybederiz?” diye sordu Kendall.

“Pahalı olabilir,” diye uyardı Tyler.

Woody çıktı. “Pahalı mı? Burada milyonlardan bahsediyoruz.”

Tyler başını salladı. “Tabii. Haklısın.”

“Adı ne?”

Tyler’ın yüzü asıldı. “Hatırlamıyorum. Simpson... Sim-mons... Hayır, değil. İşte onun gibi bir şey. Chicago Bölge Sav-cısı’nı ayarlayabilirim.”

Grup, Tyler’ın konsolun üzerindeki telefonun ahizesini kaldırıp bir telefon numarası çevirmesini izledi.

İki dakika sonra Savcı Yardımcısı’yla konuşuyordu.

“Ben Hâkim Tyler Stanford. Anladığım kadarıyla zaman za-man sizin için mükemmel işler yapan özel bir dedektif tutuyorsu-nuz. Adı Simmons gibi bir şey, ya da...”

Öbür taraftaki ses “Herhalde Frank *Timmons*’dan söz ediyor-sunuz,” dedi.

“Timmons! Evet, o.” Tyler diğerlerine bakıp gülümsedi. “Acaba bana telefon numarasını verebilir misiniz? Böylece onunla doğrudan görüşebilirim.”

Telefon numarasını yazdıktan sonra Tyler ahizeyi yerine koydu.

Gruba döndü ve “Eğer hepimiz hemfikirsek ona ulaşmaya ça-lışacağız,” dedi.

Herkes başını salladı.

Ertesi akşam Clark, grubun beklediği misafir odasına geldi. “Bay Timmons geldi.”

Kırklarında, soluk benizli ve bir boksörün adaleli vücuduna sa-hip biriydi. Kırık bir burnu ve parlak, merakla bakan gözleri vardı. Tyler’a ve Woody’ye sorarak baktı. “Hâkim Stanford?”

Tyler selam verdi. "Ben Hâkim Stanford."

"Frank Timmons," dedi adam.

"Lütfen oturun Bay Timmons!"

"Teşekkür ederim." Oturdu. "Bana telefon eden sizdiniz değil mi?"

"Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, sizin için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Burada hiçbir resmi bağlantım yok," dedi.

"Bu tümüyle gayriresmi," dedi Tyler. "Yalnızca bir hanımı araştırmanızı istiyoruz."

Timmons "Telefonda bana üvey kardeşiniz olduğunu idda ettiğini ve bir DNA testi yapmanın mümkün olmadığını söylediniz," dedi.

"Evet öyle," diye cevap verdi Woody.

Gruba baktı. "Ve üvey kardeşiniz olduğuna inanmıyorsunuz?"

Biraz tereddüt ettiler.

"İnanmıyoruz," dedi Tyler. "Diğer yandan doğruyu söylüyor olması da mümkün. Sizi tutmamızın sebebi, onun hakiki veya sahte olduğuna dair kesin bir kanıt bulmanız."

Timmons "Pekala. Size gün başına bin dolar, artı masraflar," dedi.

Tyler, "*Bin* dolar mı...?" dedi.

"Ödeyeceğiz," diye araya girdi Woody.

"Bu kadın hakkında sahip olduğunuz bütün bilgilere ihtiyacım olacak," dedi Timmons.

Kendall, "Pek fazla bilgimiz yok," dedi.

Tyler "Hiçbir kanıtı yok. Annesinin çocukluğumuz hakkında anlattığını söylediği bir sürü hikâyeye geldi ve..."

Adam elini kaldırdı. "Durun. Annesi kimdi?"

"Annesinin bir zamanlar bize dadılık yapan Rosemary Nelson olduğunu iddia etti."

"Ona ne oldu?"

Birbirlerine huzursuzca baktılar.

Woody "Babamızla bir macera yaşayıp, hamile kaldı. Kaçtı ve bir kız çocuğu oldu." Omuzlarını silkti. "Ortadan kayboldu," diye cevap verdi.

"Anladım. Ve bu kadın onun kızı olduğunu iddia ediyor?"

“Doğru.”

“Bu başlangıç için fazla değil.” Oturup düşündü. Sonunda başını kaldırdı. “Tamam. Ne yapabilirim bir görelim.”

“Bütün istediğimiz de bu,” dedi Tyler.

Yaptığı ilk iş Boston Halk Kütüphanesi’ne gidip Harry Stanford, dadı ve Bayan Stanford’un intiharı hakkındaki mikrofişleri okumak oldu. Bir romana yetecek kadar malzeme çıktı.

İkinci adımı, Simon Fitzgerald’ı ziyaret etmekte.

“Adım Frank Timmons. Ben . . .”

“Kim olduğunuzu biliyorum Bay Timmons. Hâkim Stanford sizinle işbirliği yapmamı söyledi. Sizin için ne yapabilirim?”

“Harry Stanford’un gayrimeşru kızının izini bulmak istiyorum. Yaklaşık yirmi sekiz yaşında olmalı, doğru mu?”

“Evet. 9 Ağustos 1967’de Wisconsin, Milwaukee’deki St. Joseph’s Hastanesi’nde doğmuş. Annesi ona Julia adını vermiş.” Omuzlarını kaldırdı. “Ortadan kayboldular. Ne yazık ki hakkında tüm bildiğimiz bu.”

“Bu bir başlangıç,” dedi. “Bu bir başlangıç.”

Milwaukee’deki St. Joseph’s Hastanesi’nin muhasebecisi Bayan Dougherty ellisinde, kır saçlı bir kadındı.

“Evet, tabii ki hatırlıyorum,” dedi. “Nasıl unutabilirim ki? Büyük bir skandal patlamıştı. Gazeteler hikâyelerle doluydu. Gazeteciler kim olduğunu bulmuşlardı ve zavallı kızı rahat bırakmıyorlardı.”

“Bebek ve o buradan ayrılınca nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Adres bırakmadı.”

“Faturanın tamamını ödedi mi, Bayan Dougherty?”

“Aslında, hayır.”

“Bunu nasıl hatırlıyorsunuz?”

“Çünkü çok üzücüydü. Sizin oturduğunuz koltukta oturduğunu ve faturanın yalnızca bir kısmını ödeyebileceğini söylediğini ve gerisini bana göndermeye söz verdiğini hatırlıyorum. Bu hastane kurallarına aykırıydı tabii ki, ama ona acıdım, buradan ayrılırken çok hastaydı ve ben de evet dedim.”

“Size paranın geri kalanını ödedi mi?”

“Evet ödedi. Yaklaşık iki ay sonra. Bir sekreterlik işi bulmuştu.”

“Nerede bulduğunu hatırlayamazsınız değil mi?”

“Hayır. Yapmayın. Bu neredeyse otuz yıl önceydi Bay Timmons.”

“Bayan Dougherty, bütün hastalarınızın kayıtlarını tutuyormusunuz?”

“Tabii.” Başını kaldırdı. “Kayıtları taramamı mı istiyorsunuz?”

Timmons gülümsedi. “Zahmet olmazsa.”

“Rosemary’ye yardımcı olacak mı?”

“Çok yararına olabilir.”

“Müsaade eder misiniz?” Bayan Dougherty odadan çıktı.

On beş dakika sonra elinde bir kâğıtla döndü. “İşte burada. Rosemary Nelson. Gönderenin adresi, Elite Daktilo Servisi. Omaha, Nebraska...”

Elite Daktilo Servisi altmışlarındaki Bay Otto Broderick tarafından işletiliyordu.

“O kadar çok geçici iş veriyoruz ki,” diye çıkıştı. “Yıllar önce burada çalışmış birini hatırlamamı nasıl bekleyebilirsiniz?”

“Bu çok özel bir vakaydı. Yirmilerinde, sağlıksız, yalnız bir kadın. Henüz bir bebeği olmuştu ve...”

“Rosemary!”

“Doğru. Onu nasıl hatırlıyorsunuz?”

“Olaylar arasında bağlantı kurmayı severim Bay Timmons. Nümonik ne demek bilir misiniz?”

“Evet.”

“Bu benim kullandığım bir şey. Kelimeler arasında bağlantı kurarım. O zamanlar *Rosemary’nin Bebeği* diye bir film oynuyordu. Rosemary gelip bana bir bebeği olduğunu söyleyince iki şeyi bir araya getirdim ve...”

“Rosemary Nelson sizinle ne kadar çalıştı?”

“Aşağı yukarı bir yıl sanırım. Sonra basın kim olduğunu bir şekilde buldu ve onu rahat bırakmadılar. Onlardan kurtulmak için gece yarısı ayrıldı.”

“Bay Broderick, Rosemary Nelson’un buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiği hakkında bir bilginiz var mı?”

“Galiba, Florida’ya. Daha sıcak bir iklim istedi. Ona, oradaki bildiğim bir ajansı tavsiye ettim.”

“Ajansın ismini alabilir miyim?”

“Tabii. Gale Ajansı. Hatırlayabiliyorum, çünkü Florida’da her yıl kopan büyük fırtınalarla ilgili . . .”

Frank Timmons, Stanford Ailesi’yle yaptığı görüşmeden on gün sonra, Boston’ a geri döndü. Önceden telefon etmişti ve aile onu bekliyordu. Hepsi ona dönük, yarım daire şeklinde oturmuşlardı.

“Bizim için haberleriniz olduğunu söylemiştiniz Bay Timmons,” dedi Tyler.

“Bu doğru,” dedi. Evrak çantasını açtı ve bazı kâğıtlar çıkardı. “Bu çok ilginç bir vaka oldu. Başladığımda . . .”

“Kısa kesin,” dedi Woody sabırsızlıkla. “Sahte mi, değil mi?”

Başını kaldırdı. “Eğer izin verirsiniz Bay Stanford, bunu kendi tarzımda sunmak isterim.”

Tyler, Woody’ye uyarıcı bir bakış attı. “Pekâlâ. Lütfen devam edin.”

Notlarına başvurmasını izlediler. “Stanfordların dadısı Rosemary Nelson’un Harry Stanford’dan peydahladığı bir kız çocuğu oldu. O ve çocuk, bir Daktilo Servisi’nde çalıştığı Omaha, Nebraska’ya gittiler. İşvereni bana, iklimden şikâyetçi olduğunu söyledi. Sonra onun ve kızının izini Gale Ajansı’nda çalıştığı Florida’da buldum. Sürekli taşıyorlardı. İzlerini bir on yıl öncesine kadar yaşadıkları Indiana, Hammond’a kadar takip ettim. Sonu buydu. Ondan sonra ortadan kayboluyor.” Başını kaldırdı

“Hepsi bu mu?” diye sordu Woody. “İzlerini on yıl öncesine kadar kayıp mı ettin?”

“Hayır. Bu kadar değil.” Çantasına uzanıp başka bir kâğıt çıkardı. “Kızı Julia, on yedi yaşındayken ehliyet için başvurmuş.”

“Bunun ne yararı var?” diye sordu Marc.

“Indiana eyaletinde sürücülerin parmak izlerini almak zorunludur.” Bir kart kaldırdı. “Bunlar gerçek Julia Stanford’un parmak izleri.”

Tyler heyecanla, “Anladım! Eğer uyarlarsa . . .” dedi.

Woody araya girdi. “O zaman gerçekten kız kardeşimiz demektir.”

Timmons başını salladı. “Bu doğru. Yanımda hemen kontrol etmek istersiniz diye bir parmak izi takımı getirdim. Kendisi burada mı?”

Tyler, “Yakındaki bir otelde. Onunla, her sabah, bu iş düzele- ne kadar burada kalması için konuştum,” dedi.

“Onu yakaladık!” dedi Woody. “Hadi gidelim.”

Yarım saat sonra grup Julia’nın Tremont Otelindeki odasına giriyordu. Onlar girerken Julia çantasını topluyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Kendall.

Onlara doğru döndü. “Zaten buraya gelmek başından beri ha- taydı.”

Tyler, “Bunun için bizi suçlayamazsın,” dedi.

Julia öfkeyle çıktı. “Buraya geldiğimden beri şüphe dışında hiçbir şeyle karşılaşmadım. Benim sizden para koparmaya geldiği- mi sanıyorsunuz. Ama bunun için gelmedim. Buraya geldim, çünkü ailemi bulmak istiyordum. Ben . . . Boşver gitsin.” Toplan- maya devam etti.

Tyler, “Bu Frank Timmons, özel dedektif,” dedi.

Julia başını kaldırdı. “Şimdi ne var? Tutuklanıyor muyum?”

“Hayır efendim. Julia Stanford on yedi yaşındayken Indiana Hammond’da sürücü ehliyeti aldı.”

Durdu. “Doğru. Bu kanuna aykırı mı?”

“Hayır efendim. Önemli olan bu değil . . .”

“Önemli olan,” diye araya girdi Tyler. “Julia Stanford’un par- mak izlerinin ehliyet için alınmış olması.”

“Anlamadım. Ne diye . . .?”

Woody “Onları senin parmak izleriyle kontrol etmek istiyor- ruz,” dedi.

Julia’nın dudakları gerildi. “Hayır! Buna izin vermiyorum.”

“Sen bizim parmak izlerini almamıza izin vermeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Neden?” diye sordu Marc.

Vücudu kaskatıydı. “Hepiniz benim kendimi bir suçlu gibi

hissetmeme neden oluyorsunuz. Bu kadar yeter! Beni rahat bırakmanızı istiyorum.”

Kendall usulca, “Bu senin kim olduğunu ispatlama fırsatın. Biz de bundan senin kadar etkilendik. Bu işi bitirmek istiyoruz,” dedi.

Durup her birinin yüzlerine teker teker baktı. Sonunda pes ederek, “Tamam. Şu işi bitirelim,” dedi.

“Güzel.”

“Bay Timmons,” dedi Tyler.

“Tamam,” dedi Timmons. Küçük bir parmak izi takımı çıkarıp masaya koydu. Mürekkep kutusunu açtı. “Şimdi lütfen buraya gelir misiniz?”

Öbürleri masaya gidişini izlediler. Elini alıp parmaklarını teker teker mürekkepletti. Sonra hepsini beyaz bir kâğıdın üzerine bastırdı. “İşte. O kadar da kötü değildi, değil mi?” dedi. Parmak izlerini sürücü belgesinin yanına koydu.

Grup masaya gidip parmak izlerine baktı.

Aynıydılar.

İlk konuşan Woody oldu. “Bunlar . . . aynı.”

Kendall karışık duygularla Julia’ya bakıyordu. “Gerçekten kardeşimisin değil mi?” diye sordu.

Julia gözyaşları arasından gülümsüyordu. “Size söylemeye çalıştığım buydu.”

Birden herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

“İnanılmaz! . . .”

“Bunca yıl sonra . . .”

“Annen neden geri dönmedi?”

“Sana bunları yaşattığımız için üzgünüm . . .”

Gülümseyişi odayı aydınlatıyordu. “Fark etmez. Şimdi her şey yolunda,” dedi.

Woody parmak izi kartını kaldırıp hayretle baktı. “Allahım! Bu milyar değerinde bir kart,” dedi ve kartı cebine koydu. “Bunu çerçevelettireceğim.”

Tyler gruba döndü. “Bu gerçek bir kutlama gerektiriyor. Rose Hill’e gitmemizi teklif ediyorum.” Julia’ya dönüp gülümsedi. “Sana bir hoşgeldin partisi düzenleyeceğiz. Hadi buradan çıkalım.”

Julia çevresindekilere baktı, gözleri parlıyordu. “Rüyanın gerçekleşmesi gibi. En sonunda bir ailem var!” dedi.

Yarım saat sonra Rose Hill'deydiler ve Julia yeni odasına yerleşiyordu. Diğerleri aşağıda heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.

“Herhalde kendini engizisyondaymış gibi hissetmiştir,” dedi Tyler.

“Hissetti,” diye yanıtladı Peggy. “Nasıl dayandığını bilmiyorum.”

Kendall, “Acaba yeni hayatına nasıl alışacak,” dedi.

“Hepimizi alışacağı gibi,” dedi Woody. “Bol şampanya ve hayvarla.”

Tyler ayağa kalktı. “Ben, kendi adıma, sonunda hallolduğuna memnunum. Gidip yardıma ihtiyacı var mı bir bakayım.”

Yukarı çıktı ve koridordan geçip Julia'nın odasına gitti. Kapısını çaldı ve yüksek sesle bağırdı. “Julia?”

“Açık. Gir,” dedi Julia.

Kapıda durdu ve sessizce bakiştılar.

Sonra Tyler kapıyı dikkatle kapadı ve kollarını uzatıp yavaşça sırtıttı.

Konuştduğunda, “Başardık Margo! Başardık!” dedi.

AKŞAM

On Beş

Bunu, bir satranç ustasının alt edilmez dehasıyla planlamıştı. Tek farkı, bunun milyonlarca doların söz konusu olduğu, tarihteki en kazançlı satranç oyunu olmasıydı ve kazanmıştı! Bileği bükülemez bir güce sahip olduğu hissiyle doluydu. *Büyük bir anlaşma yaptığın zaman böyle mi hissediyordun baba? Bu senin yaptığın bütün anlaşmalardan daha büyük bir iş. Yüzyılın suçunu planladım ve yakami sıyırmayı başardım.*

Bir bakıma bütün bunlar Lee ile başlamıştı. *Güzel, harika Lee.* Dünyada en sevdiği insan. Belmont Caddesi'ndeki eşcinsel barı Berlin'de tanışmışlardı. Lee uzun boylu, adaleli ve sarışındı. Tyler'in gördüğü en güzel erkekti.

Tanışmaları, "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" sözüyle başlamıştı.

Lee ona bakıp, "İyi olur," demişti.

İkinci içkiden sonra Tyler, "Neden benim evimde bir içki içmiyoruz," demişti.

Lee gülümsemişti. "Pahalıyım."

"Ne kadar pahalı?"

"Geceliği beş yüz dolar."

Tyler tereddüt etmemişti. "Gidelim."

Geceyi Tyler'in evinde geçirmişlerdi.

Lee sıcak, duyarlı ve şefkatliydi ve Tyler ona, daha önce hiç kimseye hissetmediği bir yakınlık hissediyordu. Var olduğunu bile bilmediği duygularla doluydu. Sabaha, Tyler deli gibi âşıkı.

Eskiden Kahire, Bijon ve Chicago'daki birkaç eşcinsel barında daha genç erkeklerle tanışmıştı ama bütün bunların sona ereceğini biliyordu. O günden sonra yalnızca Lee'yi istedi.

Sabah Tyler kahvaltı hazırlarken, “Bu gece ne yapmak ister-sin?” dedi.

Lee şaşkınlıkla baktı. “Affedersin. Bu gece bir randevum var.”

Tyler karnının tam ortasına bir yumruk indirilmiş gibi hissetti.

“Ama Lee, ben düşünmüştüm ki sen ve ben...”

“Tyler, tatlım, ben değerli bir ticari eşyayım. En yüksek fiyatı verene giderim. Seni beğeniyorum ama korkarım paran bana yetmez.”

“Sana istediğin her şeyi verebilirim,” dedi Tyler.

Lee tembel tembel gülümsedi. “Gerçekten mi? İsteddiğim St. Tropez’e güzel, beyaz bir yatla geziye gitmek. Paran buna yeterli mi?”

“Lee, ben senin bütün arkadaşlarının toplamından daha zenginim.”

“Ya? Hâkim olduğunu sanıyordum,” dedi Lee.

Tyler “Evet. Öyleyim. Ama zengin olacağım. Yani... gerçekten zengin,” dedi.

Lee kollarını Tyler’ın boynuna doladı. “Ama Tyler. Gelecek hafta perşembe boşum. Şu yumurtalar harika görünüyor.”

Böyle başlamıştı. Tyler için para daha önceden de önemliydi, ama şimdi bir tutku haline gelmişti. Paraya Lee için ihtiyacı vardı. Onu aklından çıkaramıyordu. Onun başka erkeklerle seviştiği düşüncesi dayanılmazdı. *O benim olmalı.*

Tyler on iki yaşından beri eşcinsel olduğunu biliyordu. Bir gün babası onu okulundan bir çocukla öpüşüp oynasırken yakalamıştı ve Tyler babasının hışmına uğramıştı. “Oğlumun ibne olduğuna inanamıyorum! Şimdi senin küçük, pis sırrını biliyorum, gözümü senden ayırmayacağım, tekerlek.”

Tyler’ın evlenmesi meşum bir espri anlayışına sahip bir tanrının yaptığı, kozmik bir şakaydı.

“Tanışmanı istediğim biri var,” dedi Harry Stanford.

Noel zamanıydı ve Tyler bayramlarda Rose Hill’de olurdu. Kendall ve Woody gitmişlerdi. Bomba patladığında Tyler gitmeye hazırlanıyordu.

“Evleneceksin,” dedi babası.

“Evlenmek mi? Bu mümkün değil...”

“Beni dinle tekerlek. İnsanlar senin hakkında dedikodu yapmaya başladılar ve ben bunu kaldıramam. Şöhretim için kötü oluyor. Evlenirsen, bu onları susturur.”

Tyler karşı çıkıyordu. “İnsanların ne dediği umurumda değil. Bu benim hayatım.”

Babası “Ve zengin bir hayat olmasını istiyorum Tyler. Yaşlanıyorum. Yakında...” Omuzlarını kaldırdı.

Aba altından sopa gösterme.

Naomi Schuyler’ın hayatta en çok istediği şey, kendini “geliştirmek”ti. Orta sınıf bir ailenin, sıradan görünüşlü kızıydı. Harry Stanford’un isminden o kadar etkilenmişti ki, oğluyla, değil hâkim benzincide çalışıyor olsaydı bile evlenirdi.

Harry Stanford bir aralar Naomi’yi yatağa da götürmüştü. Biri neden diye sorunca, “Çünkü orada buldum,” diye cevap verdi.

Harry Stanford Naomi’den kısa sürede sıkıldı ve Tyler için biçilmiş kaftan olduğuna karar verdi.

Ve Harry Stanford’un dediği olurdu.

Evlilik iki ay sonra gerçekleşti. Küçük bir düğündü. Yüz elli kişilik. Ve gelinle damat balayı için Jamaika’ya gittiler. Balayı bir fiyaskoydu.

Düğün gecesi Naomi, “Ne biçim bir adamla evlendim ben. Allah aşkına? Şeyin ne işe yarıyor?” dedi.

Tyler onu yatıştırmaya çalıştı. “Seks yapmamıza gerek yok. Kendi hayatımızı yaşayabiliriz. Birlikte kalırsınız ama ayrı arkadaşlarımız olur.”

“Haklısın! Olacak!”

Naomi intikamını karakuşak alışverişçi olarak aldı. Her şeyi en pahalı mağazalardan alır ve New York’a özel alışveriş gezilerine giderdi.

Tyler, “Aşırı masraflarını maaşımla karşılayamıyorum,” diye itiraz etti.

“Öyleyse zam iste. Ben karınım. Buna hakkım var.”

Tyler babasına gidip durumu açıkladı.

Harry Stanford sırtıttı. “Kadınlar çok pahalı olabiliyorlar, değil mi? İdare etmek zorundasın,” dedi.

“Ama baba, biraz . . .”

“Bir gün dünyanın parasına sahip olacaksın.”

Tyler Naomi’ye açıklamaya çalıştı, ama onun “bir gün”e kadar beklemeye niyeti yoktu. O “bir gün”ün hiç gelmeyebileceğini hissediyordu. Tyler’ın parası suyunu çekince, kadın boşanmak için dava açtı ve onun banka hesabından geri kalanını da alıp kayboldu.

Harry Stanford haberi duyunca, “İnsan bir kere ibne olunca, hep ibne kalıyor,” dedi.

Bu iş de böyle bitti.

Babası Tyler’ı küçük düşürmek için her şeyi yapıyordu.

Bir gün Tyler mahkemede, bir davanın ortasındaiken mübaşir yanına gelip fısıldadı. “Affedersiniz . . .”

Tyler sinirlenerek ona doğru döndü. “Evet?”

“Size bir telefon var.”

“Ne? Neyin var senin? Davanın ortasında . . .?”

“Babanız efendim. Çok acil olduğunu ve sizinle hemen konuşması gerektiğini söylüyor.”

Tyler çok kızmıştı. Babasının, işini bölmeye hakkı yoktu. Duyamazdan gelmeyi düşündü. Diğer yandan, eğer o kadar aceleyse . . .

Tyler ayağa kalktı. “Duruşmaya on beş dakika ara verilmiştir.”

Tyler bürosuna koşturup ahizeyi aldı. “Baba?”

“İnşallah rahatsız etmiyorumdur Tyler?” dedi babası. Sesinde muziplik vardı.

“Aslında ediyorsun. Bir duruşmanın ortasındayım ve . . .”

“Ona park cezası yaz ve unut.”

“Baba . . .”

“Önemli bir sorun için yardıma ihtiyacım var.”

“Ne sorunu?”

“Aşçı benden para alıyor.”

Tyler kulaklarına inanamadı. O kadar kızmıştı ki zor konuşuyordu. “Beni salondan bu yüzden mi . . .?”

“Sen kanunsun değil mi? Adam kanuna karşı geliyor. Boston’a dönmeni ve bütün çalışanları kontrol etmeni istiyorum. Beni göz göre göre soyuyorlar!”

Tyler'ın tüm yapabildiği patlamamaktı. "Baba . . ."

"Şu kahrolası işbulma kurumlarına güvenemiyorsun."

"Duruşmanın ortasındayım. Oraya gelmem mümkün değil," dedi Tyler.

Meşum bir sessizlik oldu. "Ne dedin?" dedi babası.

"Dedim ki . . ."

"Beni yine hayal kırıklığına uğratacaksın, değil mi Tyler? Belki vasiyetimi değiştirmek için Fitzgerald'la konuşmalıyım."

Aba altındaki sopa. Para. Babası öldüğünde payına düşecek milyarlar.

Tyler gırtlığını temizledi. "Eğer uçağını gönderebilirsen . . ."

"Hayır! Kartlarını doğru oynarsan hâkim bey, o uçak bir gün senin olacak. Bunu düşün. Bu arada herkes gibi uçağa bin, kıcını kaldır da buraya gel!" Hat kesildi.

Tyler aşağılanmış şekilde oturup kaldı. *Babam bana hayatım boyunca bunu yaptı. Gebersin! Gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim.*

Tyler o akşam Boston'a uçtu.

Harry Stanford yanında yirmi iki kişi çalıştırıyordu. Bir alay sekreter, kâhya, uşak, bekçi, hizmetçi, aşçı, şoför, bahçıvan ve bir de koruması vardı.

"Hepsi hırsız!" diye haykırdı Harry Stanford.

"O kadar endişeliysen, neden özel bir dedektif tutmadın veya polise gitmedin?"

"Çünkü sen varsın," dedi Harry Stanford. "Sen hâkimsin değil mi? Onları benim için yargıla."

Düpedüz eşek şakasıydı.

Tyler evin harika mobilyaları ve resimlerine baktı ve oturduğu küçük, korkunç evi hatırladı. *Benim hak ettiğim bu, diye düşündü. Ve bir gün benim olacak!*

Tyler, kâhya Clark ve evin diğer emektarlarıyla konuştu. Uşakların her biri ile konuşup referanslarını gözden geçirdi. Çalışanların çoğu yeniydi, çünkü Harry Stanford dayanılmaz bir adamdı. Evdeki çalışanlar devamlı değişiyordu. Bazıları yalnızca bir ya da iki gün dayanabiliyordu. Birkaçı ufak tefek aşırıyordu ve biri alkolikti ama Tyler bundan başka problem bulamadı.

Dmitri Kaminsky dışında.

Dmitri Kaminsky babası tarafından koruma ve masör olarak işe alınmıştı. Mahkemede çalışmak Tyler'ı insan sarrafi yapmıştı ve Dmitri'de hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. En yeni eleman oydu. Harry Stanford'un son koruması istifa etmişti. Tyler nedenini anlayabiliyordu. Ve yerel bir güvenlik ajansı Kaminsky'yi göndermişti.

Adam, geniş göğüs kafesi ve kalın, kaslı kollarıyla iri biriydi. İngilizceyi ağır bir Rus aksanıyla konuşuyordu.

"Beni mi görmek istediniz?"

"Evet," dedi Tyler. Bir sandalyeyi işaret etti. "Otur." Adamın önceki iş tecrübelerini öğrenmek istemişti ve çok az şey öğrenebilmişti. Rusya'dan geldiği dışında bir bilgi yoktu. "Rusya'da mı doğdun?"

"Evet." Tyler'ı sıkıntıyla dinliyordu.

"Neresinde?"

"Gürcistan."

"Neden Rusya'dan Amerika'ya geldin?"

Kaminsky omuzlarını kaldırdı. "Burada daha çok olanak var."

Ne için olanak? Adamın tavrında kaçamak bir şeyler vardı. Yirmi dakika konuştular ve sonunda Tyler, Dmitri Kaminsky'nin bir şeyler sakladığından iyice emin oldu.

Tyler FBI'daki tanıdığı Fred Masterson'a telefon etti.

"Fred, bana bir iyilik etmeni istiyorum," dedi.

"Tabii. Chicago'ya gelirim trafik cezalarımı halleder misin?"

"Ben ciddiğim."

"Yaa."

"Buraya altı ay önce gelmiş bir Rus'u kontrol etmek istiyorum."

"Bir dakika. Bu CIA'in işi değil mi?"

"Belki. Ama CIA'de hiç tanıdığım yok."

"Benim de yok."

"Fred, benim için bu işi yaparsan minettar kalırım."

Tyler bir iç geçirme işitti.

"Peki adı ne?"

"Dmitri Kaminsky."

“Bak, ne yapalım. Ben Washington’daki Rus Elçiliği’nde birini tanıyorum. Dmitri Kaminsky hakkında bilgisi var mı bakarım. Yoksa maalesef sana yardım edemem.”

“Teşekkür ederim,” dedi Tyler.

O akşam Tyler babasıyla yemek yedi. Bilinçaltında babasının yaşlanmış olacağını, daha kırılgan, daha savunmasız olacağını umuyordu. Halbuki Harry Stanford dinç ve canlıydı. *Sonsuza kadar yaşayacak*, diye düşündü Tyler umutsuzca. *Hepimizi gömecek.*

Yemekteki konuşma tek taraflıydı.

“Hawai’deki elektrik şirketini almak için yeni bir anlaşma yaptım...”

“Haftaya Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması ile ilgili bazı sorunları halletmek için Amsterdam’a uçuyorum...”

“Dışişleri Bakanı beni Çin’de ona eşlik etmeye çağırdı...”

Tyler bir kelime bile söyleyemedi.

Yemeğin sonunda babası kalktı. “Hizmetçi problemi nasıl gidiyor?”

“Hâlâ kontrol ediyorum baba”

“Sonsuza kadar sürmesin,” diye homurdandı ve odadan çıkıp gitti.

Ertesi sabah Tyler’a FBI’daki Fred Masterson’dan bir telefon geldi.

“Tyler?”

“Evet.”

“Tam adamını bulmuşsun.”

“Yaa?”

“Dmitri Kaminsky *polgoprudnenskaya*.”

“O da ne?”

“Anlatayım. Moskova’yi ele geçiren sekiz suç şebekesi var. Birbiriyle hep çatışıyorlar ama en güçlüleri *Çeçenler ve polgoprudnenskaya*. Arkadaşın Kaminsky ikinci grup için çalışıyormuş. Üç ay önce Çeçen liderlerinden birini öldürmesini istemişler. Kaminsky işi halletmek yerine, daha büyük para için adamla konuşmaya gitmiş. *Polgoprudnenskaya* bunu öğrenmiş ve Kaminsky’yi öldürmeye karar vermiş. Oradaki çetelerin acaip âdetleri var. Ön-

ce parmakları koparıp bir süre kanamasını bekliyorlar, sonra da vuruyorlar.”

“Aman Allahım!”

“Kaminsky kapağı Amerika’ya atmış ama hâlâ onu arıyorlar. Hem de harıl harıl.”

“Bu inanılmaz,” dedi Tyler.

“Hepsi bu değil. Birkaç cinayetin sanığı olarak polis tarafından da aranıyor. Nerede olduğunu biliyorsan, öğrenmek için can atarlar.”

Tyler biraz düşündü. Bu işe bulaşmayı göze alamazdı. *Şahitlik yapıp çok zaman kaybedebilirim.*

“Hiçbir fikrim yok. Sadece bir Rus arkadaş istediği için araştırıyordum. Teşekkürler Fred.”

Tyler, Dmitri Kaminsky’yi odasında bir porno dergisi okurken buldu. Dmitri, Tyler odaya girince ayağa kalktı.

“Eşyalarını toplayıp buradan gitmeni istiyorum,” dedi Tyler.

Dmitri bakakaldı. “Ne oldu?”

“Sana bir şans veriyoruz. Ya buradan akşama kadar çıkarsın, ya da Rus Polisi’ne yerini söylerim.”

Dmitri’nin yüzü bembeyaz oldu.

“Anladın mı?”

“Da. Anladım.”

Tyler, babasını görmeye gitti. Memnun olacak, diye düşündü. Ona büyük bir iyilik yaptım. Onu çalışma odasında buldu.

“Bütün çalışanları kontrol ettim,” dedi Tyler “Ve...”

“Etkilendim. Yatağa götürecek oğlanlar buldun mu?”

Tyler’in yüzü kızardı. “Baba...”

“Sen eşcinselsin Tyler ve hep eşcinsel kalacaksın. Nasıl olup da benim kanımdan geldiğini bilmiyorum. Git. Chicago’ya arkadaşlarının yanına dön.”

Tyler kendini zor tutuyordu. “Evet,” dedi. Gidecek oldu.

“Çalışanlar hakkında bilmem gereken bir şey buldun mu?”

Tyler dönüp bir an babasına baktı. “Hayır,” dedi yavaşça. “Hiçbir şey bulamadım.”

Tyler Kaminsky'nin odasına gittiğinde, Kaminsky toplanıyordu.

"Gidiyorum," dedi somurarak.

"Gitme. Vazgeçtim."

Dmitri başını kaldırdı. Kafası karışmıştı. "Ne?"

"Gitmeni istemiyorum. Babamın koruması olarak kalmanı istiyorum."

"Peki . . . öbür iş ne olacak."

"Onu unutacağız."

Dmitri gözlerini açmış dinliyordu. "Neden? Benden ne istiyorsun."

"Benim buradaki gözüm kulağım olmanı istiyorum. Bana babamı gözetleyip neler olup bittiğini bildirecek biri lazım."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü istediğimi yaparsan seni Ruslara vermem. Ve seni zengin ederim."

Dmitri Kaminsky Tyler'ı inceledi. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kalıyorum," dedi.

Bu açılış hamlesiydi. İlk piyon oynanmıştı.

Bu iki yıl önceydi. Dmitri zaman zaman Tyler'a bilgi veriyordu. Çoğunlukla Harry Stanford'un son aşkı hakkında önemsiz dedikodular ve Dmitri'nin kulak misafiri olduğu iş konuşmalarıydı. Tyler hata ettiğini ve Dmitri'yi polise teslim etmesi gerektiğini düşünmeye başladı. Sonra Sardunya'dan kaderi tayin eden o telefon geldi ve kumar, meyvelerini vermeye başladı.

Babanızın yatındayım. Az önce avukatını aradı. Onunla Pazartesi günü vasiyetini değiştirmek için Boston'da buluşuyor.

Tyler yıllar boyu babasının üzerine yığıldığı aşağılanmaları düşündü. Müthiş bir öfkeyle doluydu. *Vasiyetini değiştirirse kötü muameleyle yıllarca boşuna katlanmışım demektir. Bunu yapmasına izin veremem. Onu durdurmanın tek yolu vardı.*

"Dmitri beni Pazar günü tekrar aramanı istiyorum."

"Olur."

Tyler ahizeyi yerine koydu ve oturup düşündü.

Atı oyuna sürmenin vakti gelmişti.

On Altı

Cook Country'nin gezici mahkemesinde, kundaklama tecavüz, uyuşturucu ticareti, cinayet ve daha birçok suçtan sanık davalarının hummalı bir koşuşturması vardı. Hâkim Tyler Stanford bir ay içersinde en az yarım düzine cinayet davasına baktı. Çoğunluk duruşmaya gelmiyordu, çünkü avukatlar anlaşma yolu arıyorlardı. Mahkemeler ve hapishaneler dolup taşıdığı için devlet buna razı oluyordu. Her iki taraf anlaşıp, onay için Hâkim Stanford' a geliyordu.

Hal Baker'ın durumu farklıydı.

Hal Baker niyeti iyi, şansı kötü bir adamdı. On beş yaşındayken ağabeyi onu bir bakkal dükkânını soymaya ikna etmişti. Hal ağabeyini vazgeçirmeye çalışmış, başaramayınca birlikte gitmişti. Hal yakalanmış, ağabeyi kaçmıştı. Hal, iki yıl sonra ıslah evinden çıktığında, başını kanunla yeniden belaya sokmamaya kararlıydı. Bir ay sonra, bir arkadaşıyla kuyumcuya gitti.

"Kız arkadaşına bir yüzük almak istiyorum," dedi Hal.

İçeri girince arkadaşı silah çekip bağırdı. "Bu bir soygundur."

O heyecanla tezgâhtarlardan biri vurularak öldü. Hal Baker gasp suçundan yakalanıp, tutuklandı. Arkadaşı kaçtı.

Baker hapisteyken Helen Gowan adındaki bir sosyal yardım görevlisi başına gelenleri okuyup ona acıdı ve onun ziyaretine gitti. İlk görüşte birbirlerine âşık oldular ve Baker hapisten çıkınca evlendiler. Beş yıl içinde dört sevimli çocukları oldu. Hal Baker ailesine çok düşküncüydü. Geçmiş yüzünden iş bulmakta zorlanıyordu ve ailesinin geçimini sağlamak için mecburen ağabeyiyle kundakçılık, soygun ve gasp gibi işler yaptı. Hırsızlık yaparken suçüstü yakalandı. Tutuklanıp hapse kondu ve Hâkim Stanford'un mahkemesinde yargılandı.

Sıra cezanın açıklanmasına gelmişti. Daha önce de hüküm giymiş, dosyası kabarık biriydi ve suçlu olduğu o kadar barizdi ki, savcı yardımcılar Hâkim Stanford'un ona kaç yıl ceza vereceğine dair iddiaya girmişlerdi.

“Ona kitabı fırlatacak!” dedi savcı yardımcılarının biri. “Bahse girerim yirmi yıl verir. Stanford’a boşu boşuna idamcı hâkim dememişler.”

Kendisinin aslında masum olduğuna inanan Hal Baker kendi avukatlığını yapıyordu.

Kürsünün önünde en iyi kıyafetlerini giymiş dururken, “Efendim, hata yaptığımı biliyorum ama hepimiz insanız değil mi? Harika bir karım ve dört çocuğum var. Keşke onları görebilseydiniz efendim. Harikadırlar. Ne yaptıysam onlar için yaptım,” diyordu.

Tyler Stanford ifadesiz bir yüzle kürsüde oturmuş dinliyordu Hal Baker'ın bitirmesini bekliyordu ki, cezasını açıklasın. *Bu salak acıklı hikâyeler anlatarak kurtulacağını mı sanıyor?*

Hal Baker bitiriyordu “... ve görüyorsunuz efendim, yanlış işler yapmış olsam da doğru amaç için yaptım: aile. Size bunun ne kadar önemli olduğunu söylemem gerekiyor. Eğer ben hapse girersem, karım ve çocuklarım açlıktan ölür. Hata yaptığımı biliyorum, ama kendimi affettirmeye hazırım. İstedığınız her şeyi yaparım efendim...”

Ve işte bu söz Tyler Stanford'un ilgisini çeken sözdü. Önündeki davalıya yeni bir merakla bakıyordu. *İsteddiğiniz her şeyi yaparım.* Tyler birdenbire Dmitri Kaminsky hakkında hissettiklerini hissetti. Karşısında bir gün yararlanılabilecek bir adam vardı.

Tyler savcıyı şaşırtarak, “Bay Baker sizin durumunuzda hafifletici sebepler var. Bu yüzden aileniz içinde beş yıl gözetim cezası veriyorum. Altı yüz saat kamu hizmeti vereceksiniz. Odama gelin, bunu konuşalım.”

Tyler odasında, “Biliyorsun seni hâlâ uzun bir süre hapse gönderebilirim,” dedi.

Hal Baker'ın benzi soldu. “Ama efendim! Dediniz ki...”

Tyler doğruldu. “En etkileyici yanın ne, biliyor musun?”

Hal Baker en etkileyici yanının ne olduğunu düşünmeye çalıştı. “Hayır efendim.”

“Ailen hakkındaki duyguların,” dedi Tyler. “Sana gerçekten gıpta ediyorum.”

Hal Baker’ın gözleri parladı. “Teşekkür ederim efendim. Onlar benim için dünyadaki en önemli varlıklar. Ben...”

“Öyleyse onları kaybetmek istemezdin değil mi? Eğer seni hapse gönderseydim çocukların sensiz büyür ve karın da başka bir adam bulurdu. Nereye varmak istediğimi anlıyor musun?”

Hal Baker’ın kafası karışmıştı. “Hayır... efendim. Tam olarak değil.”

“Senin aileni kurtarıyorum. Memnun olacağını sanmıştım.”

Hal Baker samimiyetle, “Memnunum efendim! Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

“Belki gelecekte ispat edebilirsin. Seni ufak tefek işler için ayarlayabilirim.”

“*Ne isterseniz!*”

“İyi. Seni gözetim altına veriyorum ve eğer beni memnun etmeyecek bir davranışta bulunursan...”

“Ne isterseniz söyleyin, yeter,” diye yalvardı Baker.

“Zamanı gelince bildiririm. Bu arada, bunlar tamamen aramızda kalacak.”

Hal Baker elini kalbinin üstüne koydu. “Başkasına söyleyeceğime ölürüm daha iyi.”

“Haklısın,” dedi Tyler.

Dmitri Kaminsky’nin Tyler’ı araması bundan kısa bir süre sonraydı. *Avukatını aradı. Onunla Pazartesi günü vasiyetini değiştirmek için Boston’da buluşuyor.*

Tyler vasiyetnameyi görmek zorunda olduğunu biliyordu. Hal Baker’ı aramanın zamanıydı.

“... firmanın adı Renquist, Renquist & Fitzgerald. Bir örneğini çıkarıp bana getir.”

“Başüstüne. Hallederim efendim.”

On iki saat sonra vasiyetnamenin bir kopyası Tyler’ın elindeydi. Okudu ve sevindi. Kendisi, Woody ve Kendall tek vârislerdi. *Ve Pazartesi günü vasiyeti değiştirmeyi planlıyor. Piç herif serveti elimizden alacak!* diye düşündü Tyler. Bütün çektiklerimizden

sonra . . . o milyarlar bize ait. Bize bunu hak ettirdi. Onu durdurmanın tek yolu vardı.

Dmitri'nin ikinci telefonu geldiğinde Tyler, "Onu öldürmeni istiyorum. Bu gece," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. "Ama yakalanırsam . . ."

"Yakalanmazsın. Denizde olacaksınız. Denizde çok şey olabilir."

"Tamam. Bittiğinde . . .?"

"Para ve Avustralya'ya bir uçak bileti seni bekliyor olacak."

Ve daha sonra o son, harika telefon.

"Yaptım. Kolay oldu."

"Hayır! Hayır! Hayır! Detayları bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama . . ."

Tyler dinlerken sanki olanları görüyordu.

"Kötü bir fırtınada Korsika'ya doğru yol alıyordu. Beni çağırıp masaj yapmamı istedi.

Tyler telefonu elinde sıkıldığını fark etti. "Evet. Devam et . . ."

Dmitri, Harry Stanford'un kamerasına yöneldiğinde yat çok sallandığı için ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Kapıyı çaldı ve ardından Stanford'un sesini duydu.

"Gir!" diye bağırdı Stanford. Masaj masasının üzerine uzanmıştı. "Belim."

Dmitri masaj masasına gitti ve Stanford'un sırtına yağ sürdü. Güçlü parmakları tutulmuş kasları yavaş yavaş yumuşatmak üzere işe koyuldu. Stanford'un rahatlamaya başladığını hissedebiliyordu.

"Çok güzel," diye iç geçirdi Stanford.

"Teşekkürler."

Masaj bir saat sürdü. Bittiğinde Stanford neredeyse uyumuştı.

"Size sıcak bir banyo hazırlayayım," dedi Dmitri. Teknenin hareketiyle sallanarak banyoya gitti. Siyah, mermer küvetin sıcak deniz suyu musluğunu açtı ve odaya döndü. Stanford, gözleri kapalı, masada yatıyordu.

"Bay Stanford . . ."

Stanford gözlerini açtı.

“Banyonuz hazır.”

“Gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“İyi bir uyku çekmenizi sağlayacak.” Masadan kalkmasına yardım etti ve banyoya götürdü.

Stanford Dmitri’nin soğuk gözlerine baktı ve o anda içgüdüleri ona ne yapacağını fısıldadı. “Hayır!” diye bağırdı. Kalkmaya çalıştı.

Dmitri kocaman ellerini Harry Stanford’un kafasının üstüne koydu ve onu suyun altına itti. Stanford hava alabilmek için deli gibi çırpındı ama dev adam başa çıkabileceği gibi değildi. Dmitri kurbanının ciğerlerine deniz suyu dolarken bastırdı, tüm hareket bitinceye kadar. Nefes nefese durdu.

Teknenin sallantısı yüzünden sendeleyerek diğer odaya geçti, bazı kâğıtları aldı ve verandaya açılan cam kapıyı açarak gürleyen rüzgârı içeri bıraktı. Kâğıtların bir kısmını verandaya ve bir kısmını denize saçtı.

Tatmin olunca bir kere daha banyoya gitti ve Stanford’un cesedini küvetten çıkardı. Pijamalarını, sabahlığını ve terliklerini giydirdi ve cesedi verandaya taşıdı. Dmitri korkuluklarda biraz durup cesedi denize attı. Beşe kadar saydı ve ahizeyi kaldırıp bağırdı. “Denize düşen var...!”

Dmitri’nin olanları anlatmasını dinleyen Tyler cinsel bir haz duydu. Babasının ciğerlerini dolduran deniz suyunu, hava almaya çabalayışını ve korkuyu hissedebiliyordu.

Bitti, diye düşündü Tyler. Sonra kendini düzeltti. Hayır. Oyun daha yeni başlıyor. Şimdi veziri oynamanın vakti.

On Yedi

Son satranç taşı, yerini kazara buldu.

Tyler babasının vasiyetini düşünüyordu. Woody ve Kendall'ın kendisiyle eşit pay almasına kızıyordu. *Bunu hak etmiyorlar. Ben olmasaydım vasiyetnameden çıkarılacaklardı. Hiçbir şey alamayacaklardı. Bu haksızlık. Ama ne yapabilirim?*

Annesinin uzun zaman önce verdiği hisse vardı ve babasının sözlerini hatırladı: *O hisseyle ne yapacağını sanıyorsun? Şirketi mi ele geçirecek?*

Woody ve Kendall, Stanford Kuruluşları'nın üçte iki hissesine sahipler. *Bir hisse fazlasıyla kontrolü nasıl ele geçirebilirim*, diye düşündü Tyler. Sonra cevap kendi ayağıyla geldi ve o kadar dâhi-ceydi ki kendi bile şaşıtı.

Dahası başka bir vâris olabileceği ihtimaline karşı sizi uyarmalıyım... Babanız mirasın fûruu arasında eşit olarak bölünmesini özellikle istedi... babanızın burada çalışan bir dadıdan bir çocuk peydahladığını...

Julia da gelirse dört kişi oluruz, diye düşündü Tyler. Ve onun hissesini kontrol edersem, o zaman babamın hissesinin yarısı, artı zaten benim olan yüzde bir hisseyle Stanford Kuruluşları'nı ele geçirebilirim. Babamın koltuğuna oturabilirim. İkinci düşüncesi suydı: Rosemary öldü ve büyük ihtimalle kızına babasının kim olduğunu söylemedi. Ortaya çıkacak vârisin neden gerçek Julia Stanford olması gerekiyordu.

Çözüm Margo Posner'dı.

Onunla ilk defa iki ay önce duruşma başlarken karşılaşmıştı. Mübaşir, duruşmayı izleyenlere dönüp, "Susun, susun. Cook Co-

untry Gezici Mahkemesi. Duruşmada Hâkim Tyler Stanford teşrif etmek üzereler. Herkes kalksın,” dedi.

Tyler odasından çıkıp kürsüye geldi. Listeye baktı. İlk dava Margo Posner’ın kamu davasıydı. Suçlamalar, saldırı ve cinayete teşebbüstü.

Savcı ayağa kalktı. “Sayın Hâkim, davalı tehlikeli bir şahıstır ve Chicago sokaklarından uzak tutulmalıdır. Savcılık, davalının suç dolu bir geçmişi olduğunu kanıtlayacaktır. Daha önce de dükkân soymak ve hırsızlık suçlarından hüküm giymiştir ve tanınmış bir fahişedir. Rafael isminde adı çıkmış bir kadın simsarının devamlı çalışan kızlarından biriydi. Bu yılın Ocak ayında bir tartışmaya girdiler. Davalı bilerek ve soğukkanlılıkla Rafael’i ve ortağını vurdu.”

“Kurbanlardan ölen oldu mu?”

“Hayır efendim. Ama ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldılar. Margo Posner’ın kullandığı silah ruhsatsızdı.”

Tyler sanığa baktığında oldukça şaşırды. Görüntüsü hakkında yaratılan imaja hiç uymuyordu. Yirmilerinde, iyi giyimli çekici bir kadındı ve kendisine yöneltilen suçlamalara tamamiyle ters düşen sessiz bir asaleti vardı. *İşte, bu dış görünüşün bir şey ifade etmediğinin kanıtı*, diye düşündü Tyler.

Savcıyı ve savunma avukatını dinledi, ama gözü sanıktaydı. Onda, kız kardeşini anımsatan bir şeyler vardı.

Sorgulamalar bittikten sonra, jüri odasına çekildi ve dört saat sonra kadar sonra, kararını oy birliği ile suçlu olarak bildirdi.

Tyler sanığa baktı. “Bu davada hafifletici bir sebep göremiyorum. Suçlu beş yıla mahkûm edilmiştir. Cezasını Dwight Islah Merkezi’nde çekecek. Sonraki dava.”

Margo Posner salondan çıkarıldıktan sonra Tyler onu neden Kendall’a bu kadar fazla benzettiğini fark etti. Onda da aynı gri gözler vardı.

Stanford gözleri.

Tyler Dmitri’nin telefonu gelene kadar Margo Posner’ı hiç düşünmedi.

Satrancın açılış oyunu başarıyla tamamlanmıştı. Şimdi ara oyuna başlama zamanıydı.

Tyler oyunun her adımını zihninde dikkatle planladı. Klasik kraliçe tuzağını uygulayacaktı. Kraliçe piyonu iki adım ileri.

Tyler, Margo Posner'ı kadınlar koğuşunda ziyarete gitti.

Tyler, "Beni hatırladın mı?" diye sordu.

Posner dik dik baktı, "Seni nasıl unutabilirim ki? Beni buraya sen gönderdin."

"Nasıl gidiyor?"

Posner yüzünü buruşturdu. "Dalga geçiyorsun! Burası cehennem gibi," diye cevap verdi.

"Çıkmak ister misin?"

"Ne yani...? Sen ciddi misin?"

"Çok ciddiyim. Bunu sağlayabilirim."

Posner, "Peki. Harika... Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum! Bunu takdir ediyorum."

"Benim için yapmanı istediğim bir şey var," dedi Tyler.

Posner, çapkın çapkın baktı. "Tabii sorun değil."

"Benim düşündüğüm bu değildi," dedi Tyler.

Margo şüphelenerek, "Peki düşündüğünüz neydi Hâkim Bey?" diye sordu.

"Birine şaka yapmak istiyorum."

"Ne şakası?"

"Birinin yerine geçeceksin."

"Birinin yerine mi geçeceğim? Nasıl?"

"Bu işin sonunda sana yirmi beş bin dolar var."

Yüz ifadesi değişti. "Tabii," dedi hemen. "Herkesin yerine geçebilirim. Kimi düşünüyorsun?"

Tyler doğruldu ve anlatmaya başladı.

Tyler Margo Posner'ı kendi gözetiminde serbest bıraktırdı.

Baş Hâkim Keith'e davranışını şöyle açıkladı. "Çok yetenekli bir sanatçı olduğunu öğrendim ve normal, dürüst bir hayat geçirmeye çok hevesliymiş. Bu tür insanlara elimizden geldiği kadar yardım etmeliyiz değil mi?"

Keith şaşırmış ve etkilenmişti. "Elbette Tyler. Yaptığın çok güzel bir şey."

Tyler, Margo'yu kendi evine taşıdı ve beş gün boyunca ona Stanford Ailesi'ni anlattı.

"Erkek kardeşlerinin isimleri ne?" diye sordu Tyler.

"Tyler ve Woodruff," dedi Posner.

"Woodrow."

"Doğru, Woodrow."

Tyler "Ona ne diyorlar?" diye sordu.

"Woody."

"Kız kardeşin var mı?"

"Evet. Kendall. Desinatör."

"Evli mi?"

Posner "Bir Fransızla evli. Adı . . . Marc Renoir."

"Renaud," dedi Tyler.

"Renaud."

"Annenin adı ne?"

"Rosemary Nelson. Stanfordların dadısıydı," dedi Posner.

"Neden ayrıldı?"

"Stanford ona . . ."

"Margo!" diye azarladı Tyler.

"Yani, Harry Stanford'dan hamile kaldı."

"Bayan Stanford'a ne oldu?"

"İntihar etti."

"Annen Stanford'un çocukları hakkında ne dedi?"

Margo biraz düşündü.

"Evet?"

Margo, "Bir keresinde sen kuğu kayığından düşmüşsün."

"Düşmedim!" dedi Tyler. "Neredeyse düşüyordum."

"Doğru. Woody çiçek topladığı için neredeyse tutuklanıyordu," dedi Margo.

"O Kendall'dı."

Çok acımasızdı. Senaryoyu gece yarısına ve Margo bitkin düşene kadar defalarca tekrarladılar.

"Kendall'ı köpek ısırması."

Tyler, "Köpek beni ısırması," dedi.

Margo gözlerini ovuşturdu. "Artık kafamı toplayamıyorum, Çok yorgunum. Uyumam lazım."

Tyler, “Sonra uyursun,” dedi.

Margo “Bu ne kadar sürecek?” diye isyan etti.

“Ben hazır olduğumu söyleyene kadar. Şimdi bir daha tekrar edelim.”

Bu, Margo düzgün cevap vermeye başlayınca kadar sürdü. Tyler, Margo’nun her sorusuna hatasız cevap verdiği gün tatmin oldu.

“Hazırsın,” dedi ve ona bazı evraklar verdi.

“Bu ne?”

“Sadece formalite,” dedi Tyler.

Ona imzalattığı; Stanford mirasından payına düşen hissenin denetimini bir şirkete devreden belgeydi. Bu şirket de başka bir şirket tarafından denetleniyordu. Bu paravan şirketi kontrol eden şirketin sahibi Tyler Stanford’dü. Bu bağlantıları izleyerek Tyler’a ulaşmaları mümkün olamazdı.

Tyler Margo’ya beş bin dolar nakit verdi. “Gerisi iş bitince,” dedi. “Eğer onları Julia Stanford olduğuna ikna edebilirsen!”

Margo’nun Rose Hill’e gelmesinden itibaren Tyler, şeytanın avukatı rolünü oynadı. Bu, klasik yanıltıcı bir satranç hamlesiydi.

Eminim durumumuzu anlıyorsunuzdur Bayan... Sağlam bir kanıt olmadan size inanmamız...

Bence bu kadın sahtekâr...

... Biz çocukken burada kaç hizmetçi çalıştı...? Düzinelerce de-ğil mi...? Ve bazıları bu genç hanımın bize anlattığı her şeyi bilebi-lirler... Herhangi biri ona o fotoğrafı vermiş olabilir... Çok bü-yük miktarda para olduğunu unutmayalım...

Ama DNA testinde ısrar etmesi can alıcı hamlesiydi. Hal Ba-ker’ı çağırmış ve direktiflerini vermişti. Harry Stanford’un cesedi çıkarılıp çaresine bakılmıştı.

Sonra özel dedektif tutma fikri. Ailenin yanında Chicago Böl-ge Savcısı’nı aramıştı.

“Ben Hâkim Tyler Stanford. Anladığım kadarıyla zaman za-man sizin için mükemmel işler yapan bir özel dedektif tutuyorsu-nuz. Adı Simmons gibi bir şey ya da...”

“Herhalde Frank Timmons’dan söz ediyorsunuz.”

“Timmons? Evet o. Acaba bana telefon numarasını verebilir misiniz? Böylece onunla doğrudan görüşebilirim.”

Ama onun yerine Hal Baker’ı çağırdı ve onu Frank Timmons olarak tanıttı.

Aslında Tyler, Hal Baker’ın araştırma yapıyormuş gibi davranmasını planlamıştı ama sonra Julia Stanford’u gerçekten araştırırsa daha etkileyici bir rapor olabileceğini düşündü. Aile, Baker’ın bulduklarını sorgusuz sualsiz kabul etti.

Tyler’in planı tıklar tıklar işlemişti. Margo Posner rolünü çok iyi oynamıştı ve parmak izleri de gösterinin göz alıcı finaliydi. Herkes gerçek Julia Stanford olduğuna inanmıştı.

“Ben kendi adıma, sonunda hallolduğuna memnunum. Gidip yardıma ihtiyacı var mı, bir bakayım.”

Yukarı çıktı ve koridordan geçip Julia’nın odasına gitti. Kapıyı çaldı ve yüksek sesle bağırdı. “Julia?”

“Açık. Gir.”

Kapıda durdu ve sessizce bakiştılar. Sonra Tyler kapıyı dikkatle kapadı ve kollarını uzatıp yavaşça sırtıttı.

Konuştuğunda, “Başardık Margo! Başardık!” dedi.

On Sekiz

Renquist, Renquist & Fitzgerald'ın bürosunda Simon Fitzgerald ve Steve Sloane kahve içiyorlardı.

Steve, "Shakespeare'in dediği gibi, 'Danimarka'da bir şeyler kokuşmuş,'" dedi.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu Fitzgerald.

Steve iç geçirdi. "Emin değilim. Sorun Stanford Ailesi. Beni şaşırtıyorlar."

Simon Fitzgerald homurdandı. "Al, benden de o kadar."

"Dönüp dolaşıp aynı soruyla karşılaşıyorum Simon, ama cevabını bulamıyorum."

"Soru nedir?"

"Aile, Harry Stanford'un cesedini çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden Harry Stanford'un cesedinin ortadan kaldırılmasının tek nedeninin DNA testini engellemek olduğunu farz etmek zorundayız. Bundan kârlı çıkan tek kişi eğer sahte olsaydı o kadın olurdu," dedi Steve.

"Evet."

Steve, "Ama şu özel dedektif Frank Timmons, ki Chicago Bölge Savcılığı'ndan öğrendiğim kadarıyla iyi bir şöhreti var. Onun gerçek Julia Stanford olduğunu kanıtlayan parmak izleriyle çıkageldi. Sorum şu: Harry Stanford'un cesedini kim çıkardı ve neden?" diye sordu.

"Bu milyar dolarlık bir soru. Eğer..."

Haberleşme cihazı vızıldadı. Sekreterlerden birinin sesi duyuldu. "Bay Sloane, size iki numarada bir telefon var."

Steve Sloane masadaki telefonu açtı. "Alo..."

Hattın diğer ucundaki ses, "Bay Sloane, ben Hâkim Stanford. Eğer bu sabah Rose Hill'e uğrayabilerseniz çok memnun olurum," dedi.

Steve Sloane Fitzgerald'a baktı. "Tamam. Bir saat içinde."

"İyi. Teşekkür ederim."

Steve ahizeyi yerine koydu. "Stanfordların evine gitmem isteniyor."

"Ne istediklerini merak ettim."

Steve "Bire on bahse girerim, bir an önce paralarına kavuşmak için işlemleri hızlandırmak istiyorlar," dedi.

"Lee? Ben Tyler. Nasılsın?"

"İyiyim. Sağol."

"Seni gerçekten özledim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ben de seni özledim Tyler."

Sözcükler Tyler'in hoşuna gitti. "Lee, sana heyecan verici haberlerim var. Telefonda söyleyemem ama seni çok mutlu edecek. Görüştüğümüzde..."

"Tyler, gitmeliyim, biri beni bekliyor."

"Ama..."

Hat kesildi.

Tyler biraz oturdu. Sonra düşündü. *Eğer gerçekten özlemeseydi bana özlediğini söylemezdi.*

Ailedekiler, Woody ve Peggy dışında Rose Hill'deki misafir odasında toplanmışlardı. Steve onları inceliyordu.

Hâkim Stanford çok sakin görünüyordu.

Steve, Kendall'a baktı. Fevkalade gergin görünüyordu. Kocası toplantı için New York'tan gelmişti. Steve Marc'a baktı. Karısından birkaç yaş küçük, yakışıklı bir Fransızdı. Bir de Julia vardı. Aileye kabul edilmesini çok sakin karşılamıştı. *Kendisine bir milyar dolardan fazla kalmış birisinin biraz daha heyecanlı olacağını zannediyordum,* diye düşündü Steve.

İçlerinden birisinin Harry Stanford'un cesedinin çalınmasından sorumlu olup olmadığını, eğer biri bundan sorumluyorsa hangisinin, neden sorumlu olduğunu merak ederek yüzlerine bir daha baktı.

Tyler konuşuyordu. "Bay Sloane, Illionis Eyaleti'nin miras hukukunu biraz biliyorum, ama Massachussetts Eyaleti yasalarının farklı olup olmadığını bilmiyorum. İşlemleri hızlandırmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmek istiyoruz."

Steve kendi kendine gülümsedi. Simon'la iddiaya girmeliydim. Tyler'a döndü. "Zaten bunu sağlamaya çalışıyoruz Hâkim Stanford," dedi.

Tyler, "Stanford ismi işleri hızlandırmada faydalı olabilir," dedi imalı bir biçimde.

Haklı, diye düşündü Steve. Başını salladı. "Elimden gelen her şeyi yaparım. Eğer mümkünse..."

Merdivenlerden sesler geliyordu.

"Kapa çeneñi, seni aptal orospu! Tek kelime duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Woody ve Peggy inip, odaya geldiler. Peggy'nin yüzü şişmişti ve bir gözü mordu. Woody sırtıyordu ve gözleri parlıyordu.

"Selam millet. İnşallah parti bitmemiştir," dedi.

Grup şaşkınlıkla Peggy'ye bakıyordu.

Kendall ayağa kalktı. "Ne oldu sana?" diye sordu Peggy'ye.

"Hiçbir şey. Kapa çarptım."

Woody oturdu. Peggy de yanına. Woody Peggy'nin elini sıvazladı ve endişeyle sordu. "İyi misin canım?"

Peggy konuşmaya cesaret edemeyerek başını salladı.

"Güzel." Woody diğerlerine döndü. "Ne kaçırdım?"

Tyler ayıplayarak baktı. "Bay Sloane'den veraset işlemlerini hızlandırmasını rica ettim."

Woody sırtıttı. "Bu iyi olur." Peggy'ye döndü. "Yeni giysiler istersin, değil mi canım?"

"Yeni giysilere ihtiyacım yok," dedi çekinerek.

"Doğru. Hiçbir yere gitmezsin, değil mi?" Diğerlerine döndü. "Peggy çok utangaçtır. Konuşacak hiçbir şeyi yok, var mı?"

Peggy dönüp koşarak odadan çıktı.

"Ben onun yanına gidiyorum," dedi Kendall. Kalktı ve aceleyle arkasından gitti.

Aman Allahım! diye düşündü Steve. *Eğer Woody herkesin önünde böyle davranıyorsa, karısıyla yalnız kalınca kimbilir nasıl davranıyordur.*

Woody Steve'e döndü. "Ne zamandır Fitzgerald'ın avukatlık bürosunda çalışıyorsunuz?"

"Beş yıldır."

“Babamla birlikte çalışmaya nasıl katlandılar, bunu hiç anlamayacağım.”

Steve dikkatle, “Anladığım kadarıyla babanız . . . zor biri miydi?” dedi.

Woody homurdandı. “Zor mu? İki ayaklı bir canavardı. Hepimize isim taktığını biliyor muydun? Benimki Charlie’ydi. Edger Bergen adında bir vantroloğun kuklası Charlie McCharty’den esinlenmişti. Kız kardeşime midilli derdi, çünkü ona göre yüzü bir ata benziyordu. Tyler’a . . .”

Steve, “Bence bunları anlâtmanız . . .”

Woody sırtıttı. “Önemli değil. Bir milyar dolar pek çok yarayı iyileştiriyor,” dedi.

Steve ayağa kalktı. “Başka bir şey yoksa, ben gitsem iyi olacak,” dedi. Dışarı, temiz havaya çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Kendall Peggy’yi banyoda, şiş yanağına buz koyarken buldu.

“Peggy? İyi misin?” diye sordu.

Peggy ona doğru döndü. “İyiyim. Sağol. Aşağıda olanlar için affedersin.”

“Özür mü diliyorsun? Öfkeden çıldırmış olman gerekir. Seni ne zamandır dövüyor?”

“Beni dövmüyor,” dedi inatla. “Kapıya çarptım.”

Kendall yaklaştı. “Peggy bütün bunlara neden katlanıyorsun? Mecbur değilsin, biliyorsun.”

Sessizlik oldu. “Evet. Mecburum.”

Kendall’ın kafası karıştı. “Neden?”

Peggy döndü. “Çünkü onu seviyorum.” Devam etti. Sözler ağzından hızla çıkıyordu. “O da beni seviyor. İnan bana, her zaman böyle davranmıyor. Sorun . . . bazen kendinde olmuyor.”

“Uyuşturucu kullanıyor demek istiyorsun.”

“Hayır!”

“Peggy . . .”

“Hayır . . .”

“Peggy . . .”

Peggy duraksadı. “Sanırım.”

“Ne zaman başladı?”

“Evlendikten hemen sonra.” Sesi boğuk çıkıyordu. “Bir polo maçı yüzünden başladı. Woody attan düştü ve kötü yaralandı. Hastanede ona ağrı kesici verdiler. Onlar başlattılar. Kendall’a yalvarıyordu. “Görüyorsun ya, onun suçu değil. Woody hastaneden çıkınca ilaç kullanmaya devam etti. Onu her vazgeçirmeye çalıştığım da beni dövüyor.”

“Peggy, Allah aşkına! Yardıma ihtiyacı var! Bunu anlamıyor musun? Bunu kendi başına yapamazsın. O bir uyuşturucu bağımlısı. Ne kullanıyor? Kokian mı?”

“Hayır.” Küçük bir sessizlik oldu. “Eroin.”

“Aman Allahım! Tedavi görmesini sağlayamaz mısın?”

“Denedim.” Fısıldıyordu. “Ne kadar denedim bilemezsin. Üç rehabilitasyon merkezine gitti.” Başını salladı. “Biraz iyileşiyor sonra... yeniden başlıyor. Elinde değil.”

Kendall Peggy’ye sarıldı. “Üzgünüm,” dedi.

Peggy gülümsemeye çalıştı. “Eminim Woody iyileşecek. Kurtulmaya çalışıyor. Gerçekten.” Gözleri parladı. “İlk evlendiğimizde onunla olmak çok zevkliydi. Devamlı gülüyorduk. Bana hediyeler alırdı ve...” Gözleri yaşardı. “Onu çok seviyorum!”

“Yapabileceğim bir şey varsa...”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Peggy. “Yaptıklarını takdir ediyorum.”

Kendall Peggy’nin elini sıktı. “Tekrar konuşuruz.”

Kendall diğerlerine katılmak için merdivenlerden iniyordu. Düşünüyordu. *Annem ölmeden önce, çocukken muhteşem planlar yapardık. “Sen ünlü bir modacı olacaksın, ben de dünyanın en büyük sporcusu!” Ve işin üzücü yanı, diye düşündü Kendall, gerçekten olabiliirdi. Ama şimdi.*

Kendall, Peggy’ye mi, yoksa Woody’ye mi daha fazla acıdığından emin değildi.

Kendall aşağıya indiğinde, Clark elinde bir tepsi ve üzerinde bir mektupla ona doğru yaklaştı. “Affedersiniz Bayan Kendall. Bir kurye size az önce bunu getirdi,” dedi ve zarfı verdi.

Kendall şaşırdı. “Kim...?” Başını salladı. “Sağol Clark.”

Kendall zarfı açtı. Okumaya başlayınca benzi attı. “Hayır!” dedi içinden. Kalbi gümlüyor, başı dönüyordu. Bir masaya dayanıp nefes almaya çalıştı.

Biraz sonra, yüzü bembeyaz, misafir odasına gitti. Toplantı bitiyordu.

“Marc...” Kendall sakin görünmeye çalışıyordu. “Biraz görüşebilir miyiz?”

Marc endişeyle baktı. “Evet, tabii.”

Tyler, Kendall’a sordu. “İyi misin?”

Güçlkle gülümsedi. “İyiyim, sağol.”

Marc’ın elini tutup yukarı götürdü. Yatak odasına girince kapıyı kapadı.

Marc “Ne oldu?” diye sordu.

Kendall ona zarfı verdi. Mektupta şunlar yazılıydı:

Sayın Bayan Renaud.

Tebrikler! Vahşi Hayvanları Koruma Derneği’miz oldukça talihli olduğunuzu öğrenmiş bulunmaktan memnunluk duymaktadır. Yaptığımız işle ne kadar ilgilendiğinizi biliyoruz ve yardımlarınızın devamını bekliyoruz. Bu yüzden önümüzdeki on gün içinde Zürich’deki numaralı hesabımıza bir milyon dolar yatırırsanız memnun oluruz. Kısa sürede haberleşeceğimizi umuyorum.

Diğer mektuplarda da olduğu gibi E hafleri kırıktı.

“Namussuzlar!” diye patladı Marc.

“Burada olduğumu nasıl bildiler?” diye sordu Kendall.

Marc, “Bütün yapmaları gereken bir gazete almaktı,” dedi. Mektubu bir daha okudu ve başını salladı. “Vazgeçmeyecekler. Polise gitmeye mecburuz.”

“Hayır!” diye bağırды Kendall. “Yapamayız. Çok geç! Anlamıyor musun? Bu her şeyin sonu olur. Her şeyin!”

Ama Kendall başka çözüm olmadığını biliyordu.

Her şey güzel bir bahar günü başladı. Kendall, bir arkadaşının Connecticut Ridgefield’daki doğum günü partisine gitmişti. Harika bir partiydi ve Kendall eski arkadaşlarla sohbet etmiş, bir kadeh şampanya içmişti. Sohbetin ortasında birden saatine bakmış, “Hayır! Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Marc beni bekliyor,” demişti.

Vedalaşmışlar ve Kendall arabasına binip uzaklaşmıştı. New

York'a dönerken 1684 karayoluna çıkmak için virajlı bir ara yoldan gitmeye karar verdi: Keskin bir virajı dönerken yetmiş beş kilometre hız yapıyordu. Yolun sağ tarafında bir araba park edilmişti ve Kendall direksiyonu sağa kırdı. Tam o sırada kır çiçekleri toplayan bir kadın yolu geçiyordu. Kendall ona çarpmamak için çok uğraştı, ama çok geç kaldı. Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Sol ön çamurluk kadına çarptığında insanın içini burkan boğuk bir ses çıktı. Kendall acı bir fren yaptı. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Kadının kanlar içinde yattığı yere gitti.

Kendall donup kaldı. Sonunda kadını çevirip ferî sönmüş gözlerine baktı. "Aman Allahım!" diye fısıldadı. Ağzına kadar gelen safrayı hissetti. Ne yapacağını bilemeyerek çaresizce bakındı. Pank içinde oraya buraya koştu. Görünürde araba yoktu. Ölmüş, diye düşündü. Kendall. *Ona yardım edemem. Bu benim hatam değildi, ama beni içkili araba kullanmakla suçlayacaklar. Kanımda alkol çıkacak. Hapse gireceğim.* Kadına son bir kez baktı ve aceleyle arabasına döndü. Sol ön çamurluk yamulmuştu ve üstünde kan lekeleri vardı. *Arabayı garaja koymalıyım,* diye düşündü Kendall. *Polis onu arayacaktır.* Arabaya binip uzaklaştı.

Yolun geri kalanında, yanıp sönen kırmızı ışıklar görmek ve siren sesi duymak korkusuyla dikiz aynasına bakıp durdu. Arabasını koyduğu 96. Cadde'deki garaja gitti. Garajın sahibi Sam, tamircisi Red'le konuşuyordu. Kendall arabadan indi.

"İyi akşamlar Bayan Renaud," dedi Sam.

"İyi akşamlar," dedi Kendall. Çenesinin titremesini durdurmaya çalışıyordu.

"Arabayı mı bırakacaksınız?"

"Evet. Lüfen."

Red çamurluğa bakıyordu. "Burada kötü bir göçük var Bayan Renaud. Üzerinde de kan var galiba."

İki adam Kendall'a bakıyordu.

Kendall derin bir nefes aldı. "Evet. Gelirken bir geyiğe çarptım."

"Şanslısınız, fazla zarar vermemiş," dedi Sam. "Bir arkadaşım bir geyiğe çarptı ve arabası hurda oldu." Sırıttı. "Geyik için de pek iyi olmadı zaten."

"Sadece arabayı uygun bir yere koyun," dedi Kendall.

“Tabii.”

Kendal garajın kapısına gitti ve arkasına baktı. İki adam çamurluğa bakıyordu.

Kendall eve gidip başına gelenleri anlattığında Marc ona sarılıp, “Aman Allahım! Sevgilim nasıl . . . ?” dedi.

Kendall ağlıyordu. “İstemedim oldu. Koşarak önüme çıktı. Çiçek topluyormuş ve . . .”

“Şşş! Eminim senin suçun değildi, bir kazaydı. Bunu polise bildirmeliyiz,” dedi Marc.

“Biliyorum, haklısın. Orada kalıp gelmelerini beklemeliydim. Paniğe kapıldım, Marc. Vurup kaçtım. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ölmüştü. Yüzünü görmeliydin. Berbattı.”

Marc onu, susuncaya kadar kollarında tuttu.

Kendall kararsızca sordu, “Marc . . . polise gitmek zorunda mıyız?”

Marc’ın yüzü asıldı. “Ne demek istiyorsun?”

Kendall kendini zor tutuyordu. “Oldu bir kere değil mi? Onu hiçbir şey geri getiremez. Beni cezalandırmaları ne işe yarar ki? İsteyerek yapmadım. Neden hiçbir şey olmamış gibi davranmıyoruz?”

“Kendall, ya seni bulurlarsa . . .”

“Nasıl bulabilirler? Çevrede kimse yoktu. Kimse görmedi. Beni tutuklayıp hapse gönderirlerse ne olur biliyor musun? İşimi kaybederim, yıllar boyunca edindiğim her şeyi. Ve ne uğruna? Olup bitmiş bir şey için!” Tekrar ağlamaya başladı.

Marc onu tutuyordu. “Şşş! Hallederiz,” dedi.

Ertesi günü gazeteler habere büyük yer ayırdılar. Olayı daha da dramatik hale getiren, ölen kadının Manhattan’a evlenmeye gidiyor olmasıydı. *New York Times* olayı sıradan bir haber olarak verdi, ama *Daily News* ve *Newsday* olayı yürek burkan bir trajediye dönüştürdüler.

Kendall bütün gazeteleri aldı ve yaptığı şeyden büsbütün dehşete düştü. Kafası “eğer”li cümlelerle doluydu.

Eğer Connecticut’ta arkadaşımın doğum gününe gitmeseydim . . .

Eğer o gün evde kalsaydım . . .

Eğer kadın çiçekleri birkaç saniye önce veya birkaç saniye sonra toplasaydı...

Bir insanın ölümünden sorumluyum!

Kızın ve nişanlısının ailesine çektirdiklerini düşününce hasta oluyordu.

Gazetelere göre polis olay hakkında bilgisi olabilecek herkesi araştırıyordu.

Beni bulmaları imkânsız, diye düşündü Kendall. Tüm yapmam gereken hiçbir şey olmamış gibi davranmak.

Kendall garaja arabasını almaya gittiğinde Red oradaydı.

“Kanı temizledik,” dedi. “Çamurluğu tamir etmemi ister misiniz?”

Tabii! Bunu daha önce düşünmeliydim. “Evet, lütfen,” dedi Kendall.

Red ona bir garip bakıyordu. Yoksa hayal gücü mü fazla çalışıyordu?

“Sam ve ben dün akşam konuştuk,” dedi Red. “Yani çok garip. Şimdi geyik mevsimi değil de.”

Kendall’ın kalbi hızla atmaya başladı. Ağzı birden o kadar kurudu ki, güçlkle konuşuyordu. “Küçük bir geyikti.”

Red başını salladı. “Öyle olmalı.”

Kendall garajdan çıkarken Red’in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Kendall bürosuna gittiğinde sekreteri Nedine ona bakıp, “Ne oldu sana?” dedi.

Kendall dondu. “Ne demek istiyorsun?”

“Titriyorsun. Sana kahve getireyim,” dedi Nadine.

“Teşekkürler.”

Kendall aynanın başına gitti. Yüzü solgun ve çökmüş görünüyordu. *Bir bakışta anlayacaklar!*

Nadine elinde bir fincan sıcak kahveyle geldi. “İşte. Bu sana iyi gelir.” Kendall’a merakla baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Küçük bir kaza geçirdim,” dedi Kendall.

“Yaa? Hiç kimseye bir şey oldu mu?”

Gözünün önüne çarptığı kadının hayali geliyordu. “Hayır. Bir geyiğe çarptım.”

“Arabana ne oldu?”

“Tamir ediliyor.”

“Sigortacını arayayım.”

“Hayır Nadine, gerekmez.”

Kendall Nadine’nin gözlerindeki hayret ifadesini gördü.

İki gün sonra ilk mektup geldi:

Sayın Bayan Renaud,

Acilen yardıma ihtiyacı olan bir organizasyonun başındayım. Bize yardım etmek istediğinizden eminim. Organizasyonun vahşi hayvanları korumak için paraya ihtiyacı var. Özellikle geyiklerle ilgileniyoruz. Zürih’deki Credit Suisse Bankası’nın 804072-A numaralı hesabına elli bin dolar yatırabilirsiniz. Paranın beş gün içinde oraya ulaştırılmasını tavsiye ederim.

İmzasızdı. Mektuptaki tüm E hafleri kırıkktı. Zarfın içinde kaza haberi ile ilgili bir kupür vardı.

Kendall mektubu iki kere okudu. Kesin bir tehdit içeriyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. *Marc haklıydı*, diye düşündü *polise gitmeliydim*. Ama şimdi her şey daha kötüydü. Artık bir tutsaktı. Şimdi yakalanmak sadece işini kaybetmek değil, ayrıca hapis ve yüz karası demekti.

Öğle yemeğinde bankasına gitti. “İsviçre’ye elli bin dolar göndermek istiyorum...”

Kendall o akşam eve döndüğünde mektubu Marc’a gösterdi.

Marc şaşırmıştı. “Aman Allahım!” dedi. “Bunu kim göndermiş olabilir?”

“Hiç kimse... Hiç kimse bilmiyor.” Kendall titriyordu.

“Birileri biliyor Kendall,” dedi Marc.

Vücudu zangır zangır titriyordu. “Etrafta kimse yoktu Marc.”

“Bir dakika, bulmaya çalışalım. Şehre dönünce tam olarak ne oldu?”

“Hiçbir şey. Arabayı garaja koydum.” *Burada kötü bir göçük var Bayan Renaud. Üzerinde de kan var galiba.*

Marc, onun yüzündeki ifadeyi gördü. “Ne?”

Kendall yavaşça konuştu. “Garajın sahibi ve tamircisi oradaydılar. Çamurluktaki kanı gördüler. Onlara bir geyiğe çarptığımı söyledim, onlar da daha çok zarar vermiş olması gerektiğini söylediler.” Başka bir şey daha hatırladı. “Marc...”

“Evet?”

“Nadine, sekreterim. Ona da aynı şeyi söyledim. O da bana inanmadı. Yani üçünden biri.”

“Hayır,” dedi Marc usulca.

Kendall Marc’a baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Otur Kendall. Beni dinle. Eğer biri senden şüphelenseydi hikâyeyi bir sürü insana anlatırdı. Kazanın haberi bütün gazetelerde çıktı. Birileri ikiye ikiye bir araya getirmiş. Bence mektup blöftü, seni deniyorlardı. Parayı göndermek büyük bir hataydı.”

“Ama neden?”

“Şimdi suçlu olduğunu biliyorlar, anlamıyor musun? Onlara ihtiyaçları olan kanıtı sağladın.”

“Allahım! Ne yapmalıyım?” diye sordu Kendall.

Marc Renaud biraz düşündü. “Bu namussuzları bulmak için bir fikrim var.”

Ertesi sabah Kendall ve Marc, Boston First Security Bankası’nın Genel Müdür Yardımcısı Russel Gibbons’un odasındaydılar.

“Bugün sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Bay Gibbons.

Marc, “Zürich’deki bir şifreli hesap hakkında bilgi istiyoruz,” dedi.

“Evet?”

“Kimin hesabı olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

Gibbons sakalını sıvazladı. “Bir suç mu işlendi?”

Marc hemen, “Hayır. Neden?” dedi.

“Eğer İsviçre veya Amerika Birleşik Devletleri yasalarını ihlal etmek gibi bir suç yoksa, İsviçre, gizli hesapların sahibini açıklamayacaktır. Şöhretlerinin kaynağı gizliliğe gösterdikleri özendir.”

“Başka bir yolu...”

“Maalesef yok. Üzgünüm,” dedi Gibbons.

Kendall ve Marc bakıştılar. Kendall'ın yüzünden düşen bin parçaydı.

Marc ayağa kalktı. "Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi.

"Özür dilerim, yardımcı olamadım," dedi Gibbons. Onları büronun kapısına kadar geçirdi.

Kendall o akşam garaja gittiğinde ne Sam, ne de Red ortalıkta yoktu. Kendall arabasını park etti ve yazıhanenin yanından geçerken içerde bir daktilo gördü. Durup, acaba E harfi kırık mı diye merak etti. *Görmeliyim*, diye düşündü

Yazıhaneye doğru yürüdü, bir an duraksadı, sonra kapıyı açıp içeri girdi. Daktiloya doğru giderken Sam çıkageldi.

"İyi akşamlar Bayan Renaud," dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

İrkilerek arkasına döndü. "Hayır. Sadece arabamı bıraktım. İyi geceler," dedi ve aceleyle kapıya yürüdü.

"İyi geceler Bayan Renaud."

Sabah Kendall yazıhanenin önünden geçerken daktilonun orada olmadığını gördü. Yerinde bir bilgisayar duruyordu.

Sam onun bilgisayara baktığını gördü. "Güzel, değil mi? Yirminci yüzyıla ayak uydurmaya karar verdim."

Bunu alabildiğine göre?

O akşam olanları Marc'a anlattığında, Marc düşünceli düşünceli "Bu mümkün, ama kanıta ihtiyacımız var," dedi.

Pazartesi sabahı Kendall bürosuna gittiğinde Nadine onu bekliyordu.

"Daha iyi misiniz Bayan Renaud?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Dün doğum günümdü. Bakın kocam bana ne aldı!" Dolaba gitti ve lüks bir mink kürk çıkardı. "Güzel değil mi?"

On Dokuz

Julia Stanford, Sally'yle aynı evi paylaşmaktan memnundu. Sally, her zaman havasında, eğlenceli ve neşeliydi. Kötü bir evlilik geçirmişti ve bir daha asla bir erkekle ilgilenmeyeceğine yemin etmişti. Julia onun "asla" tanımını anlamıyordu, çünkü her hafta ayrı bir erkekle çıkıyordu.

Sally, "Evli adamlar en iyileri, kendilerini suçlu hissediyorlar bu yüzden hep hediyeler alıyorlar. Evli olmayan bir adamla beraber sen, neden hâlâ bekâr olduğunu düşünmen gerek," diyordu.

Julia'ya "Biriyle çıkmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Julia. Onunla çıkmak isteyen erkekleri düşündü. "Sadece çıkmış olmak için çıkmak istemiyorum Sally. Gerçekten ilgilendiğim biri olmalı," diye cevap verdi.

Sally "Sana göre birini tanıyorum!" dedi. "Ona bayılacaksın! Adı Tony Vinetti. Ona senden söz ettim, seninle tanışmak için can atıyor."

"Gerçekten hiç..."

"Yarın gece seni sekizde alacak," dedi Sally.

Tony Vinetti uzun boyluydu, çok uzun, ama çarpıcı bir tipti. Saçları gür ve koyu renkliydi ve Julia'ya baktığında elinde olmaya-
rak gülümsedi.

"Sally abartmıyormuş. Çok çekicisiniz!" dedi Tony.

Julia "Teşekkür ederim," dedi. İçinde bir heyecan titremesi hissetti.

"Hiç Houston's'a gitmiş miydin?" diye sordu Tony.

Houston's Kansas'ın en iyi lokantalarından biriydi.

"Hayır," dedi Julia. Aslında Houston's'da yemek yemeye parası yetmezdi. Aldığı zamlarla bile.

Tony, "Orada rezervasyon yaptırırım," dedi.

Tony yemekte çoğunlukla kendinden söz etti, ama Julia buna aldırılmıyordu. Neşeli ve sempatik bir adamdı Tony. *Seni gülmekten yerlere yatırır*, demişti Sally. Ve öyleydi.

Yemek nefisti. Julia çikolatalı sufle ısmarladı, Tony dondurma yedi. Kahve içerlerken, *Beni evine davet edecek mi? Ederse gidecek miyim? Hayır. Yapamam. İlk buluşmamızda olmaz. Kolay biri olduğumu düşünür. İkinci buluşmamızda...* diye düşündü.

Hesap geldi. Tony gözden geçirip, "Doğru görünüyor," dedi. Hesabı teker teker kontrol etti. "Sen pate ve ıstakoz yedin..."

"Evet."

"Patates kızartması, salata ve sufle de yedin, değil mi?"

Julia şaşırmişti. "Doğru..."

Tony "Tamam," dedi ve çabucak topladı. "Senin payına elli dolar kırk sent düşüyor."

Julia bakakaldı. "Affedersin, anlayamadım?"

Tony sırtıttı. "Bu günlerde siz bağımsız kadınların nasıl olduğunu biliyorum. Erkeklerin sizin için bir şey yapmasına izin vermiyorsunuz, değil mi? İşte," dedi âlicenap bir tavırla, "Bahşişi ben öderim."

"İşe yaramadığına üzüldüm," diye özür diledi Sally. "Gerçekten tatlı biridir. Onunla bir daha görüşecek misiniz?"

"Benim için çok pahalı," dedi Julia.

"O zaman başka birini buluruz. Bayılacaksın..."

"Hayır. Sally, gerçekten..."

"Güven bana..."

Ted Riddle otuzlarındaydı ve Julia oldukça çekici olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Julia'yı Strawberry Hill'deki oğantik, Hırvat yemekleriyle ünlü Jenni's Lokantası'na götürdü.

"Sally bana gerçekten iyilik yapmış," dedi Riddle. "Çok tatlısın."

"Teşekkür ederim."

Riddle, "Sally sana bir reklam ajansım olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır. Söylemedi," dedi Julia.

“Kansas’daki en büyük firmalardan birinin sahibiyim. Herkes beni tanır.”

“Çok güzel. Ben...”

“Ülkedeki en büyük müşterilerle çalışıyoruz,” dedi Riddle.

“Öyle mi. Ben...”

“Evet. Büyük şirketler, bankalar, mağaza zincirleri...”

“Şey, ben...”

“... süpermarketler. Ne istersen. Hepsini temsil ediyoruz.”

“Çok...”

“Nasıl başladığımı anlatayım...”

Ted yemekte devamlı konuştu ve tek konu kendisiydi.

“Herhalde heyecanlıydı,” diye özür diledi Sally.

“Bak ne diyeceğim, *beni* sinirlendirdi. Doğduğu günden itibaren Ted Riddle’in hayatı hakkında bilmek istediğin bir şey varsa, bana sor!”

Sally “Jerry McKinley,” dedi.

“Ne?”

“Jerry McKinley. Şimdi hatırladım. Bir arkadaşımın çıkıyordu. Arkadaşım ona deli oluyordu,” dedi Sally.

“Teşekkürler Sally, ama hayır.”

Sally, “Onu arayacağım,” dedi.

Ertesi akşam Jerry McKinley çıkageldi. İyi görünümliydi. Hoş ve ilgi çekici bir kişiliği vardı. İçeri girip Julia’ya bakınca, “Birbirini tanımayan kişilerin ilk randevusu zor olur, bilirim. Ben oldukça sıkılganımdır Julia. Bu yüzden neler hissettiğini biliyorum,” dedi.

Julia onu hemen beğendi.

State Caddesi’ndeki Evergreen Çin Lokantası’na gittiler.

Jerry, “Müteahhitlik firmasında çalışıyormuşsun. İlginç olmalı. İnsanlar mimarların ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar,” dedi.

Duyarlı biri, diye düşündü Julia neşeyle. Gülümsedi. “Ben de aynen böyle düşünüyorum.”

Akşam güzel geçiyordu ve Jerry konuştuğu Julia ondan daha çok hoşlanıyordu. Cesur davranmaya karar verdi.

“Bu gece benim daireme gelmek ister misin?” dedi Julia.

Jerry “Hayır,” dedi. “Benim yerime gidelim.”

“Senin yerin mi?”

Eğilip Julia’nın elini sıktı Jerry. “Kırbaçlarımı ve zincirlerimi sakladığım yer.”

Henry Wesson’un, Peters, Eastman & Tolkin’in bulunduğu binada bir muhasebe bürosu vardı. Julia iki-üç günde bir sabahları onunla asansörde karşılaşıyordu. Hayatından memnun görünüyordu. Zeki görünüşlü, kırçıl saçlı, siyah çerçeveli gözlükleri olan otuzlarında bir adamdı.

Tanışmaları nazikçe “Selamlar” sonra, “Günaydın” sonra, “Bugün çok güzel görünüyorsun”la başladı ve “Bu akşam benimle yemek yer misin?”le devam etti. Henry merakla Julia’nın cevabını bekliyordu.

Julia gülümseyerek, “Tamam,” dedi.

Henry ilk görüşte ona âşık olmuştu. İlk buluşmalarında Julia’yı Kansas’ın en iyi lokantalarından biri olan EBT’ye götürdü. Julia’yla çıkmaktan çok hoşlandığı belliydi.

Julia’ya kendisi hakkında birkaç şey söyledi.

Henry “Burada, Kansas şehrinde doğdum. Babam da burada doğmuş. Armut dibine düşermiş. Anlıyor musun?” dedi.

Julia anlıyordu.

“Hep muhasebeci olmak istemişimdir. Okulu bitirince Bigelow & Benson Şirketi için çalışmaya başladım. Şimdi kendi firmam var.”

“Çok iyi,” dedi Julia.

“Hakkımdaki şeyler bu kadar. Bana kendini anlat.”

Julia bir an sustu. *Ben dünyanın en zengin adamının gayri meşru kızıyım. Herhalde duymuşsundur. Yeni boşuldu. Mirasının vârisiyim. Gösterişli odaya baktı. İstersem bu lokantayı satın alabilirim. İstersem herhalde bütün şehri satın alabilirim,* diye düşündü

Harry ona bakıyordu. “Julia?”

“Affedersin,” dedi Julia. “Milwaukee’de doğdum. Annemle birlikte ülkede çok dolaştık. Annem öldüğünde burada kalmaya ve bir iş bulmaya karar verdim.” *İnşallah burnum uzamıyordur.*

Henry Wesson elini tuttu. “Öyleyse sana bakacak bir erkek olmadı.” Öne doğru uzandı ve açık yüreklilikle, “Hayatının geri kalanında sana bakmak istiyorum,” dedi.

Julia şaşırdı. “Doris Day gibi konuşmak istemiyorum, ama bir-birimizi tanımıyoruz bile.”

Henry, “Ben bunu değiştirmek istiyorum,” dedi.

Julia eve döndüğünde Sally onu bekliyordu. “Evet?” diye sordu. “Buluşmanız nasıldı?”

Julia düşünceli düşünceli. “Çok tatlı ve...”

“Senin için çıldırıyor,” dedi Sally.

Julia gülümsedi. “Sanırım evlenme teklif etti.”

Sally’nin gözleri açıldı. “*Sanırım* mı? Tanrım! Sana evlilik teklif edip etmediğini bilmiyor musun?”

“Hayatımın geri kalanında bana bakmak istediğini söyledi,” dedi Julia.

“Bu bir evlenme teklifi!” diye bağırdı Sally. “Bu evlenme teklifi! Evlen onunla! Çabuk! Fikrini değiştirmeden!”

Julia güldü. “Ne acelesi var?”

Sally “Dinle. Onu buraya yemeğe davet et. Ben pişiririm, ben pişirdim dersin,” dedi.

Julia güldü. “Teşekkür ederim. Hayır. Evleneceğim adamı bulduğum zaman karton kutularda Çin yemeği yiyor olabiliriz, ama inan bana yemek masası çiçekler ve mumlarla süslenmiş olacaktır.”

İkinci buluşmalarında Henry, “Kansas şehri çocuk yetiştirmek için harika bir yer,” dedi.

“Evet, öyle.” Julia’nın tek problemi onun çocuklarını büyütme isteyip istemediğinden emin olmamasıydı. Güvenilir, makul, dürüst, ama...

Konuyu Sally’le konuştu.

“Bana evlenme teklif edip duruyor.”

Sally, “Nasıl biri?” diye sordu

Henry Wesson hakkındaki en romantik ve heyecan verici sözleri söylemeye çalıştı. “Güvenilir, makul, dürüst...”

Sally bir an Julia’ya baktı. “Yani, ruhsuz...”

Julia savunmaya geçti. “Tam olarak ruhsuz değil...”

Sally bilge bir tavırla başını salladı. "Ruhsuz. Evlen onunla."

"Ne?"

"Evlen onunla. Ruhsuz ve iyi koca bulmak zordur."

Bir maaş gününden, öbür maaş gününe kadar idare etmek, bir mayın tarlasında yürümekti. Ödenecek faturalar, kira ve arabanın masrafları, mutfak ve giyecek masrafları vardı.

Julia'nın Toyota Tercel marka bir arabası vardı ve ona kendisinden daha fazla para harcıyordu. Sally'den devamlı borç alıyordu.

Bir akşam Julia giyinirken Sally, "Yine Henry, değil mi?" diye sordu. "Bu akşam seni nereye götürüyor?"

"Konser salonuna gidiyor. Cleo Laine söyleyecekmiş."

"Henry yine evlenme teklif etti mi?"

Julia duraksadı. Henry her çıktıklarında evlenme teklif ediyordu. Kendini baskı altında hissediyordu, ama bir türlü evet diyemiyordu.

"Onu kaybetme," diye uyardı Sally.

Sally haklı, diye düşündü Julia. Henry Wesson iyi bir koca olur. Henry... Duraksadı. Güvenilir, makul, dürüst... Yeter mi?

Julia kapıdan çıkarken Sally arkasından bağırdı. "Siyah ayakkabılarını alabilir miyim?"

"Tabii," dedi Julia ve çıktı.

Sally Julia'nın odasına gidip dolabı açtı. İsteddiği ayakkabılar üst raftaydı. Onlara uzanırken rafta duran karton bir kutu yere düştü ve içindekiler etrafa saçıldı.

"Allah kahretsin!" Sally kâğıtları toplamak için çömeldi. Yerde düzinelerce kupür, fotoğraf, makale vardı ve hepsi Henry Stanford'un ailesiye ilgiliydi.

Bu sırada Julia aceleyle geri döndü. "Anahtarımı unut..." Durdu ve yerdeki kâğıtları gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Sally. Kutu düştü."

Julia kızardı ve kâğıtları kutuya koymaya başladı.

"Zengin ve ünlü kişilerle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum," dedi Sally.

Julia dudakları gerilmiş, kâğıtları kutuya tıkmaya devam ediyordu. Bir grup fotoğrafı avuçladığında, annesinin ona ölmeden

önce verdiği küçük, kalp şeklinde, altından bir madalyona rastladı. Onu kenara ayırdı.

Sally kafası karışmış Julia'ya bakıyordu. "Julia?"

"Evet."

"Henry Stanford'la neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"İlgilenmiyorum. Bunlar annemindi."

Sally omuzlarını silkti. "Peki," dedi ve kâğıtlardan birine uzandı. Bir skandal gazetesinden alınmıştı ve gözü başlığa takıldı: Zengin İşadamı Çocuklarının Dadısını Hamile Bıraktı... Gayri Meşru Çocuk... Anne Ve Çocuk Ortadan Kayboldu...

Sally'nin ağzı açık kaldı. "Aman Allahım! Sen Harry Stanford'un kızısın!"

Julia'nın yüzü gerildi. Başını salladı ve kâğıtları yerine koymaya devam etti.

"Değil mi?"

Julia durdu. "Lütfen, bu konuda konuşmasak daha iyi olur," dedi.

Sally ayağa fırladı. "*Konuşmasak daha iyi mi olur? Sen dünyanın en zengin adamının kızısın ve konuşmak istemiyorsun. Sen deli misin?*"

"Sally..."

"Ne kadar zengin olduğunu biliyor musun? Trilyonersin."

"Bunun benimle ilgisi yok," dedi Julia.

"Eğer kıızıysan, *en çok* seninle ilgisi var. Sen mirasçısın. Tüm yapman gereken aileye kim olduğunu söylemen ve..."

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Anlamıyorsun." Julia ayağa kalktı ve yatağa kapandı. "Harry Stanford korkunç bir adamdı. Annemi kenara attı. Annemden nefret ediyordu. Ben de ondan nefret ediyorum."

"Bu kadar çok parası olan birinden nefret edilmez. Böyle biri mazur görülebilir."

Julia başını salladı. "Onların hiçbir şeyini istemiyorum."

"Julia... Senin gibiler ufacak dailerde oturup bit pazarından giyinmezler, kirayı ödemek için borç almazlar. Ailen öyle yaşadığını bilmekten nefret eder ve kendilerini küçük düşmüş hissederdiler," dedi Sally.

Julia “Benim yaşadığımı bile bilmiyorlar,” diye itiraz etti.

“O zaman onlara söylemelisin.”

“Sally . . .”

“Evet?”

“Bu konuyu kapat,” dedi Julia.

Sally, Julia’ya uzun uzun baktı. “Tabii. Bu arada maaşımı alana kadar bana birkaç milyon borç vermezsin değil mi?”

Yirmi

Tyler çileden çıkmak üzereydi. Lee'nin telefonu yirmi dört saatte cevap vermiyordu. *Kiminle?* İstirap çekiyordu. *Ne yapıyor?*

Telefonu açıp bir daha aradı. Telefon uzun süre çaldı ve tam Tyler telefonu kapayacakken Lee'nin sesini duydu.

"Alo?"

"Lee! Nasılsın?"

"Sen de kimsin?"

"Ben Tyler."

"Tyler?" Kısa bir sessizlik oldu. "Evet."

Tyler kırılır gibi oldu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Lee.

"Sana harika bir sürprizim olduğunu söylemiştim."

"Evet?" Sıkılmış gibiydi.

"Bana, St. Tropez'e güzel beyaz bir yatla gitmek hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş?"

"Gelecek aya ne dersin?"

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Şey, bilemiyorum. Yatı olan bir arkadaşın mı var?"

"Yatı satın almak üzereyim."

"Beni makaraya almıyorsun, değil mi? Hâkim Bey?"

"Hayır, hayır. Bana biraz para kaldı da. Aslında çok para."

"St. Tropez, öyle mi? Harika. Tabii Seninle gelmekten zevk duyarım."

Tyler çok rahatlamıştı. "Mükemmel! Bu arada sakın..."

Bunu düşünmek bile istemiyordu. "Görüşürüz Lee." Ahizeyi yerine koyup yatağın üstüne oturdu. *Seninle gelmekten zevk duya-*

rum. Kendisini onunla beraber dünyayı dolaşırken hayal edebiliyordu. *Onunla beraber*.

Tyler telefon rehberini alıp iş sayfalarına baktı.

John Alden Yat Şirketi'nin bürosu Boston Ticaret Linhanı'ndaydı. Satış sorumlusu, Tyler içeri girince ona doğru geldi.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?"

Tyler ona bakıp çok sıradan bir şey yapıyormuş gibi, "Bir yat almak istiyorum," dedi. Kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Babasının yatı herhalde mirasın bir parçasıydı ama Tyler'ın herhangi bir tekneyi kardeşleriyle paylaşmak gibi bir niyeti yoktu.

"Motorlu mu, yelkenli mi?"

"Emin değilim. Dünyayı dolaşabilmek istiyorum."

"Motorlu."

"Beyaz olmalı."

Satış elemanının garibine gitti. "Evet, tabii. Ne büyüklükte bir şey istiyorsunuz?"

Blue Skies elli beş metreydi.

"Altmış metrelik."

Satış elemanı gözünü kırptı. "Anlıyorum. Tabii o büyüklükte bir yat çok pahalı olacaktır Bay..."

"Hâkim Stanford. Harry Stanford babamdı."

Adamın gözleri parladı.

"Para sorun değil," dedi Tyler.

"Tabii. Hâkim Stanford. Size herkesin gıpta edeceği bir yat bulacağız. Bu arada elimizdeki yatların bir portföyü var. Hangileriyle ilgilendiğinize karar verince beni arayın."

Woody Stanford polo atlarını düşünüyordu. Hayatı boyunca başkalarının midillilerini kullanmıştı. Ama şimdi dünyanın en iyi atlarını alacak kadar parası vardı.

Telefonda Mimi Carson'la konuşuyordu. "Atlarını almak istiyorum," dedi Woody. Sesi çok heyecanlıydı. Biraz dinledi. "Doğru. Bütün atları. Çok ciddiylim. Evet..."

Konuşma yarım saat sürdü ve Woody ahizeyi yerine koyduğunda sırtıyordu. Peggy'yi bulmaya gitti.

Verandada oturuyordu. Woody, vurduğu yerdeki şişlikleri görrebiliyordu.

“Peggy...”

Peggy ihtiyatla başını kaldırdı. “Evet?”

“Seninle konuşmalıyım. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Peggy oturmuş bekliyordu.

Woody derin bir nefes aldı. “Berbat bir koca olduğumu biliyorum. Yaptığım bazı şeyler affedilmezdi. Ama hepsi değişecek sevgilim. Görmüyor musun? Zenginiz. Gerçekten zenginiz. Sana kendimi affettirmek istiyorum.” Elini tuttu. “Bu sefer uyuşturucuyu bırakacağım. Gerçekten. Çok farklı bir hayatımız olacak.”

Peggy Woody’nin gözlerine bakıp ifadesiz bir sesle, “Gerçekten mi?” dedi.

“Evet. Söz veriyorum. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, ama bu sefer gerçekten doğru. Kararımı verdim. Beni iyileştirebilecekleri bir kliniğe gideceğim. İçinde olduğum bu cehennemden çıkmak istiyorum. Peggy...” Sesinde çaresizlik vardı. “Sensiz yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun...”

Peggy ona uzun bir süre baktı, sonra onu kollarına aldı. “Zavallı bebeğim. Biliyorum,” diye fısıldadı. “Biliyorum. Sana yardım edeceğim...”

Margo Posner’in gitme zamanı gelmişti.

Tyler onu çalışma odasında buldu. Kapıyı kapadı. “Sana teşekkür etmek istedim Margo.”

Margo gülümsedi. “Eğlenceliydi. Gerçekten iyi vakit geçirdim.” Tyler’a havalı bir bakış attı. “Belki oyuncu olmalıyım.”

Tyler gülümsedi. “İyi bir oyuncu olursun. Bu seyircileri inandırдың kesin.”

“İnandırdım değil mi?”

“İşte paranın gerisi.” Cebinden bir zarf çıkardı. “Ve Chicago’ya dönüş biletin,” dedi Tyler.

“Teşekkür ederim.”

Tyler saatine baktı. “Gitsen iyi olacak.”

“Tamam. Yaptıklarını takdir ettiğimi bilmeni isterim. Yani beni hapisten çıkarmanı filan.”

Tyler gülümsedi. “Önemli değil. İyi yolculuklar.”
 “Teşekkürler.”

Tyler Margo’nun üst kata çıkışını seyretti. Oyun bitmişti.
Şah ve mat.

Kendall odaya girdiğinde Margo Posner toplanmayı bitiriyordu.

“Selam Julia. Sadece...” Durdu. “Ne yapıyorsun?”
 “Eve gidiyorum.”

Kendall şaşırdı. “Bu kadar erken mi? Neden? Birlikte vakit geçirip birbirimizle tanışacağımızı umuyordum. Kaçırdığımız yıllar var.”

“Evet. Başka bir zaman.”

Kendall yatağın kenarına oturdu. “Mucize gibi, değil mi? Bunca yıl sonra birbirimizi bulmak.”

Margo toplanmaya devam etti. “Evet. Gibisi fazla.”

“Kendini Sindirella gibi hissediyor olmalısın. Bir dakika önce sıradan bir hayatın vardı, bir dakika sonra bir milyar doların var.”

Margo toplanmayı bıraktı. “Ne?”

“Dedim ki...”

“Bir milyar dolar mı?”

“Evet. Babamın vasiyetine göre hepimize düşen bu.”

Margo, Kendall’a bakakalmıştı. “Hepimiz birer milyar dolar mı alıyoruz?”

“Sana söylemediler mi?”

“Hayır,” dedi Margo yavaşça. “Söylemediler.”

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Biliyor musun Kendall, haklısın. Birbirimizi daha iyi tanımalıyız.”

Tyler, Clark geldiğinde solaryumda yatların resimlerine bakıyordu.

“Affedersiniz Hâkim Stanford. Size bir telefon var.”

“Buradan konuşurum.”

Arayan Chicago’dan Keith Perry’di.

“Tyler?”

“Evet.”

“Sana harika haberlerim var!”

“Yaa?”

“Baş Hâkimliğe yükselmek ister misin?”

Tyler gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Bu harika olur Keith.”

“O zaman, senindir.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” *Ne demeliyim? Milyarderler Chicago’daki küçük pis bir mahkeme odasında kürsüye oturup dünyanın uyumsuz tiplerini cezalandırmazlar. Yatımla dünya turu yaparken fazlasıyla meşgul olacağım.*

“Chicago’ya en erken ne zaman dönebilirsin?”

“Biraz zaman alır,” dedi Tyler. “Burada çok işim var.”

“Hepimiz seni bekleyeceğiz.”

Nefesini tutma. “Güle güle.” Ahizeyi yerine koyup saatine baktı. Margo’nun havaalanına gitme vaktiydi. Tyler yukarı, Margo’ya güle güle demeye gitti.

Margo’nun yatak odasına girdiğinde, kız eşyalarını yerleştiriyordu.

Tyler şaşırdı. “Hazır değilsin,” dedi.

Margo başını kaldırıp gülümsedi. “Hayır. Eşyalarımı yerleştiriyorum. Düşündüm de, burasını beğendim. Belki biraz daha kalmalıyım.”

Tyler somurttu. “Sen ne diyorsun? Chicago uçağına yetişeceksin.”

“Başka bir uçak daha vardır Hâkim Bey.” Sırıttı. “Belki kendinkini alırım.”

“Ne diyorsun?”

Margo, “Birine küçük bir şaka yapmak istediğini söylemiştin,” dedi.

“Evet?”

“O birisi benim galiba. Benim değerim bir milyar dolar.”

Tyler’in yüz ifadesi sertleşti. “Buradan gitmeni istiyorum. Hemmen.”

“İstiyor musun? Sanırım hazır olunca gideceğim,” dedi Margo. “Ve hazır değilim.”

Tyler durup onu inceledi. “İstediğin nedir?”

Margo başını salladı. “Şimdi oldu. Şu alacağın bir milyar dolar... onu kendine saklamayı düşünüyordun, değil mi? Daha fazla

para almak için ufak bir numara çevirdiğini anladım. Ama bir milyar dolar! O zaman iş değişir. Bence bir kısmını almayı hak ediyorum.”

Odanın kapısı çalındı.

“Affedersiniz,” dedi Clark. “Yemek hazır.”

Margo, Tyler’a doğru döndü. “Sen git. Ben size katılmayacağım. Yapılacak önemli işlerim var.”

O gün akşama doğru Rose Hill’e paketler yağmaya başladı. Armani’den elbiseler, Scassi Boutique’den spor kıyafetleri, Jordan Marsh’dan iç çamaşırları, Nelman-Marvus’dan samur bir kürk ve Cartier’den elmas bir bilezik... Paketlerin hepsi Bayan Julia Stanford’a gönderilmişti.

Margo saat beşte eve geldiğinde, Tyler öfkeden deliye dönmüş, onu bekliyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

Margo gülümsedi. “Birkaç şeye ihtiyacım vardı. Ne de olsa kız kardeşin iyi giyinmeli, öyle değil mi? Adın Stanford olduğu zaman mağazaların ne kadar kredi açtığına şaşarsın. Faturaları ödersin, değil mi?”

“Julia...”

“Margo,” diye hatırlattı. “Bu arada masanın üzerinde yat resimleri gördüm. Yat almayı mı düşünüyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Tyler.

“O kadar emin olma. Belki seninle bir geziye çıkarız. Yata Margo ismini veririz. Yoksa Julia mı demeliyiz? Dünyayı dolaşabiliriz. Tek başıma olmayı sevmem,” dedi Margo.

Tyler derin bir nefes aldı. “Görünüşe bakılırsa seni hafife almışım. Sen çok zeki genç bir hanımsın,” dedi.

“Bunu sen söylüyorsan büyük bir iltifat demektir,” dedi Margo.

“İnşallah mantıklı bir genç hanımsındır.”

“Belli olmaz. Mantıklı dediğin nedir?” diye sordu Margo.

“Bir milyon dolar nakit,” dedi Tyler.

Margo’nun kalbi hızla atmaya başladı. “Ve bugün aldıklarım bende kalacak?”

“Hepsi,” dedi Tyler.

Margo derin bir nefes aldı. “Anlaştık.”

“Güzel. Parayı sana elimden geldiği kadar hızlı ulaştırırım. Birkaç gün içinde Chicago’ya geri dönüyorum.” Tyler cebinden bir anahtar çıkarıp Margo’ya verdi. “Bu benim evimin anahtarı. Orada kalıp beni beklemeni istiyorum. Ve kimseyle konuşma.”

“Tamam,” dedi Margo. Heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Belki de daha fazlasını istemeliydim, diye düşündü.

“Sana bir dahaki uçakta yer ayırtacağım,” dedi Tyler.

“Peki aldıklarım...”

“Onları sana gönderirim.”

“Hey, bu işten ikimiz de kârlı çıktık, değil mi?”

Tyler başını salladı. “Evet, öyle.”

Tyler gittiğini görmek için Margo’yu Logan Uluslararası Havaalanı’na bıraktı.

Havaalanı’nda Margo, “Diğerlerine ne diyeceksin? Gidişim hakkında yani,” dedi.

“Onlara, hastalanan çok iyi bir arkadaşını ziyarete gittiğini söyleyeceğim, Güney Amerika’daki bir arkadaşını,” dedi Tyler.

Margo Tyler’a arzuyla baktı. “Sana bir şey diyeyim mi Hâkim Bey. O yat gezisi çok eğlenceli olurdu.”

Hoparlörden Margo’nun seferi duyuruluyordu.

“Bu benimki galiba.”

“İyi uçuşlar,” dedi Tyler.

Margo, “Teşekkürler. Chicago’da görüşürüz,” dedi.

Tyler onun uçuş terminaline gitmesini izledi ve uçak kalkana kadar orada bekledi. Sonra limuzine binip şoföre, “Rose Hill!” dedi.

Tyler eve döndüğünde doğruca odasına gidip Baş Hâkim Keith Percy’yi aradı.

“Hepimiz seni bekliyoruz Tyler. Ne zaman dönüyorsun? Senin şerefine ufak bir kutlama planlamıştık.”

“Yakında Keith,” dedi Tyler. “Bu arada, karşılaştığım bir sorun için yardımını istiyorum.”

“Tabii, senin için ne yapabilirim?” diye sordu Keith Percy.

“Yardım etmeye çalıştığım bir hükümlüyle ilgili. Margo Posner. Sanırım sana ondan bahsetmiştim,” dedi Tyler.

“Hatırladım. Sorun nedir?”

“Zavallı kadın kendisini kız kardeşim zannediyor. Beni Boston’a kadar takip edip öldürmeye kalktı.”

“Aman Allahım! Korkunç.”

Tyler, “Şimdi Chicago’ya dönüyor Keith. Evimin anahtarını çalmış ve bundan sonra neler yapmayı planladığını bilmiyorum. Kadının tehlikeli bir akıl hastası. Bütün ailemi ölümle tehdit etti. Onun Reed Akıl Hastalıkları Kliniği’ne kaldırılmasını istiyorum. Evraklarını faksalarsan imzalarım. Psikiyatrik testleriyle ben ilgileneceğim.”

“Tabii. Hemen hallederim Tyler.”

“Memnun olurum. United Airlines’ın 307 sefer sayılı uçağıyla geliyor. Bu akşam sekizde orada olur. Havaalanında onu alacak görevliler bulunmasını tavsiye ederim. Onlara dikkatli olmalarını söyle. Reed’de sıkı denetim altında olmalı ve kimseyle görüştürülmemeli,” dedi Tyler.

“Ben hallederim. Başına bunların gelmesine üzıldüm Tyler.”

Tyler’in sesinde bir boşvermişlik vardı. “Ne derler bilirsin Keith: Hiçbir iyi niyet, ne kadar küçük olursa olsun, cezasız kalmaz.”

O akşam yemekte Kendall, “Julia bizimle yemek yemiyor mu?” diye sordu.

Tyler üzüntüyle, “Maalesef hayır. Benim hepinize iyi dileklerini iletmemi istedi. Güney Amerika’daki bir arkadaşıyla ilgilenmeye gitti. Çok ani oldu,” dedi.

“Ama vasiyet daha...”

“Julia bana vekâlet verdi ve onun payını bir vakıf fonuna ayırmamı söyledi.”

Bir uşak önüne bir çanak isticiridye çorbası koydu.

“Ah,” dedi Tyler. “Çok lezzetli görünüyor! Bu gece çok açım.”

United Airlines’ın 307 sefer sayılı uçağı, O’Hare Uluslararası Havaalanı’na inmek üzereydi. Hoparlörden metalik bir ses duyuldu. “Baylar, bayanlar, lütfen emniyet kemerlerinizi takınız?”

Uçuş, Margo Posner’in çok hoşuna gitti. Zamanının çoğunu bir milyon dolarla ve aldığı onca giysi ve mücevherle ne yapacağı-

nı düşünerek geçirdi. *Ve bütün bunlar yakalanmam sayesinde oldu! Şansa bak!*

Uçak inince, Margo yanına aldığı şeyleri topladı ve merdivenlerden inmeye başladı. Uçuş görevlilerinden biri tam arkasında duruyordu. Uçağın yanında, iki beyaz önlüklü sağlık memuru ve bir doktorun eşlik ettiği bir ambulans duruyordu.

Margo merdivenden inince adamlardan biri ona yaklaştı.

“Affedersiniz,” dedi.

Margo başını kaldırdı. “Evet?”

“Siz Margo Posner mısınız?”

“Evet, neden? Ve...”

“Ben Dr. Zimmermann.” Kolunu tuttu. “Bizimle gelir misiniz lütfen?” Onu ambulansa doğru götürmeye başladı.

Margo kurtulmaya çalıştı. “Bir dakika ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı.

Diğer iki adam kollarından tutmak için yanlarına geldiler.

“Sadece sessizce bizimle gelin Bayan Posner,” dedi doktor.

“İmdat!” diye bağırdı Margo. “Bana yardım edin!”

Diğer yolcular durmuş bakıyordu.

“Neyiniz var sizin?” diye bağırdı Margo. “Kör müsünüz? Kaçırılıyorum! Ben Julia Stanford’um! Harry Stanford’un kızıyım!”

“Tabii öylesiniz,” dedi Doktor Zimmermann onu yatıştırmaya çalışarak. “Sakinleşin biraz.”

Seyirciler, Margo’nun çırpınıp çığlık atarak ambulansın arkasına götürülüşünü hayretle izlediler.

Ambulansın içinde doktor bir şırınga çıkarıp iğneyi Margo’nun koluna batırdı. “Rahatla,” dedi. “Her şey düzelecek.”

“Çıldırılmış olmalısınız!” dedi Margo. “Çıldırılmış...!”

Gözleri kapanmaya başladı.

Ambulansın kapıları kapandı ve hızla oradan ayrıldı.

Tyler raporu alınca katıla katıla güldü. Aç gözlü orospunun götürülüşünü gözünün önüne getirebiliyordu. Onu ömrünün sonuna kadar tımarhanede tutabilirdi.

Şimdi oyun gerçekten bitti, diye düşündü. Başardım! Peder bey Stanford Kuruluşları’nı ele geçirmekte olduğumu bilseydi, meza-

rında ters dönerdi. Tabii eğer hâlâ mezarı varsa. Lee'ye hayal ettiği her şeyi vereceğim.

Mükemmeldi. Her şey mükemmeldi.

O gün olanlar Tyler'ı cinsel bir heyecanla doldurmuştu. *Biraz rahatlamaya ihtiyacım var.* Çantasını açtı ve *Damron's Guide*'in bir nüshasını çıkardı. Boston'daki eşcinsel barlardan birkaçının listesi vardı.

Boylston Caddesi'ndeki The Quest'i seçti. *Akşam yemeğini atlayacağım. Doğrudan kulübe gideceğim.*

Julia ve Sally işe gitmek için giyiniyorlardı.

Sally sordu. "Dün gece Henry'yle buluşman nasıldı?"

"Aynı."

"O kadar kötü mü? Daha davetiyeleriniz dağıtılmadı mı?"

"Allah korusun!" dedi Julia. "Henry tatlı biri ama..." İç geçirdi. "Bana göre değil."

"Olmayabilir," dedi Sally. "Ama bunlar sana göre." Julia'ya beş zarf verdi.

Hepsi faturaydı. Üçünün vakti geçmişti ve birinin üzerinde, üçüncü uyarı olduğu yazılıydı. Julia bir an onlara baktı.

"Sally, acaba bana..."

Sally hayretle baktı. "Seni anlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Julia.

"Kürek mahkûmu gibi çalışıyorsun, faturalarını ödeyemiyorsun ve bütün yapman gereken parmağını kaldırıp birkaç milyon almak," dedi Sally.

"O benim param değil," dedi Julia.

"Tabii ki senin paran!" diye çıkıştı Sally. "Harry Stanford senin babandı değil mi? Binaenaleyh onun mirasında hakkın var. Bu arada ben 'binaenaleyh' lafını öyle sık kullanmam."

"Boşver. Sana onun anneme nasıl davrandığını anlattım. Bana bir kuruş bırakmamıştır," dedi Julia.

Sally iç geçirdi. "Allah kahretsin! Ben de bir milyarderle oturmayı ümit ediyordum!"

Arabalarının olduğu park yerine doğru yürüdüler.

Julia'nın arabasının yeri boştu. Hayretler içinde bakakaldılar. "Gitmiş!" dedi Julia.

“Arabamı dün gece buraya park ettiğinden emin misin?” diye sordu Sally.

Julia, “Evet,” dedi.

“Birisi çalmış!”

Julia başını salladı. “Hayır,” dedi yavaşça.

Sally, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Sally’ye doğru döndü. “Haczetmişlerdir. Son üç taksidini ödeyemedim.”

“Harika,” dedi Sally ölü bir sesle “Tek kelimeyle harika.”

Sally ev arkadaşının durumunu aklından çıkaramıyordu. Masal gibi, diye düşündü Sally. *Prences olduğunun farkında olmayan bir prenses. Tek farkı bunu bilmesi, ama bir şey yapmamak için inat etmesi. Bu hakâzlık! Aile bütün parayı alıyor ama o hiçbir şey almıyor. Eğer bu konuda bir şey yapmazsa, ben yaparım! Bana teşekkür edecek.*

O akşam Julia çıkınca, Sally kupür kutusunu tekrar inceledi. Stanford vârislerinin cenaze için Rose Hill’e geri döndüğünü anlatan yeni bir kupür buldu.

Eğer prenses onlara gitmezse, diye düşündü Sally, onlar prensese gelir.

Oturdu ve bir mektup yazmaya başladı. Mektubu Hâkim Tyler Stanford’a yazıyordu.

Yirmi Bir

Tyler Stanford Margo Posner'ın Reed Akıl Hastalıkları Kliniği'ne yatırılmasını sağlayan kâğıtları imzaladı. Kararın onaylanması için üç tane psikiyatrist aynı doğrultuda karar vermeliydi, ama Tyler bunu da hallëtmenin zor olmayacağını biliyordu.

Başından beri yaptığı her şeyi gözden geçirdi. Tek bir hata bile yapmadığına karar verdi. Dmitri Avustralya'da ortadan kaybolmuştu ve Margo Posner'ın çaresine bakılmıştı. Geriye Hal Baker kalıyordu ama o sorun çıkarmazdı. Herkesin bir zayıf noktası vardı ve onunki aptal ailesiydi. *Hayır. Baker konuşmayacaktır, çünkü hayatını sevdiklerinden uzakta, hâpiste geçirme düşüncesine katlanamaz.*

Her şey kusursuzdu.

Veraset işi hallolunca Chicago'ya dönüp Lee'yi alacağım. Belki St. Tropez'de bir ev alırım. Bu düşünceler onu heyecanlandırmaya başladı. Yatımla dünyayı dolaşacağız. Hep Venedik'i görmek istemişimdir... Ve Positano'yu... Ve Capri'yi... Kenya'da safariye çıkıp Tac Mahal'i beraber ay ışığında seyredeceğiz. Ve bütün bunları kime borçluyum? Babama. Sevgili yaşlı babama. "Sen eşcinselsin Tyler ve hep eşcinsel kalacaksın. Nasıl olup da benim kanımdan geldiğini bilmiyorum."

Son gülen kim oldu baba?

Tyler aşağıya kardeşleriyle öğle yemeği yemeye indi. Karnı acıkmıştı.

"Julia'nın bu kadar çabuk ayrılmak zorunda olması çok yazık," dedi Kendall. "Onu daha iyi tanıyabilmek isterdim."

"Eminim mümkün olduğu kadar çabuk dönmeyi düşünüyordur," dedi Marc.

Kesinlikle doğru, diye düşündü. Tyler. Margo'nun bir daha dışarı çıkmayacağından emin olacaktı.

Sohbet gelecekten açıldı.

Peggy utangaç bir tavırla. "Woody bir grup polo atı alacak," dedi.

"Grup değil!" dedi Woody. "Takım. Bir takım polo atı."

"Affedersin sevgilim. Ben sadece..."

"Boşver!"

Tyler Kendall'a "İlerde neler yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

... *ve yardımlarınızın devamını bekliyoruz... hesabımıza bir milyon dolar yatırırsanız memnun oluruz... önümüzdeki on gün içinde...*

"Kendall?"

"Ben... işi büyüteceğim. Londra ve Paris'de mağazalar açacağım," dedi Kendall.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Peggy.

Kendall, "İki hafta içinde New York'ta bir gösterim var. Oraya gidip hazırlanmam gerekiyor," dedi.

Kendall Tyler'a baktı. "Mirastan sana düşen payla ne yapacaksın?"

Tyler dindar bir edayla "Sanırım çoğunlukla bağış. Yardıma ihtiyacı olan o kadar hayır kurumu var ki," dedi.

Konuşmaları öylesine dinliyordu. Masada oturan kardeşlerine baktı. *Ben olmasaydım hiçbir şey alamayacaktınız. Hiçbir şey!*

Woody'ye döndü. Erkek kardeşi hayatını çöpe atan bir uyuşturucu bağımlısı olup çıkmıştı. *Paranın ona bir faydası olmaz*, diye düşündü Tyler. *Sadece daha fazla uyuşturucu almasına yarar.* Woody'nin uyuşturucuyu nereden bulduğunu merak etti.

Sonra, kız kardeşine baktı. Kendall zeki ve başarılı bir modacıydı ve yeteneğini sonuna kadar kullanmıştı.

Marc, Kendall'ın yanına oturmuş eğlenceli bir fıkra anlatıyordu. *Marc tatlı ve çekici biri. Evli olması ne kötü.*

Ve bir de Peggy vardı. Tyler ona "Zavallı Peggy" diyordu. Woody'ye neden katlandığını bir türlü anlayamamıştı. *Peggy onu çok seviyor olmalı. Bu evlilikten bir şey anlamadığı kesin.*

Ayağa kalkıp, "Stanford Kuruluşları'nı ben kontrol ediyorum.

Babamı ben öldürttüm, cesedini mezardan ben çıkarttım ve üvey kız kardeşimizin yerine geçmesi için birini tuttum,” dese yüzlerine nasıl bir ifade geleceğini merak etti. Kendi kendine gülümsedi. Onunki kadar keyifli bir sırrı saklamak zordu.

Yemekten sonra Tyler odasına, Lee'ye telefon etmeye gitti. Cevap vermiyordu. *Yine birisiyle,* diye düşündü üzüntüyle. *Yat meselesine inanmıyor. Ona ispatlayacağım! Şu veraset işi ne zaman bitecek? Fitzgerald'ı ya da şu genç avukat Steve Sloane'yi aramak zorunda kalacağım.*

Kapı çalındı. Clark kapıdaydı. “Affedersiniz Hâkim Stanford. Size bir mektup var.”

Herhalde Keith Percy'den bir tebriktir. “Teşekkür ederim Clark,” dedi ve zarfı aldı. İade adresi Kansas'daydı. Bir müddet kafası karışarak bakakaldı. Sonra açıp okumaya başladı.

Sayın Hâkim Stanford:

Sanırım Julia adında bir üvey kız kardeşiniz olduğunu biliyorsunuzdur. Babanız ve Rosemary Nelson'ın kızı. Burada, Kansas şehrinde oturuyor. Adresi, 1425 Metcalf Caddesi, Daire 3B, Kansas, Kansas.

Eminim Julia sizden haber almaktan mutlu olacaktır.

*Saygılarla,
Bir dost.*

Tyler gözlerine inanamayarak bakakaldı ve başından aşağı kaynar sular indi. “Hayır!” diye bağırdı. “Hayır!” *Buna dayanamam! Şimdi değil! Belki sahtedir.* Ama içinde gerçek olduğu gibi kötü bir his vardı. *Şimdi de bu orospu mirastan payını istemeye geliyor! Payımı,* diye düzeltti kendini. *Onun değil. Buraya gelmesine izin veremem. Bu her şeyi mahveder. Öbür Julia'yı açıklamak zorunda kalırım ve...* Ürperdi. “Hayır!” *Çaresine bakmalıyım. Çabuk.*

Telefona uzanıp Hal Baker'ın numarasını çevirdi.

Yirmi İki

Dermatolog başını salladı. “Sizinkine benzer vakalar görmüş-tüm, ama hiçbiri bu kadar kötü değildi.”

Hal Baker elini kaşıdı ve başını salladı.

“Üç ihtimal var Bay Baker. Kaşıntınız; mantardan, allerjiden veya nörodermatitten kaynaklanıyor olabilirdi. Elinizden aldığım deri örneğinde mantar yoktu. Ve işinizi yaparken kimyasal mad-deler ellemediğinizi söylediniz...”

“Doğru.”

“Böylece tek bir şey kalıyor. Hastalığınız *lichen simplex chroni-cus*, yani lokalize olmuş sinirsel dermatit.”

“Kulağa kötü geliyor. Yapabileceğiniz bir şey var mı?” diye sordu Hal Baker.

“Allahtan var,” dedi doktor. Muayene odasının köşesinde du-ran dolaptan bir tüp çıkardı. “Eliniz kaşınıyor mu?”

Hal Baker biraz daha kaşıdı. “Evet. Yanıyor.”

“Biraz bu kremden sürün.”

Hal Baker tüpü sıkıp elini krelemeye başladı. Mucize gibiy-di.

“Kaşıntı durdu!” dedi Baker.

“Güzel. Onu kullanın, sorun kalmayacak.”

“Teşekkürler doktor. Sana ne güzel bir duygu olduğunu anla-tamam.

“Size reçete yazıyorum. Tüpü alabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Hal Baker.

Hal Baker arabasını eve doğru sürerken yüksek sesle şarkı söy-lüyordu. Hâkim Tyler Stanford’la karşılaştığından beri ilk kez eli kaşınmıyordu. Muhteşem bir özgürlük hissediyordu. Islık çalarak garaja girdi ve mutfağa yöneldi. Helen onu bekliyordu.

“Sana bir telefon geldi,” dedi karısı. “Bay Jones. Acılmış.”
Baker’ın eli kaşınmaya başladı.

Bazı insanların canını yakmıştı, ama hepsini çocuklarına olan sevgisinden yapmıştı. Bazı suçlar işlemişti ama hepsi aile içindi. Hal Baker gerçekten suçlu olduğuna inanmıyordu. Bu farklıydı. Bu düpedüz cinayetti.

Stanford’u aradığında itiraz etti. “Yapamam Hâkim Bey. Başka birini bulmak zorundasınız!”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, “Ailen nasıl?” diye sordu Hâkim Stanford.

Kansas şehrine uçuş olaysız geçti. Hâkim Stanford ona ayrıntılı talimat vermişti. *Adı Julia Stanford. Adresi var. Seni beklemiyor. Tek yapman gereken şey oraya gidip çaresine bakmak.*

Kansas’ın Belediye Havaalanı’ndan Kansas içine taksi tuttu.

“Güzel bir gün,” dedi taksi şoförü.

“Evet.”

“Nereden geldiniz?” diye sordu şoför.

Hal Baker “New York’tan. Burada oturuyorum,” dedi.

“Yaşamak için iyi bir yer,” dedi şoför.

“Kesinlikle. Evde tamirat var. Beni bir hırdavatçıya bırakır mısın?” dedi Hal Baker.

“Tamam.”

Beş dakika sonra Hal Baker tezgâhtara, “Bir av bıçağı istiyorum,” diyordu.

“Tam size göre bir bıçak var efendim. Bu taraftan lütfen.”

Yaklaşık on beş santim uzunluğunda, bir tarafı tırtıklı, sivri uçlu, keskin ve güzel bir bıçaktı.

“Bu işinizi görür mü?” diye sordu tezgâhtar.

“Eminim görür,” dedi Hal Baker.

“Nakit mi, kredi kartı mı?”

Baker, “Nakit,” dedi.

Bir sonraki durağı bir kırtasiye dükkânıydı.

Hal Baker 1425 Metcalf Caddesi’ndeki apartmanın giriş ve çıkışlarına dikkat ederek beş dakika kadar inceledi. Çıkıp, akşam ye-

dide hava kararmaya başlayınca döndü. Eğer Julia Stanford çalışıyorsa onun eve dönmüş olacağından emin olmak istiyordu. Apartmanın kapıcısı olmadığını fark etmişti. Asansör vardı, ama merdivenlerden çıktı. Küçük, kapalı yerlerde bulunmak akıllıca değildi. Böyle yerler kapan gibiydi. Üçüncü kata çıktı. Daire 3B, koridorda sol taraftaydı. Bıçak ceketinin cebine bantlıydı. Kapıyı çaldı, Biraz sonra kapı açıldı ve kendini çekici bir kadınla yüz yüze bıldı.

“Merhaba.” Güzel bir gülüşü vardı. “Yardımcı olabilir miyim?”

Beklediğinden daha gençti ve Hâkim Stanford’un onun öldürülmesini neden istediğini çok merak etti. *Bu beni ilgilendirmez.* Bir kart çıkarıp ona verdi.

“A. C. Nielson Şirketi’nden geliyorum,” dedi. “Bu civarda Nielson ailesine üye olan kimse yok ve biz ilgilenecek kimseler arıyoruz.”

Kadın başını salladı. “Hayır, teşekkürler.” Kapıyı kapatacak oldu.

“Haftada yüz dolar ödüyoruz.”

Kapı, yarım açık kaldı.

“Haftada yüz dolar mı?” diye sordu kadın.

“Evet efendim.”

Kapı, şimdi ardına kadar açıktı.

“Bütün yapmanız gereken seyrettiğiniz programları yazmak. Sizinle bir yıllık anlaşma imzalayacağız.”

Beş bin dolar! “İçeri gelin,” dedi.

Baker daireye girdi.

“Oturun Bay...?”

“Allen. Jim Allen.”

“... Bay Allen. Nasıl oldu da beni seçtiniz?”

“Şirketimiz rasgele seçim yapıyor. Seçtiğimiz kimselerin televizyonla hiçbir ilgisi olmamasına özen gösteriyoruz ki araştırmalarımız doğru çıksın. Bir televizyon programı veya şirketiyle ilginiz yok, değil mi?”

Güldü. “Yok. Tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

“Gerçekten çok basit. Size, üzerinde bütün televizyon programlarının olduğu bir liste vereceğiz ve tüm yapmanız gereken bir program seyrettiğinizde işaretlemek. Bu yolla bilgisayarımız her

programın kaç izleyicisi olduğunu bulabilir. Nielson ailesi bütün Amerika'ya yayılmıştır. Böylece hangi bölgelerde hangi programların izlendiğini saptıyoruz. İlgilenir misiniz?"

"Tabii."

Bazı formlar ve bir kalem çıkardı. "Günde kaç saat televizyon seyrediyorsunuz?"

"Çok değil. Bütün gün çalışıyorum."

"Ama televizyon seyrediyorsunuz?"

"Tabii ki. Geceleri haberleri seyrediyorum ve bazen eski film-leri. Larry King'i severim."

Not aldı. "Eğitim programlarını seyrediyor musunuz?"

"Pazarları PBS'i seyrederim."

"Bu arada, burada yalnız mı oturuyorsunuz?"

"Bir ev arkadaşım var, ama burada değil."

Yani yalnızdılar.

Eli kaşınmaya başladı. Cebindeki bıçağın bantlarını açmak için elini cebine attı. Dışarda ayak sesleri duydu. Durdu.

"Yalnızca bunun için mi yılda beş bin dolar veriyoruz, dediniz?"

"Evet. Ha, unuttuyordum. Size bir de yeni bir renkli televizyon veriyoruz."

"Bu harika!"

Ayak sesleri gitmişti. Elini tekrar cebine daldırıp bıçağın sapını hissetti. "Bir bardak su alabilir miyim lütfen? Uzun bir gündü."

"Tabii." Kızın kalkıp köşedeki küçük bara gidişini izledi. Bıçağı kınından çekip arkasına geçti.

"Ev arkadaşım PBS'i benden daha çok izler."

Bıçağı saplamak üzere kaldırdı.

"Ama Julia benden daha entelektüeldir."

Baker'ın eli yarı yolda durdu. "Julia?"

"Ev arkadaşım. Ya da öyleydi. Gitmiş. Eve geldiğimde ne zaman döneceğini bilmediğini yazdığı bir not..." Elinde bardakla arkasına döndü ve kalkan bıçağı gördü. "Ne...?"

Çığlık attı.

Hal Baker dönüp kaçtı.

Hal Baker, Tyler Stanford'u aradı. "Kansas'dayım ama kız gitmiş."

"Ne demek gitmiş?"

"Oda arkadaşı evden ayrıldığını söyledi."

Bir an sessizlik oldu. "İçimde Boston'a geldiği gibi bir his var. Hemen buraya gelmeni istiyorum."

"Peki efendim," dedi Baker.

Tyler Stanford ahizeyi hızla çarpıp, volta atmaya başladı. *Her şey ne kadar mükemmel gitmişti!* Kız bulunup ortadan kaldırılmıyordu. Serseri bir mayındı . . . Mirasın kontrolünü ele aldıktan sonra bile o yaşadıkça rahat uyuyamayacaktı. *Onu bulmalıyım*, diye düşündü Tyler. *Bulmalıyım! Ama nerede?*

Clark odaya girdi. "Affedersiniz Hâkim Stanford. Kapıda sizi görmeyen isteyen bir bayan var. Julia Stanford olduğunu söylüyor."

Yirmi Üç

Julia'nın Boston'a gitmeye karar vermesinin sebebi Kendall oldu. Bir gün öğle yemeğinden dönerken bir mağazanın önünden geçti. Vitrinde Kendall'ın orijinal bir tasarımı vardı. Julia ona uzun süre baktı. *Bu benim kız kardeşim*, diye düşündü. Anneme olanlar yüzünden onu suçlayamam. Erkek kardeşlerimi de suçlayamam. Ve birdenbire onları görmek, onlarla konuşmak, en azından bir aileye sahip olmak için bir istek duydu.

Büroya döndüğünde Max Tolkin'e birkaç gün gelmeyeceğini söyledi. Sıkılarak, "Acaba biraz avans alabilir miyim?" diye sordu.

Tolkin gülümsedi. "Tabii, tatile çıkıyorsun. İşte paran. İyi eğlenceler."

Eğlenecek miyim acaba? diye merak etti. *Yoksa korkunç bir hata mı yapıyorum?*

Julia eve döndüğünde Sally henüz gelmemiştir. *Onu bekleyemem*, diye karar verdi Julia. *Şimdi gitmezsem hiç gitmem*. Çantasını toplayıp bir not bıraktı.

Julia otobüs terminaline giderken tekrar düşündü. *Ne yapıyorum? Neden bu ani kararı verdim?* Sonra düşündü. *Ani mi? Bu kararı almam yirmi yıl sürdü!* Tarif edilemez bir heyecanla doluydu. Ailesi nasıl olacaktı? Kardeşlerinden birinin hâkim, diğerinin ünlü bir polo oyuncusu ve ötekini de ünlü bir modacı olduğunu biliyordu. *Başarılı insanların ailesi*, diye düşündü Julia. *Ve ben kimim?* İnşallah bana tepeden bakmazlar. Neyle karşılaşacağını düşünmek bile Julia'nın kalbini hoplatmaya yetiyordu. Bir Greyhound otobüsüne binip yola çıktı.

Otobüs Boston'daki güney garına geldiğinde Julia bir taksi buldu.

“Nereye bayan?” diye sordu taksi şoförü.

Julia heyecandan ve diyeceğini şaşırdı. “Rose Hill,” diyecek oldu, ama “Bilmiyorum,” dedi.

Taksi şoförü ona bakmak için arkasına döndü. “Ben de bilmiyorum,” dedi.

“Sadece dolaşabilir miyiz? Daha önce Boston’a hiç gelmemiştim.”

Şoför başını salladı. “Tabii.”

Summer Sreet’den, batıya Boston Common’a gittiler.

Şoför, “Bu Birleşik Devletler’deki en eski parktır. Burasını idamlar için kullanırlarmış,” dedi.

Julia annesinin sesini duyabiliyordu. *Kışın çocukları Common’a paten kaymaya götürürdüm. Woody doğuştan bir sporcuydu. Onunla tanışmanı isterdim Julia. Çok güzel bir çocuktü. Onun hep başarılı olacağını düşünmüştüm.* Sanki annesi yanında onunla bu anı paylaşıyordu.

Charles Caddesi’ne, Public Garden’in girişine gelmişlerdi. Şoför, “O bronz ördekleri görüyor musunuz? İster inanın, ister inanmayın, hepsinin adı var,” dedi.

Public Garden’da piknik yapardık. Girişte şirin bronz ördek yavruları vardır. Adları Jack, Kack, Lack, Mack, Nack, Ouack, Pack ve Quack. Julia bunun çok komik olduğunu düşünmüş, isimleri tekrar tekrar söylettirmişti.

Julia taksimetreye baktı. Gezi pahalılaşıyordu. “Pahalı olmayan bir otel tavsiye edebilir misiniz?” diye sordu.

“Tabii. Copley Square Oteli’ne ne dersiniz?”

“Beni oraya götürür müsünüz lütfen?”

“Evet.”

Beş dakika sonra otelin önündeydiler.

“Boston’un keyfini çıkarın bayan.”

“Teşekkürler.” *Keyfini mi çıkaracağım, yoksa felaket mi olacak?* Julia şoföre parasını verip, otele girdi. Masanın arkasında oturan genç görevliye yaklaştı.

“Merhaba,” dedi görevli. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Bir oda istiyorum lütfen.”

“Tek kişilik mi?”

“Evet.”

“Ne kadar kalacaksınız?”

Julia duraksadı. *Bir saat? On yıl?* “Bilmiyorum,” dedi.

“Pekâlâ.” Anahtarları gözden geçirdi. “Dördüncü katta güzel bir odamız var.”

“Teşekkür ederim,” dedi ve kâğıdı düzgün bir el yazısıyla imzaladı. *Julia Stanford.*

Görevli ona bir anahtar verdi. “Otelimizde rahat edeceğinizi umarım.”

Oda küçük, ama düzenli ve temizdi. Yerleşir yerleşmez Sally’ye telefon etti.

“Julia? Allahım! Neredesin?”

“Boston’dayım.”

“İyi misin?” Sesi çok endişeli geliyordu.

“Evet. Neden?”

“Eve, seni arayan biri geldi ve galiba seni öldürmek istedi!”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Bıçağı vardı ve... yüzündeki ifadeyi görmeliydin...” Nefes nefeseydi. “Benim sen olmadığımı anlayınca kaçtı!”

“İnanmıyorum!”

“A. C. Nielson’dan geldiğini söyledi ama onları aradım, öyle birini tanımıyorlar! Sana zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?”

“Tabii ki hayır Sally! Saçmalama! Polisi aradın mı?”

“Aradım. Ama bana dikkatli olmamı söylemek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu.”

“İyiym. Endişelenme,” dedi Julia.

Sally’nin derin bir nefes aldığını duydu. “Tamam. İyiysen mesele yok. Julia?”

“Evet?”

“Dikkatli ol, olur mu?”

“Tabii.” *Sally ve şu hayal gücü. Beni kim öldürmek isteyebilir ki?*

“Ne zaman döneceğini biliyor musun?”

Resepsiyon görevlisinin sorduğu soru. “Hayır.”

“Oraya aileni görmeye gittin, değil mi?”

“Evet.”

“İyi şanslar.”

“Teşekkürler Sally.”

“Aramayı unutma.”

“Unutmam.”

Julia ahizeyi yerine koydu. Durup ne yapacağını düşündü. *Aklım olsaydı, otobüse biner eve dönerdim. Oyalanıp duruyorum. Boston’a gezi yapmaya mı geldim? Hayır. Buraya ailemle tanışmaya geldim. Onlarla görüşecek miyim? Hayır... Evet...*

Yatağın kenarında kafası karışmış halde oturdu. *Ya benden nefret ederlerse? Böyle düşünmemeliyim. Beni sevecekler, ben de onları seveceğim.* Telefona bakıp düşündü. *Belki onlara telefon etsem daha iyi olacak. Hayır. O zaman beni görmek istemeyebilirler.* Dola-ba gitti ve en iyi elbisesini seçti. *Şimdi yapmazsam, hiç yapamam.* Ve kararını verdi.

Otuz dakika sonra, ailesini görmek üzere Rose Hill’e doğru yola çıktı.

Yirmi Dört

Tyler Stanford, Clark'a inanmayarak bakıyordu. "Julia Stanford... burada mı?"

"Evet efendim." Kâhyanın sesinde kafası karışmış bir ifade vardı. "Ama daha önce gelen Bayan Stanford değil."

Tyler zorla gülümsedi. "Tabii ki değil. Herhalde bir sahtekârdır."

"Sahtekâr mı efendim?"

"Evet. Sürüyle gelecekler Clark. Hem de hepsi aile servetinde hak iddia ederek."

"Bu korkunç efendim. Polisi çağırayım mı?"

"Hayır," dedi Tyler çabucak. Bu istediği son şeydi. "Ben ilgilienirim. Onu kütüphaneye al."

"Peki efendim."

Tyler hızla düşünüyordu. Sonunda gerçek Julia Stanford gelmişti. Ö sırada evde başkalarının olmaması büyük bir tesadüftü. Ondan bir an önce kurtulmak zorundaydı.

Tyler kütüphaneye gitti. Julia odanın ortasında durmuş, Harry Stanford'un portresine bakıyordu. Tyler biraz durup kadını inceledi. Güzeldi. Ne yazık ki...

Julia arkasını dönüp onu gördü. "Merhaba."

"Merhaba."

"Sen Tyler'sın."

"Doğru. Sen kimsin?"

Gülümsemesi kayboldu. "Kâhya söyle...? Julia Stanford."

"Gerçekten mi? Sormamı bağışlayın ama bunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Kanıtlamak mı? Tabii, evet... ben... yani... kanıtım yok. Ben sanmıştım ki..."

Tyler ona yaklaştı. "Nasıl oldu da buraya geldiniz?"

“Ailemle tanışmanın vaktinin geldiğine karar verdim,” dedi Julia.

“Yirmi sekiz yıl sonra mı?”

“Evet,” diye cevap verdi Julia.

Onu görmek, dinlemek Tyler’ın kafasındaki tüm şüpheleri sil-di. Gerçekti, tehlikeliydi ve hemen ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Tyler zorla gülümsedi. “Bunun benim için ne büyük bir şok olduğunu tahmin edersiniz. Yani, hiç yoktan çıkıp geliyorsunuz ve...”

“Biliyorum. Özür dilerim. Önceden aramalıyım,” dedi Julia.

Tyler sordu. “Boston’a yalnız mı geldiniz?”

“Evet.”

Tyler hızla düşünüyordu. “Burada olduğunu başkası biliyor mu?” diye sordu.

“Hayır. Yani, ev arkadaşım Sally biliyor. Kansas’da...”

“Nerede kalıyorsunuz,” diye sordu Tyler.

“Copley Square Oteli’nde.”

“Güzel oteldir. Kaç numara?”

“Dört yüz on dokuz.”

“Tamam. Neden otele dönüp bizi orada beklemiyorsunuz? Woody ve Kendall’ı buna hazırlamak istiyorum. Onlar da benim gibi şaşıracaklar,” dedi Tyler.

“Affedersiniz,” dedi Julia. “Önceden haber vermeliydim.”

“Önemli değil. Tanıştığımıza göre her şey yoluna girecektir.”

“Teşekkür ederim, Tyler.”

“Bir şey değil...” Neredeyse öksürüyordu. “... Julia, sana bir taksi çağırayım,” dedi.

Beş dakika sonra Julia gitmişti.

Hal Baker telefon geldiğinde Boston’un içindeki otelin odasına henüz dönmüştü. Telefon çaldı.

“Hal?”

“Affedersiniz. Henüz bir şey bulamadım Hâkim Bey. Bütün şehri taradım. Havaalanına gittim ve...”

“O burada, seni aptal!”

“Ne?”

“Burada, Boston’da. Copley Square Otelı 419 numarada kalıyor. Bu gece işinin bitmesini istiyorum. Ve daha fazla salaklık istemiyorum, anladın mı?”

“Olanlar benim suçum . . .”

“Anladın mı?”

“Evet efendim,” dedi Baker.

“Öyleyse bitir şu işi!” Tyler ahizeyi çarptı. Clark’ı bulmaya gitti.

“Clark, şu kız kardeşim olduğunu idda eden kadın var ya?”

“Evet efendim?”

“Diğer aile fertlerine ondan söz etmeyelim. Onları üzmemekten başka bir işe yaramaz,” dedi Tyler.

Clark, “Anlıyorum efendim. Çok düşüncelisiniz,” dedi.

Julia öğle yemeği için Ritz Carlton Otelı’ne gitti. Otel tam annesinin anlattığı gibi güzeldi. *Pazar günleri çocukları oraya bir şeyler atıştırmaya götürürdüm.* Julia yemek salonunda oturup annesini, küçük Tyler, Woody ve Kendall’la birlikte hayal etti. Onlarla büyümüş olmayı isterdim, diye düşündü. Tyler’ın karşılaması Julia’yı şaşırtmıştı. Soğuk gibiydi. Ama bu doğal, diye düşündü. Bir yabancı geliyor ve “Ben senin kız kardeşinim,” diyor. Tabii şüphelenir. Ama onları ikna edebileceğinden eminim.

Hesap geldiğinde Julia hayretle baktı. Dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Kansas’a otobüsle dönecek kadar param kalmalı.

Copley Plaza’dan çıktığında bir tur otobüsü kalkmak üzereydi. Julia ani bir kararla otobüse bindi. Şehrin mümkün olduğu kadar çok yerini görmek istiyordu.

Hal Baker sanki orada kalıyormuş gibi Copley Square’ın lobisine girdi ve dördüncü kata çıktı. Bu sefer hata yapmayacaktı. 419 numaralı oda koridorun ortasındaydı. Hal Baker etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı gözden geçirdi ve kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Bir daha çaldı. “Bayan Julia Stanford?”

Hâlâ cevap yoktu.

Cebinden küçük bir çanta çıkardı ve bir maymuncuk seçti. Kapıyı açması yalnızca saniyeler sürdü. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Oda boştu.

“Bayan Stanford?”

Banyoya girdi. Boştu. Cebinden bir bıçak çıkardı, bir sandalye çekip karanlıkta, kapının arkasında oturup bekledi. Bir saat sonra birisinin yaklaştığını duydu.

Hal Baker hemen ayağı kalkıp kapının arkasında, elinde bıçak durdu. Anahtarın kilitte döndüğünü duydu ve kapı açılmaya başladı. Kapının arkasında saklanmış halde bıçağı yukarı kaldırıp saplamaya hazırlandı. Julia Stanford içeri girip ışığı açtı. Baker onun, “Pekâlâ. İçeri gelin,” dediğini duydu.

Kalabalık bir gazeteci sürüsü odaya daldı.

Yirmi Beş

Bilmeden Julia'nın hayatını kurtaran Copley Square Otel'i'nin gece müdürü Gordon Wellman'dı. O akşam işe saat altıda gelmiş ve hemen otel defterini gözden geçirmişti. Julia Stanford ismiyle karşılaştığında hayretle baktı. Harry Stanford öldüğünden beri gazeteler Stanford ailesiyle ilgili haberlerle doluydu. Stanford'un; çocukların dadısıyla olan ilişkisi ve Bayan Stanford'un intiharıyla ilgili eski skandalı eşelemişlerdi. Harry Stanford'un Julia adında gayri meşru bir kızı vardı. Gizlice Boston'a geldiğine dair dedikodular ortalıkta dolaşıyordu. Alışveriş gezisine çıktıktan kısa bir süre sonra, söylenenlere göre Güney Amerika'ya gitmişti. Şimdi görünüşe göre geri dönmüştü. Ve otelimde kalıyor! diye düşündü Gordon Welman heyecanla.

Resepsiyon memuruna döndü. "Bu otel için nasıl reklam olur biliyor musun?"

Bir dakika sonra telefonla basını arıyordu...

Julia şehir turundan sonra otele döndüğünde lobi merakla onu bekleyen gazetecilerle dolup taşıyordu. Julia lobiye girer girmez atladılar.

"Bayan Stanford! *Ben Boston Globe*'danım. Sizi arıyorduk ama şehirden ayrıldığınızı duyduk. Acaba...?"

Bir televizyon kamerası ona yönelmişti. "Bayan Stanford, ben WCVB Televizyon'undanım. Sizden bir açıklama almak istiyoruz..."

"Bayan Stanford, ben *The Phoenix*'den geliyorum. Babanızın ölümüne tepkinizi..."

"Buraya bakın Bayan Stanford! Gülümseyin! Teşekkürler."

Flaşlar patlıyordu.

Julia'nın kafası karıştı, kalakaldı. Aman Tanrım! diye düşündü.

Ailem, benim reklam meraklısı olduğumu düşünecek. Gazetecilere döndü. “Affedersiniz. Söyleyecek bir şeyim yok.”

Asansöre kaçtı. Gazeteciler arkasından asansöre doluştular.

“*People Magazine* hayatınız ve neredeyse otuz yıldır ailenizden uzak kalmanız hakkında bir hikâye yayımlamak istiyor . . .”

“Güney Amerika’ya gitiğinizi duymuştuk . . .”

“Boston’da mı oturmayı planlıyorsunuz?”

“Neden Rose Hill’de kalmıyorsunuz?”

Asansörle dördüncü kata çıktı ve koridorda koşturdu. Hepsine eteğine yapışmıştı. Kurtulmanın yolu yoktu.

Julia anahtarını çıkarıp odasının kapısını açtı. İçeri girdi ve ışığı yaktı. “Pekâlâ. İçeriye gelin,” dedi.

Kapının arkasına saklanmış olan Hal Baker elinde bıçakla hazırlıksız yakalanmıştı. Gazeteciler yanından ite kaka geçerken, bıçağı çabucak cebine koydu ve gruba karıştı.

Julia gazetecilere döndü. “Tamam. Teker teker sorun lütfen,” dedi.

Hüsranı uğrayan Hal Baker kapıya doğru geriledi ve dışarı çıktı. Hâkim Stanford memnun olmayacaktı.

Sonraki otuz dakika içinde Julia soruları elinden geldiğince cevapladı. Sonunda gittiler.

Julia kapıyı kilitleyip yattı.

Sabahleyin televizyonlar ve gazeteler Julia Stanford hakkında haberlere yer verdiler.

Tyler gazeteleri okudu ve çılgına döndü. Woody ve Kendall kahvaltıda ona katıldılar.

“Şu kendine Julia Stanford diyen kadın hakkındaki saçmalıklar da neyin nesi?” diye sordu Woody.

“Bir sahtekâr,” dedi Tyler yalan söylediğini bilerek. “Dün sabah buraya para istemeye geldi, ama onu gönderdim. Böyle ucuz numaralara başvuracağını sanmıyordum. Endişelenme. Çaresine bakarım.”

Simon Fitzgerald’a telefon etti. “Gazeteleri gördün mü?”

“Evet.”

“Bu dolandırıcı aktris şehirde dolaşp kardeşimiz olduğunu iddia ediyor,” dedi Tyler.

Fitzgerald, "Tutuklamamızı ister misin?" diye sordu.

"Hayır! Bu sadece daha büyük olaya neden olur. Onu bu şehirden göndermenizi istiyorum," diye cevap verdi.

"Tamam. Ben hallederim Hâkim Stanford."

"Teşekkür ederim," dedi Tyler.

Simon Fitzgerald Steve Sloane'yi çağırttı.

"Bir problem var."

Steve başını salladı. "Biliyorum. Sabah haberlerini izledim ve gazeteleri gördüm. Kim bu kadın?"

"Anlaşılan aile servetini didiklemeye çalışan biri. Hâkim Stanford onu bu şehirden göndermemizi istedi. Sen halleder misin?"

"Zevkle," dedi Steve gaddarca.

Bir saat sonra Steve, Julia'nın otel odasının kapısını çalıyordu.

Julia kapıyı açıp onu gördüğünde, "Affedersiniz. Artık gazetecilerle görüşmüyorum. Ben..."

"Ben gazeteci değilim. İçeri girebilir miyim?"

"Kimsiniz?" diye sordu Julia.

"Adım Steve Sloane. Harry Stanford'un mirasıyla ilgilenen hukuk firmasında çalışıyorum."

Julia, "Anladım. Evet içeri gelin," dedi.

Steve odaya girdi.

Steve, "Basına Julia Stanford'un kızı olduğunuzu iddia ettiniz?"

"Evet. Onun kızıyım," diye cevap verdi.

Steve ona bakıp alaylı alaylı, "Tabii kanıtınız var."

"Hayır," dedi Julia yavaşça. "Yok."

"Hadi canım," diye ısrar etti Steve. "Bir kanıtın olmalı." Onu kendi yalanlarıyla yakalamak istiyordu.

"Hiçbir kanıtım yok," dedi Julia.

Steve Julia'yı hayretle inceledi. Beklediği gibi değildi. Onda insanı yumuşatan bir samimiyet vardı. *Zeki görünüyor. Nasıl buraya Harry Stanford'un kızı olduğunu kanıtlayan bir şey olmadan gelecek kadar aptal olabilir?*

"Bu çok kötü," dedi Steve. "Hâkim Stanford senin bu şehirden ayrılmanı istiyor."

Julia'nın gözleri açıldı. "Ne?"

"Bu doğru."

Julia, "Ama . . . Anlamıyorum," dedi. "Daha öbür kardeşlerimle görüşmedim."

Blöfü sürdürmeye niyetli, diye düşündü Steve. "Bak, senin kim olduğunu veya amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bu yüzden hapse girebilirsin. Sana bir şans veriyoruz. Yaptığın kanuna aykırı. Seçeneğin var. Ya bu şehirden ayrılıp aileyi rahat bırakırsın, ya da seni tutuklatırız."

Julia hayretler içinde kaldı. "Tutuklatır mısınız? Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Steve "Bu senin seçimin," dedi.

"Beni görmek bile istemiyorlar mı?" diye sordu Julia saf saf.

"Duygularını efendice ifade etmek istersek, böyle diyebiliriz."

Julia derin bir nefes aldı. "Tamam. İstedikleri buysa, Kansas'a geri döneceğim. Söz veriyorum, benim bir daha adımı bile duyamayacaklar."

Kansas. Ufak dümenini çevirmek için bayağı uzun bir yol tepmişsin. "Bu çok akıllıca olur," dedi Steve ve bir an durup hayretle baktı. "Güle güle."

Julia cevap vermedi.

Steve, Fitzgerald'ın odasında idi.

"Kadını gördün mü Steve?"

"Evet," dedi Steve. "Evine dönüyor."

"İyi. Hâkim Stanford'a söylerim. Memnun olacak."

"Beni ne rahatsız ediyor biliyor musun, Simon?" diye sordu Steve.

"Ne?"

Steve, "Köpek havlamadı," dedi.

"Anlamadım?"

"Sherlock Holmes hikâyesi. İpucu, *olmayan* şeyde gizli," diye açıkladı Steve.

"Steve, bunun konumuzla ne alakası . . .?"

Steve, "Buraya elinde kanıt olmadan gelmiş," dedi.

Fitzgerald'ın kafası karıştı. "Anlamadım. Bu, olsa olsa ikna olmamanı sağlar."

“Tam tersine. Neden ta Kansas’tan buraya iddiasını destekleyecek tek bir kanıt olmadan gelip, Harry Stanford’un kızı olduğunu söylesin?”

“Dışarısı aptal insanlarla dolu, Steve,” dedi Fitzgerald.

Steve, “O aptal değil. Onu görmeliydin. Beni rahatsız eden birkaç şey daha var Simon,” dedi.

“Evet?”

“Harry Stanford’un cesedi kayboldu. Harry Stanford’un ölümünün tek şahidi olan Dmitri Kaminsky’le konuşmak istediğimde, o da ortadan kayboldu. Ve ilk Julia Stanford’un nerelerde olduğunu kimse bilmiyor,” dedi Steve.

Simon Fitzgerald’ın yüzü asıldı. “Ne diyorsun?”

Steve yumuşakça, “Açıklanması gereken bir şeyler oluyor. Kadınla bir daha konuşacağım,” dedi.

Steve Sloane, Copley Square Otel’inin lobisine girdi ve resepsiyon memuruna yaklaştı. “Bayan Julia Stanford’u çağırır mısınız lütfen?”

Memur başını kaldırdı. “Affedersiniz. Bayan Stanford ayrıldı.”

“Adres bıraktı mı?”

“Hayır efendim. Maalesef.”

Steve hayal kırıklığına uğramıştı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. *Belki de yanıldım*, diye düşündü filozofça. Belki gerçekten sahtekârdır. Artık asla öğrenemeyeceğiz. Dönüp dışarı çıktı.

Kapıcı bir çifti taksiye götürüyordu.

“Affedersiniz,” dedi Steve.

Kapıcı döndü. “Taksi mi efendim?”

“Hayır. Bir soru sormak istiyorum. Bu sabah Bayan Stanford’un otelden ayrıldığını gördünüz mü?”

Kapıcı, “Elbette. Herkes ona bakıyordu. Oldukça ünlü. Ona bir taksi çağırdım,” dedi.

“Herhalde nereye gittiğini bilmiyorsundur.” Steve nefesini tuttuğunu fark etti.

“Biliyorum. Taksi şoförüne nereye gideceğini ben söyledim,” dedi kapıcı.

“Nereye gidiyordu?” diye sordu Steve sabırsızlıkla.

“Güney garındaki Greyhound otobüs terminaline. O kadar zengin birinin . . .”

“Bir taksi istiyorum,” dedi Steve.

Steve kalabalık Greyhound terminaline girip etrafa bakındı. Hiçbir yerde yoktu. *Gitmiş*, diye düşündü Steve üzüntüyle. Ho-parlörden bir ses ayrılmak üzere olan otobüsleri duyuruyordu. Sesin . . . *Kansas Şehri* dediğini duydu ve aceleyle otobüslerin kalktığı yere gitti.

Julia otobüse binmek üzereydi.

“Dur!” diye bağırdı Steve.

Julia irkilerek döndü.

Steve yanına gitti. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Julia kızmıştı. “Sana söyleyecek başka bir sözüm yok,” dedi ve gidecek oldu.

Steve kolunu tuttu. “Bekle bir dakika! Gerçekten konuşmalıyız.”

“Otobüsüm kalkıyor.”

Steve, “Başka bir tane vardır,” dedi.

“Çantam otobüste.”

Steve muavinlerden birine döndü. “Bu kadın doğum yapmak üzere. Çantasını çıkarın. Çabuk!”

Muavin Julia’ya hayretle baktı. “Tamam,” dedi. Aceleyle bagajı açtı. “Hangisi sizin bayan?”

Julia kafası karışarak Steve’e döndü. “Ne yaptığını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Steve.

Julia ona bir an baktı ve kararını verdi. Çantasını gösterdi. “Şu,” dedi.

Muavin çekip çıkardı. “Ambulans çağırmamı ister misiniz?”

“Teşekkür ederim. Ben çaresini bulurum.”

Steve çantayı aldı ve çıkışa yöneldiler. “Kahvaltı ettin mi?”

“Aç değilim,” dedi Julia soğuk bir tavırla.

Steve “Bir şeyler yesen iyi olur. Biliyorsun artık iki kişilik besleniyorsun,” dedi.

Biba's'da kahvaltı ettiler. Julia, vücudu sinirden kaskatı, Steve'in karşısında oturuyordu.

Steve kahvaltıyı ısmarlayınca, "Bir şeyi merak ettim. Nasıl oldu da kimliğini ispatlamadan Stanford'un vârisi olduğunu iddia edebileceğini düşünebildin?" diye sordu.

Julia, Steve'e öfkeyle baktı. "Stanford'un vârisi olduğumu iddia etmek için gelmedim. Babam bana bir şey bırakmış olamaz. Ailemle tanışmak istedim. Belli ki onlar benimle tanışmak istemedi."

"Elinde kim olduğuna dair hiçbir evrak veya kanıt yok mu?"

Julia evinde yığılı duran kupürleri düşündü ve hayır dercesine başını salladı. "Yok. Hiçbir kanıtım yok," dedi.

"Konuşmanı istediğim biri var," dedi Steve.

"Bu Simon Fitzgerald," dedi Steve. Duraksadı. "Şey..."

"Julia Stanford."

Fitzgerald şüpheyile baktı. "Oturun bayan," dedi.

Julia kalkıp gitmeye hazır biçimde koltuğun köşesine oturdu.

Fitzgerald onu inceliyordu. Stanfordların koyu gri gözlerine sahipti, ama milyonlarca insan da öyleydi. "Rosemary Nelson'ın kızı olduğunuzu iddia ediyorsunuz," dedi.

"Hiçbir şey iddia etmiyorum," dedi Julia. "Ben onun kızıyım."

"Anneniz nerede?"

"Birkaç yıl önce öldü."

"Başınız sağ olsun. Bize onu anlatabilir misiniz?"

"Hayır," dedi Julia. "Anlatmasam daha iyi." Ayağa kalktı. "Buradan gitmek istiyorum."

"Bak... sana yardım etmeye çalışıyoruz," dedi Steve.

Julia, Steve'e çattı. "Gerçekten mi? Ailem beni görmek istemiyor. Siz beni polise teslim etmek istiyorsunuz. Böyle yardım olmaz olsun." Kapıya yöneldi.

Steve, "Bekle! Eğer söylediğin kişiysen, Harry Stanford'un kızı olduğunu kanıtlayan bir şeyler olmalı," dedi.

"Size söyledim, yok," dedi Julia. "Annem ve ben Harry Stanford'u hayatımızdan attık."

"Annen nasıl biriydi?" diye sordu Simon Fitzgerald.

“Güzeldi,” dedi Julia. Sesi yumuşadı. “En tatlı . . .” Bir şey hatırladı. “Yanımda bir resmi var.” Boynundaki küçük, kalp şeklindeki, altından madalyonu çıkardı ve Fitzgerald’a verdi.

Fitzgerald bir an Julia’ya baktı ve sonra madalyonu açtı. Bir tarafta Harry Stanford’un, diğer tarafta Rosemary Nelson’ın fotoğrafı vardı. Üzerinde R. N.’ye H. S.’den sevgilerle yazıyordu. Tarih 1967’ydi.

Simon Fitzgerald madalyona uzun süre bakakaldı. Başını kaldırdığında sesi boğuk çıkıyordu.

“Sana bir özür borçluyuz kızım.” Steve’e döndü. “Bu Julia Stanford.”

Yirmi Altı

Kendall, Peggy'yle yaptığı konuşmayı aklından çıkaramıyordu. Peggy durumu anlıyor gibi görünmüyordu.

... *Woody uyuşturucuyu bırakmaya çalışıyor. Onun ne kadar harika olduğunu bilemezsin... Onu çok seviyorum!*

Yardıma ihtiyacı var, diye düşündü Kendall. *Bir şeyler yapmalıyım. O benim kardeşim. Onunla konuşmalıyım.*

Kendall, Clark'ı bulmaya gitti.

"Bay Woodrow evde mi?"

"Evet efendim. Sanırım odasında"

"Teşekkür ederim."

Masadaki sahneyi düşündü, Peggy'nin şişmiş yüzünü. *Ne oldu? Kapıya çarptım...* Her seferinde buna nasıl dayanmış? Kendall üst kata çıkıp Woody'nin kapısını çaldı. Cevap yoktu. "Woody?"

Kapıyı açıp içeri girdi. Acı bir fındık kokusu odayı kaplamıştı. Kendall bir an durup banyoya doğru yürüdü. Açık kapıdan Woody'yi görebiliyordu. Alüminyum folyo üzerinde eroin ısıtıyordu. Woody'nin eriyip buharlaşan eroni bir kamışla içine çekişini izledi.

Kendall banyoya girdi. "Woody...?"

Woody arkasına bakıp sırtıttı. "Ne haber kardeşim!" Dönüp tekrar derin bir nefes çekti.

"Allah Aşkına! Yapma!"

"Hey, rahatla biraz. Buna ne deniyor biliyor musun? Ejderhayı kovalamak. Dumanın içinde kıvrılan küçük ejderhayı görüyor musun?" Neşeyle gülümsüyordu.

"Woody, bırak da konuşayım."

"Tabii kardeş. Senin için ne yapabilirim? Para sorunun olmadığını biliyorum. Biz trilyoneriz! Neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Güneş açmış, güzel bir gün." Gözleri parlıyordu.

Kendall durup, yüreği acıma duygusuyla dolu, ona baktı.

“Woody, Peggy’yle konuştum. Bana uyuşturucuya hastanede nasıl başladığını anlattı.”

Woody başını salladı. “Evet. Başıma gelen en iyi şey.”

“Hayır. Başına gelen en kötü şey. Kendine ne yaptığının farkında mısın?”

“Tabii. Buna hayatını yaşamak deniyor kardeş!” dedi Woody.

Kendall elini tutup şefkatle, “Yardıma ihtiyacın var,” dedi.

“Ben mi? Benim yardıma mardıma ihtiyacım yok. Ben iyiyim!”

“Hayır, değilsin. Dinle Woody. Bahsettiğimiz senin hayatın ve sadece senin de değil. Peggy’yi düşün. Yıllardır ona cehennem hayatı yaşattın ve o buna katlandı, çünkü seni çok seviyor. Sadece kendi hayatını mahvetmiyorsun, onunkini de mahvediyorsun. Bir şeyler yapmalısın. *Şimdi*, çok geç olmadan. Uyuşturucuya nasıl başladığın önemli değil. Önemli olan bırakman,” dedi Kendall.

Woody’nin gülümsemesi söndü. Kendall’ın gözlerinin içine baktı ve bir şeyler söyleyecek oldu, sonra durdu. “Kendall...”

“Evet?”

Dudaklarını ısırdı. “Haklı olduğunu biliyorum. Bırakmak istiyorum, denedim. Ne kadar uğraştım bilemezsin, ama yapamıyorum.”

“Tabii ki yapabilirsin,” dedi Kendall hırsla. “Yapabilirsin. Bunu beraber yeneceğiz. Peggy ve ben arkadayız. Sana eroini kim veriyor Woody?”

Woody durup hayretle Kendall’a baktı. “Aman Allahım! Bilmiyor musun?”

Kendall başını salladı. “Hayır.”

“Peggy.”

Yirmi Yedi

Simon Fitzgerald altın madalyona uzun uzun baktı.

“Anneni tanırdım Julia ve onu severdim... Stanford’un çocuklarıyla çok iyi geçinirdi ve çocuklar ona bayılırdı.”

“O da onlara bayılırdı,” dedi Julia. “Her zaman onlardan bahsederdi.”

Simon, “Annene olanlar korkunçtu. Ne büyük bir skandal patladığını hayal bile edemezsin. Boston bazen çok küçük bir şehir olabiliyor. Harry Stanford çok kötü davrandı. Annenin gitmekten başka şansı yoktu.” Başını salladı. “Hayat ikiniz için çok zor olmuş olmalı,” dedi.

“Annem çok zor günler geçirdi. Kötü olan da her şeye rağmen Harry Stanford’u seviyor olmasıydı,” dedi Julia. Steve’e baktı. “Neler olduğunu anlamıyorum. Neden ailem beni görmek istemiyor?”

İki adam bakiştı. “Açıklayayım,” dedi Steve. Kelimeleri dikkatle seçerek duraksadı. “Kısa bir süre önce kadının biri buraya gelip Julia Stanford olduğunu iddia etti.”

“Ama bu imkânsız,” dedi Julia. “Ben...”

Steve elini kaldırdı. “Biliyorum. Aile gerçek olduğundan emin olmak için özel bir dedektif tuttu.”

“Ve gerçek olmadığını anladılar,” dedi Julia.

Steve, “Hayır. Ve gerçek *olduğunu* anladılar,” dedi.

Julia hayretler içinde kaldı. “Ne?”

“Bu dedektif, Julia Stanford’un Indiana’dan ehliyet alırken alınmış olduğunu söylediği ve kendine Julia Stanford diyen kadının parmak izlerine uyan parmak izleri bulduğunu söyledi,” dedi Steve.

Julia’nın kafası daha da karıştı. “Ama... ben hiç Indiana’ya gitmedim ki.”

Fitzgerald, “Julia, ortalıkta Stanford’un mirasından pay almak için ustaca düzenlenmiş bir komplo var. Maalesef tam ortasına düştün,” dedi.

“İnanamıyorum,” dedi Julia.

“Bunun arkasında her kim varsa iki Julia Stanford’u kaldırmaz.”

Steve ekledi. “Planın başarılı olmasının tek yolu, seni ortadan kaldırmak,” dedi.

“Ortadan kaldırmakla neyi kastediyorsun?” dedi Julia. Birden hatırlayarak sustu. “Olamaz!”

“Ne oldu?” diye sordu Fitzgerald.

“İki gece önce ev arkadaşım ile konuştum, çok korkmuştu. Bir adamın evimize gelip ona bıçakla saldırmak istediğini söyledi. Onu ben zannetmiş!” Julia konuşmakta zorluk çekiyordu. “Bunu kim yapar?”

“Büyük ihtimalle aileden biri,” dedi Steve.

“Ama niye?”

“Büyük bir servet söz konusu ve veraset işlemleri birkaç gün içinde bitecek,” dedi Steve.

Julia, “Bunun benimle ne ilgisi var? Babam beni tanımıyordu bile. Bana hiçbir şey bırakmamıştır,” dedi.

Fitzgerald, “Aslında, eğer kimliğini ispatlayabilirsek, mirastan payına düşen yaklaşık bir milyar dolar,” dedi.

Julia donup kaldı. Ağzını açabildiğinde, “Bir milyar dolar mı?” dedi.

“Doğru. Ama başka biri de bu paranın peşinde. Bu nedenle tehliledesin,” dedi Steve.

“Anladım,” dedi Julia. Durup onlara bakarken içinde büyüyen bir panik hissetti. “Ne yapacağım?” diye sordu.

“Sana ne *yapamayacağımı* söyleyeyim,” dedi Steve. “Oteline geri dönmüyorsun. Biz, ne olduğunu bulana kadar gözden kaybolmanı istiyorum.”

“Kansas’a dönebilirim...”

Fitzgerald, “Bence burada kalırsan daha iyi olur Julia. Seni saklayacak bir yer buluruz,” dedi.

“Evimde kalabilir,” diye önerdi Steve. “Kimse onu orada aramayı akıl edemez.”

İkisi de Julia'ya döndü.

Julia tereddüt etti. "Ne desem . . . evet. Olur."

"Güzel."

Julia yavaşça, "Babam yattan düşmeseydi bunların hiçbiri olmazdı," dedi.

"Düştüğünü sanmıyorum," dedi Steve. "Bence itilmiştir."

Servis asansörüyle garaja indiler ve Steve'in arabasına bindiler.

"Seni kimsenin görmesini istemiyorum," dedi Steve. "Önümüzdeki birkaç gün seni gözlerden uzak tutmalıyız."

State Caddesi'ne çıktılar.

"Yemeğe ne dersin?" diye sordu Steve.

Julia, Steve'e bakıp gülümsedi. "Beni hep besliyorsun."

"Gözlerden uzak bir lokanta biliyorum," dedi Steve. "Gloucester Sokağı'ndaki eski bir ev. Bizi orada kimselerin göreceğini sanmıyorum."

L'Espalier, Boston'un en iyi manzalarından birine sahip, eski bir 19. yüzyıl eviydi. İçeri girince onları şef karşıladı.

"İyi günler," dedi. "Bu tarafa gelin lütfen. Sizin için pencere kenarında güzel bir masamız var."

"Eğer mümkünse," dedi Steve. "Duvar kenarında bir yer tercih ederiz."

Şef göz kırptı. "Duvar kenarında?"

"Evet. Başbaşa kalmak istiyoruz da."

"Tabii," dedi ve onları köşedeki bir masaya götürdü. "Size hemen bir garson gönderirim." Julia'ya dikkatle bakıyordu ve birden gözleri parladı. "Bayan Stanford! Sizi burada görmek ne güzel! Sizi gazetede gördüm."

Julia ne diyeceğini bilemeyerek Steve'e baktı.

Steve, "Aman Allahım! Çocukları arabada bıraktık! Gidip onları alalım!" dedi. Şefe döndü. "İki martini istiyoruz, sek olsun. Zeytin koymayın. Hemen döneriz."

"Evet efendim." Şef ikisinin lokantadan aceleyle çıkışını izledi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Julia.

"Buradan gidiyoruz. Başımızı belaya sokmak için bütün yapması gereken gazetecileri çağırmak. Başka bir yere gidelim."

Dalton Sokağı'nda küçük bir lokanta buldular ve yemek ısmarladılar.

Steve oturup Julia'yı inceledi. "Şöhret olmak nasıl bir duygu?"

"Lütfen bu konuda şaka yapma. Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Julia.

Steve, "Biliyorum," dedi pişman olarak. "Affedersin." Onunla olmak çok rahattı. İlk karşılaştıklarında ne kadar kaba olduğunu düşündü.

"Gerçekten tehlikede olduğumu mu düşünüyorsunuz Bay Sloane?" diye sordu Julia.

"Bana Steve de. Evet, maalesef öyle. Ama kısa sürecek. Vera-set işleri bitince bunun arkasında kim varmış göreceğiz. Bu arada senin emniyette olmanı sağlayacağım," dedi Steve.

"Teşekkür ederim. Yaptıklarına minnettarım," dedi Julia.

Birbirlerine bakıyorlardı ve yaklaşan bir garson yüzlerindeki ifadeyi görünce onları rahatsız etmemeye karar verdi.

Steve arabada sordu. "Bu Boston'a ilk gelişin mi?"

"Evet."

"İlginç bir şehirdir." John Hancock Binası'nın yanından geçiyorlardı. Steve kuleyi gösterdi. "Şu ışığı görüyor musun?"

"Evet."

"Hava durumunu bildirir."

"Bir fener nasıl..."

"Sorduğuna memnun oldum. Işık sabit maviyse, hava açıktır. Eğer yanıp sönüyorsa, hava bulutlu demektir. Eğer kırmızı yanıp sönüyorsa, yağmür geliyordur ve kırmızı yanıp sönüyorsa zaten yağmür yordur," dedi Steve.

Julia güldü.

Harvard Köprüsü'ne ulaştılar. Steve yavaşladı. "Bu Boston'la Cambridge'yi birleştiren köprüdür. Tamı tamına 364.4 'smoot' ve bir kulak uzunluğundadır."

Julia dönüp Steve'e baktı. "Efendim?"

Steve gülümsedi. "Aynen söylediğim gibi."

"Smoot nedir?"

Steve, "Bir smoot, Olivier Reed Smoot'un boyudur, yani 1.70 cm. Bir şaka olarak başlamış ama belediye köprüyü yeniden yaptı-

ğında ölçüleri aynı tutmuşlar. Smoot, 1958'de standart bir uzunluk ölçü birimi olmuş," dedi.

Julia güldü. "İnanılmaz!"

Bunker Tepesi Anıtı'ndan geçerken Julia "Bu Bunker Tepesi Savaşı'nın olduğu yer değil mi?" diye bağırdı.

"Hayır," dedi Steve.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunker Tepesi Savaşı Breed's Tepesi'nde yapılmıştı."

Steve'in evi rahat mobilyalarla döşenmiş ve duvarları renkli resimlerle süslenmiş, Boston'un Newbury semtinde iki katlı şirin bir yerdi.

Julia, "Burada tek başına mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Evet. Haftada iki kere gelen bir hizmetçim var. Ona, önümüzdeki birkaç gün gelmemesini söyleyeceğim. Kimsenin senin burada olduğunu bilmesini istemiyorum," dedi Steve.

Julia Steve'e baktı ve içinden gelerek "Yaptıklarına gerçekten minettar olduğumu bilmeni isterim," dedi.

"Benim için zevktir. Hadi, sana odanı göstereyim."

Yukarı, misafir yatak odasına çıktılar. "İşte burası. İnşallah rahat edersin."

"Tabii. Harika." dedi Julia.

"Eve yiyecek bir şeyler almalıyım. Ben genellikle dışarda yerim."

Julia, "Yemek yapı..." diye söze başladı ama sonra duraksadı. "Düşündüm de, yapmasam daha iyi olacak. Ev arkadaşım yemeklerimin ölümcül olduğunu söylüyor."

"Ben iyi yemek yaparım," dedi Steve. "İkimiz için bir şeyler pişiririm." Julia'ya baktı ve yavaşça, "Daha önce yemek yapacağım birisi olmadı." *Biraz yavaşla*, dedi kendi kendine. *Haddini aşıyorsun. Onu kendine saklayamazsın.*

"Kendini evindeymiş gibi hissetmeni istiyorum. Burada tamamiyle emniyette olacaksınız," dedi Steve.

Julia ona uzun uzun baktı ve sonra gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Tekrar aşağı indiler.

Steve evdeki elektronik aletleri saydı. “Televizyon, video, radyo, CD . . . Rahat edeceksin.”

Julia, “Harika.” *Tıpkı kendimi senin yanında hissettiğim gibi,* diyecek oldu.

Steve, “Eğer başka bir şey yoksa . . .” dedi.

Julia içtenlikle gülümsedi. “Başka bir şey düşünemiyorum.”

“O zaman büroya dönmeliyim. Cevaplanması gereken bir sürü soru var.”

Julia, Steve’nin kapıya gidişini izledi.

“Steve?”

Steve arkasına döndü. “Evet?”

“Ev arkadaşımı arayabilir miyim? Beni merak eder,” diye sordu Julia.

Steve başını salladı. “Kesinlikle olmaz. Hiçbir telefon konuşması yapmanı veya bu evden ayrılmanı istemiyorum. Hayatın buna bağlı olabilir.”

Yirmi Sekiz

“Ben Doktor Westin. Bu konuşmamız teybe kaydedilecek, anladınız mı?”

“Evet, doktor.”

“Şimdi daha sakın misiniz?”

“Sakinim, ama kızgınım.”

“Niçin kızgınsınız?”

“Burada olmamalıydım. Ben deli değilim. Buraya kapatıldım.”

“Sizi kim kapattı?”

“Tyler Stanford.”

“*Hâkim* Tyler Stanford mu?”

“Evet.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Para için.”

“Paranız mı var?”

“Hayır. Yani, evet... olabilirdi. Bana bir milyon dolar, bir mink kürk ve mücevher vaat etmişti.”

“*Hâkim* Stanford bunları size neden vaat etsin?”

“Baştan başlayalım. Ben aslında Julia Stanford değilim. Adım Margo Posner.”

“Buraya geldiğinizde Julia Stanford olduğunuzda ısrar ettiniz.”

“Unutun onu. Aslında değilim. Bakın... olan şu: *Hâkim* Stanford beni kız kardeşi gibi davranmam için tuttu.”

“Bunu neden yaptı?”

“Stanford mirasından pay alıp ona vermem için.”

“Ve bunu yapmanız karşılığında size bir milyon dolar, mink bir kürk ve mücevher sözü verdi?”

“Bana inanmıyorsunuz değil mi? İspatlayabilirim. Beni Rose Hill’e götürdü. Bu Stanfordların Boston’da oturdukları yer. Size evi tarif edebilirim ve aileyi anlatabilirim.”

“Bunların çok ciddi suçlamalar olduğunun farkındasınız herhalde?”

“Evet. Ama sanırım hâkim olduğu için hiçbir şey yapmayacaksınız.”

“Yanılıyorsunuz. Sizi temin ederim suçlamalarınız titizlikle incelenecektir.”

“Güzel! O piçin, beni nasıl içeri attıysa, öyle içeri atılmasını istiyorum. Buradan çıkmak istiyorum!”

“Benim incelemem dışında, iki meslektaşımın daha akli durumunuzu değerlendireceğinin farkındasınız.”

“Gelsinler. Ben de sizin kadar akıllıyım.”

“Doktor Gifford bu akşamüstü gelecek ve sonra nasıl devam edeceğimize karar vereceğiz.”

“Ne kadar çabuk olursanız, o kadar iyi. Bu berbat yere dayanamıyorum!”

Bakıcı Margo’ya yemeğini getirdiğinde, “Az önce Doktor Gifford’la konuştum. Bir saat içinde burada olacak,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Margo hazırды. Hepsine hazırды. Onlara bütün bildiklerini en baştan anlatacaktı. *Ve işim bittiğinde*, diye düşündü Margo, *onu kilitleyip beni serbest bırakacaklar*. Bu düşünce onu tatmin duygusuyla dolduruyordu. *Sonra özgür olacağım!* Sonra düşündü. *Ne yapmak için özgür olacağım? Tekrar sokaklara çıkacağım. Belki şartlı tahliyeyi bozup, tekrar hapse atacaklar!*

Yemek tepsisini duvara fırlattı. *Alah onları kahretsin! Bana bunu yapamazlar! Dün bir milyon dolar ediyordum ve bugün... Bir dakika! Bir dakika!* Margo’nun aklına o kadar heyecan verici bir fikir geldi ki tepeden tırnağa ürperdi. *Hay Allah! Ben ne yapıyorum? Ben Julia Stanford olduğumu zaten kanıtladım. Tanıklarım var. Bütün aile Frank Timmons’un; parmak izlerimin benim Julia Stanford olduğumu gösterdiğini, söylediğini duydu. Neden Julia Stanford olabileceksen Margo Posner olayım? Beni buraya kilitlediklerine şaşmamalı. Aklımı kaçırmış olmalıyım!* Bakıcı zilini çaldı.

Bakıcı gelince Margo heyecanla, “Hemen doktoru görmek istiyorum,” dedi.

“Biliyorum. Onunla bir saat sonra . . .”

“*Şimdi*. Hemen şimdi!” dedi Margo.

Bakıcı Margo’nun yüz ifadesine baktı ve “Sakinleş. Onu getireceğim,” dedi.

On dakika sonra Doktor Franz Gifford, Margo’nun odasına geldi.

“Beni mi görmek istediniz?”

Margo, “Evet,” dedi ve özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. “Maalesef küçük bir oyun oynuyordum doktor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Çok utanç verici. Gerçek şu ki, kardeşim Tyler’a çok kızmıştım ve onu cezalandırmak istedim. Ama şimdi yaptığımı yanlış olduğunu fark ediyorum. Artık kızgın değilim ve Rose Hill’e dönmek istiyorum,” dedi Margo.

Doktor, “Bu sabah görüşmelerinizin kayıtlarını okudum. Adınızın Margo Posner olduğunu, buraya kapatıldığınızı . . .”

Margo güldü. “Benim yaramazlığımı. Bunu sadece Tyler’ı üz-mek için söyledim. Hayır. Ben Julia Stanford’um.”

Doktor Margo’ya baktı. “Bunu ispatlayabilir misiniz?”

Bu an Margo’nun beklediği andı. “Evet,” dedi muzaffer bir edayla. “Tyler bunu kendi ispatladı. Gençken ehliyet almak için verdiğim parmak izlerini bulan, Frank Timmons adında bir özel dedektif tuttu. Parmak izleri aynı. Şüphe yok.”

“Dedektif Frank Timmons mu diyorsunuz?” diye sordu doktor.

Margo, “Doğru. Burada Chicago’da Bölge Savcısı için de çalışıyor,” dedi.

Doktor Margo’yu biraz inceledi. “Şimdi bundan eminsiniz öyle mi? Margo Posner değilsiniz . . . Julia Stanford’sunuz?”

“Kesinlikle.”

“Ve şu özel dedektif Frank Timmons bunu doğrulayabilir?”

Margo gülümsedi. “Yaptı bile. Tüm yapmanız gereken, Bölge Savcısı’nın bürosunu arayıp onu bulmak.”

Doktor Gifford başını salladı. “Tamam, arayacağım,” dedi.

Ertesi sabah, Doktor Gifford bir bakıcı eşliğinde Margo’nun odasına döndü.

“Günaydın.”

“Günaydın doktor,” dedi Margo. Merakla baktı. “Frank Timmons’la konuştunuz mu?”

“Evet. Anladığımdan emin olmak istiyorum. Hâkim Stanford’un sizi bir komploya alet ettiği hikâyesi yanlış?”

“Tamamiyle. Bunu ağabeyimi cezalandırmak istediğim için söyledim. Ama şimdi her şey yolunda. Eve gitmeye hazırım,” dedi Margo.

“Frank Timmons sizin Julia Stanford olduğunuzu kanıtlayabilir?”

“Kesinlikle.”

Doktor Gifford bakıcıya dönüp, işaret etti. Bakıcı birisini çağırdı. İnce uzun bir zenci odaya girdi.

Margo’ya bakıp, “Ben Frank Timmons. Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

Tam anlamıyla bir yabancıydı.

Yirmi Dokuz

Moda gösterisi iyi gidiyordu. Mankenler podyumda ihtişamla yürüyor ve her yeni model, çılgınca alkış alıyordu. Gösteri salonu doluydu. Boş koltuk yoktu ve arka tarafta ayakta kalanlar vardı.

Sahne arkasında bir karışıklık vardı ve Kendall ne olduğuna baktı. İki üniformalı polis ona doğru geliyordu.

Kendall'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Polislerden biri, "Siz Kendall Stanford musunuz?" diye sordu. "Evet."

"Sizi, Martha Ryan'ı öldürmek suçundan tutukluyorum," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı. "İstemedim oldu! Bir kazaydı! Lütfen! Lütfen! Lütfen...!"

Panik içinde uyandı. Bütün vücudu titriyordu.

Devamlı gördüğü bir kâbustu. *Böyle devam edemem*, diye düşündü Kendall. *Böyle gitmez! Bir şeyler yapmalıyım.*

Ümitsizce Marc'la konuşmak istedi. Marc mecburen New York'a dönmüştü. "Yapmam gereken bir işim var, sevgilim. Bana daha fazla izin vermezler," demişti.

"Anlıyorum Marc," demişti. "Ben de birkaç gün içinde döneceğim. Hazırlanmam gereken bir gösterim var."

Kendall o sabah New York'a dönüyordu, ama gitmeden önce bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Woody'yle olan konuşması çok rahatsız edici olmuştu. *Suçlu Peggy'ye atıyor.*

Kendall Peggy'yi verandada buldu.

"Günaydın," dedi Kendall.

"Günaydın?"

Kendall Peggy'nin karşısına oturdu. "Seninle konuşmalıyım," dedi.

“Evet?”

Çok ters bir durumdu. Kendall, “Woody’yle konuştum. Kötü durumda. O . . . O, kendisine eroin verenin sen olduğunu söylüyor,” dedi.

Peggy, “Sana böyle mi dedi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Kendall.

Uzun bir sessizlik oldu. “Doğru,” dedi Peggy.

Kendall inanmayarak baktı. “Ne? Anlamadım. Bana onu uyuşturucudan uzak tutmaya çalıştığını söylemiştin. Neden onu bağımlı tutmaya çalışıyorsun?”

“Anlamıyorsun değil mi?” Sesi acıydı. “Sen şu küçük lanet olası dünyanda yaşıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim, bayan meşhur stilist! Woody, beni hamile bıraktığında garsondum. Woody Stanford’un benimle evleneceğini hiç ummamıştım. Ve ne yaptı biliyor musun? Kendisinin babasından daha iyi olduğunu hissetmek için benimle evlendi. Ve herkes bana bir pislikmişim gibi davrandı. Kardeşim Hoop nikâhımıza geldiğinde herkes ona süprüntüy-müş gibi baktı.”

“Peggy . . .”

“Gerçeği söylemek gerekirse, kardeşin benimle evlenmek istediğinde hayretler içinde kaldım. Onun bebeği olduğundan bile emin değildim. Woody’ye iyi bir eş olabilirdim, ama kimse bana fırsat vermedi. Onlara göre hâlâ bir garsondum. Bebeği düşürmedim, kürtaj yaptırdım. Woody’nin beni boşayacağını düşündüm, ama yapmadı. Onun ne kadar demokratik olduğunun sembolüy-düm. Sana bir şey söyleyeyim mi bayan! Bunlara ihtiyacım yok. Ben de sen ya da bir başkası kadar iyiyim.”

Her söz bir tokat gibiydi. “Hiç Woody’yi sevdin mi?” diye sordu Kendall.

Peggy omuzlarını kaldırdı. “Yakışıklı ve eğlenceliydi, ama sonra, o polo oyununda fena düştü ve her şey değişti. Doktorlar ona ilaç verdiler ve hastaneden çıkınca ilaçları bırakmasını beklediler. Bir gece çok acı çekiyordu ve ben de ‘Sana küçük bir hediyem var,’ dedim. Ondan sonra ne zaman acı çekse ona küçük hediyesi-ni verdim. Kısa zaman sonra acı çekse de çekmese de ihtiyaç duy-du. Kardeşim uyuşturucu satıcısıydı ve ben de ihtiyacım olan eroi-ni bulabiliyordum. Woody’nin eroin için bana yalvarmasını sağla-

dım. Ve bazen 'sırf onun tersleyip ağlamasını izlemek için eroinin bittiğini söylüyordum. Bay Woodrow Stanford'un bana nasıl ihtiyacı vardı! O zaman öyle ihtişamlı ve kudretli olmuyordu! Bana vurması için kışkırtıyordum ve sonra yaptığına pişman olup bana sürünerek, hediyelerle geri dönüyordu. Görüyorsun ya, Woody'nin kafası sağlamsa, ben hiçbir şeyim. Kafası kıyaksa, gücün sahibi benim. O bir Stanford olabilir, ben de basit bir garson olabilirim, ama onu kontrol ediyorum."

Kendall Peggy'ye dehşetle bakıyordu.

"Kardeşin bırakmaya çalıştı. Çok kötüleşince arkadaşları onu uyuşturucuyla mücadele merkezlerine götürürlerdi ve ben ziyaretine gidip büyük Stanford'un cehennem azabı içinde kıvranışını izlerdim. Ve her çıktığında onu küçük hediyesiyle bekliyor olurdum. Bana yaptıklarını ödeme zamanıydı."

Kendall nefes almakta güçlük çekiyordu. "Sen bir canavarsın," dedi yavaşça. "Gitmeni istiyorum."

"Üstüne bastın! Ben de buradan gitmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı. "Tabii hiçbir şey almadan gitmek için değil. Ne kadar nafaka alabilirim?"

"Ne alırsan al," dedi Kendall. "Çok fazla olacak. Şimdi defol buradan."

"Peki." Sonra yapmacık bir tavırla ekledi. "Avukatıma, senin avukatını aramasını söyleyeceğim."

"Beni gerçekten terk mi ediyor?" diye sordu Woody.

"Evet."

Kendall, "Ne demek olduğunu biliyorum Woody. Baş edebilir misin?"

Kız kardeşine bakıp gülümsedi. "Sanırım. Evet. Sanırım yapabilirim."

"Ben eminim," dedi Kendall.

Derin bir nefes aldı. "Teşekkürler Kendall... Ondan kurtulmaya asla cesaret edemezdim."

Kendall gülümsedi. "Kardeşler ne güne duruyor?"

O akşam Kendall New York'a doğru yola çıktı. Defileye bir hafta vardı.

Giyim New York'un en büyük endüstrisidir. Başarılı bir modacı bütün dünyada ekonomiyi etkileyebilir. Bir modacının Hindistan'daki pamuk üreticilerinden İskoç dokumacılarına, Çin ve Japonya'daki ipek böceklerine kadar etkisi vardır. Donna Karan'lar, Calvin Klein'lar ve Ralph Lauren'lar ekonomi için önemli isimlerdir ve Kendall bu kategoriye giriyordu. Ortalıkta bir tasarımcının alabileceği en önemli ödül olan Coty Ödülü'nü kazanacağı dedikoduları dolaşıyordu.

Kendall Stanford Renaud'un çok dolu bir hayatı vardı. Eylülde pek çok malzemeyi inceler, ekimde yeni tasarımları için kullanacaklarını seçerdi. Aralık ve ocak yeni modelleri yaratmaya ayrılmıştı, şubat ayı da aralarından seçim yapmaya, Martta ise sonbahar koleksiyonunu göstermeye hazır olurdu.

Kendall Stanford Tasarımları, Bill Blass ve Oscar de la Renta'yla birlikte Yedinci Cadde 550 numarada bulunuyordu. Gelecek gösteri bin kişi alabilen Bryant Park çadırında yapılacaktı.

Kendall bürosuna döndüğünde Nadine, "İyi haberlerim var. Gösteri için tüm yerler ayrıldı!" dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kendall öylesine. Kafası başka şeylerle meşguldü.

"Bu arada, masada senin için bir mektup var. Kuryenin biri getirdi."

Bu sözler Kendall'ın tepeden tırnağa ürpermesine sebep oldu. Masaya gidip mektuba baktı. *İade adresi, Vahşi Hayvanları Koruma Derneği, Park Caddesi No: 300, New York, New York'tu.* Kendall zarfa uzun süre baktı. Park Caddesi 300 numara, diye bir yer yoktu.

Kendall titreyen parmaklarla zarfı açtı.

*Sayın Bayan Renaud,
İsviçre'deki bankamız, derneğimizin beklediği bir milyon doları daha almadıklarını bildirdi. Durumumuzu göz önüne alarak, ihtiyacımızın beş milyon dolara yükseldiğini bildirmek isterim. Eğer bu ödeme yapılırsa sizi bir daha rahatsız etmeyeceğimize söz veriyoruz. Parayı hesabımıza yatırmak*

için on beş gününüz var. Eğer yatırmazsanız yetkili mercilerle bağlantı kuracağımızı üzülerek bildiririz.

İmzasızdı.

Kendall mektubu tekrar tekrar okuyarak paniğe kapıldı. Beş milyon dolar! İmkânsız, diye düşündü. *Bu kadar büyük parayı, bu kadar kısa zamanda toplayamam. Ne kadar aptalım!*

Marc o gece eve gelince, Kendall ona mektubu gösterdi.

“Beş milyon dolar mı!” diye parladı Marc. “Bu çok saçma! Senin kim olduğunu sanıyorlar?”

“Kim olduğumu biliyorlar,” dedi Kendall. “Sorun da bu. Hemen para bulmam lâzım. Ama nasıl?”

“Bilmiyorum. Sanırım bankalar sana mirasına güvenerek kredi verirler ama . . .”

“Marc, söz konusu olan benim hayatım. *Bizim* hayatımız. Kredi almaya çalışacağım,” dedi Kendall.

George Meriwether, New York Union Bankası’nın şube müdür yardımcısıydı. Altmışlarındaydı ve bugünkü yerine veznedarlıktan gelmişti. Hırslı bir adamdı. *Bir gün yönetim kuruluna gireceğim*, diye düşünüyordu. *Ve sonra . . . kim bilir?* Düşünceleri sekreteri tarafından bölündü.

“Bayan Kendall Stanford sizinle görüşmek istiyor.”

İçinde küçük bir memnuniyet hissi uyandı. Yıllardır başarılı bir modacı olarak iyi bir müşteriydi ama şimdi dünyanın en zengin kadınıydı. Uzun yıllar Harry Stanford’a boş yere hesap açtırmaya çalışmıştı. Ve şimdi . . .

“İçeri alın,” dedi Meriwether sekreterine.

Kendall içeri girince, Meriwether ayağa kalkıp gülümseyerek içtenlikle elini sıktı.

“Sizi gördüğüme çok memnun oldum,” dedi. “Lütfen oturun. Kahve ya da daha sert bir şey?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Kendall.

“Babanıza Allah’tan rahmet, size de başsağlığı diliyorum.” Sesi söylediklerine uygun bir tondaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi Kendall.

“Sizin için ne yapabilirim?” Ne diyeceğini biliyordu. Milyarlarıyla bankada bir hesap açtıracaktı...

“Biraz ödünç para istiyorum,” dedi Kendall.

Meriwether gözlerini kırptı. “Efendim?”

Kendall, “Beş milyon dolara ihtiyacım var,” dedi.

Meriwether çabucak düşündü. *Gazeteler göre mirastan payına düşen bir milyardan fazla olmalı. Vergilerle bile...* Gülümsedi.

“Bir sorun çıkacağını zannetmiyorum. Hep en iyi müşterilerimizden biri olduğunuzu, biliyorsunuz. Neyi teminat göstermek istiyorsunuz?” diye sordu

“Babamın vârisiyim.”

Meriwether başını salladı. “Evet. Okudum.”

“Parayı almak için mirastan payıma düşeni teminat gösteriyorum,” dedi Kendall.

“Anlıyorum. Veraset işleri bitti mi?”

“Hayır ama yakında biter.”

Meriwether, “Pekâlâ,” dedi ve öne doğru uzandı. “Tabii vasiyetin bir nüshasını görmek isteriz.”

Kendall, “Evet,” dedi sabırsızca. “Bunu ayarlayabilirim.”

“Ve sizin payınıza düşen miktarı tam olarak bilmeliyiz.”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi Kendall.

“Bankacılık kanunları çok katıdır biliyorsunuz. Veraset işlemleri bitince gelirsiniz...”

Kendall, “Paraya şimdi ihtiyacım var,” dedi çaresizlik içinde. Çılgılık atmak istiyordu.

“Doğal olarak sizi memnun etmek için elimizden gelen her şeyi yapmak isteriz.” Ellerini çaresizlik ifade eden bir hareket yaparak kaldırdı. “Ama ne yazık ki, elimiz kolumuz bağlı.”

Kendall ayağa kalktı. “Teşekkür ederim.”

“Veraset işleri biter bitmez...”

Kendall gitmişti bile.

Kendall bürosuna döndüğünde Nadine heyecanla, “Seninle konuşmalıyım,” dedi.

Nadine’nin sorunlarını dinleyecek durumda değildi.

“Ne var?” diye sordu.

“Kocam beni birkaç dakika önce aradı. Şirketi onu Paris’e gönderiyormuş. Onun için işten ayrılıyorum.”

“Sen, Paris’e mi gidiyorsun?”

Nadine bağırdı. “Evet. Harika değil mi? Sizden ayrıldığıma üzülüyorum. Ama endişelenme. Seni ararım.”

Demek Nadine’di. Ama ispatlamak mümkün değildi. İlk önce mink kürk, şimdi Paris. Beş milyon dolarla dünyanın istediği yerinde yaşayabilir. Nasıl halletsem? Ona bildiğimi söylersem, inkâr eder. Belki de daha fazla ister. Marc ne yapılacağını bilir.

“Nadine...”

Kendall’ın yardımcılarından biri geldi. “Kendall! Seninle köprü koleksiyonunu konuşmalıyız. Yeterli parçamız olduğunu sanmı...”

Kendall daha fazla dayanamıyordu. “Affedersin. İyi değilim. Eve gidiyorum.”

Yardımcısı ona hayretle baktı. “Ama, defile hazırlığının tam ortasındayız...”

“Özür dilerim...”

Kendall gitti.

Kendall eve geldiğinde evde kimse yoktu. Marc geç saate kadar çalışacaktı. Kendall odadaki güzel şeylere bakıp düşündü. *Her şeyi alıncaya kadar durmayacaklar. Suyumu sıkacaklar. Marc haklıydı. O gece polise gitmeliydim. Şimdi suçluyum. İtiraf etmeliyim. Henüz cesaretim varken.* Oturup kendisine, Marc’a ve ailesine ne olacağını düşündü. Tüyler ürpertici başlıklar atılacak, mahkeme olacak ve herhalde hapse girecekti. Kariyerinin sonu olacaktı. *Ama böyle devam edemem,* diye düşündü Kendall. *Çıldıracağım.*

Neredeyse rüyada gibi kalkıp Marc’ın küçük özel odasına gitti. Daktilosunu dolaptaki bir rafta sakladığını hatırladı. Çıkarıp masanın üzerine koydu. Kâğıdı koyup yazmaya başladı.

İgili kişiye:

Adım Kendall...

Durdu. E harfi kırıktı.

Otuz

“Neden Marc? Allah Aşkına neden?” Kendall’ın sesi ısırap doluydu.

“Senin suçundu,” dedi Marc.

“Hayır! Sana söyledim . . . Bir kazaydı! Ben . . .”

Marc, “Ben kazadan bahsetmiyorum. Ben *senden* bahsediyorum! Kocasına bile zaman ayıramayacak kadar meşgul olan büyük, başarılı karımdan,” dedi.

Sanki Kendall’a tokat atmıştı. “Doğru değil. Ben . . .”

“Yalnızca kendini düşünüyordun Kendall. Her gittiğimiz yerde yıldız olan sendin. Benim fino köpeği gibi çevrende dolaşma izin veriyordun.”

“Bu haksızlık! ” dedi Kendall.

“Haksızlık mı? Sen dünyanın her yerinde gazetelerde boy göstermek için defileler düzenliyorsun, ben burada oturup senin dönmeni bekliyorum. Sence ‘Bay Kendall’ olmak hoşuma mı geliyor? Ben bir eş istemiştim. Ama Kendall merak etme sevgilim. Sen yokken kendimi başka kadınlarla avuttum.”

Kendall’ın yüzü kireç gibiydi.

“Benim için zaman ayıran, etten, kemikten kadınlardı. Yapmacık ve kof değillerdi.”

“Yeter!” diye bağırdı Kendall.

“Bana kazadan bahsedince senden kurtulmanın bir yolunu buldum. Bir şey bilmek ister misin canım? O mektupları okurken kıvrınmandan zevk aldım. Katlandığım bütün aşağılanmaların bir kısmını ödedi.”

“Yeter! Eşyalarını topla ve defol. Seni bir daha görmek istemiyorum!”

Marc sırtıttı. “Zaten görmem çok zor. Bu arada, hâlâ polise gitmeyi düşünüyor musun?”

“Defol!” dedi Kendall. “*Hemen.*”

“Gidiyorum. Sanırım Paris’e döneceğim. Ve güzelim, sen söylemezsen ben de söylemem. Emniyettesin.”

Bir saat sonra gitmişti.

Sabah saat dokuzda Kendall, Steve Sloane’a telefon etti.

“Günaydın Bayan Renaud. Sizin için ne yapabilirim?”

“Bu akşam Boston’a dönüyorum. Bir itirafım var.”

Solgun ve gergin, Steve’in karşısına oturmuştu. Donup kalmıştı, başlayamıyordu.

Steve onu teşvik etti. “Bir itirafın olduğunu söylemiştin.”

“Evet. Birini... öldürdüm.” Ağlamaya başladı. “Kazaydı, ama ben... kaçtım.” Yüzünden ıstırap okunuyordu. “Kaçtım... ve onu orada bıraktım.”

“Yavaş ol,” dedi Steve. “Baştan başla.”

Kendall konuşmaya başladı.

Otuz dakika sonra Steve oturmuş, az önce duydukları hakkındaki düşünüyordu.

“Ve polise gitmek istiyorsun?”

“Evet. Daha en başından gitmem gerekirdi. Bana ne olacağı artık fark etmez,” dedi Kendall.

Steve düşünceli düşünceli. “Kendi ayağınla gidip teslim olduğuna ve kaza olduğuna göre mahkeme merhametli olacaktır,” dedi.

Kendall kendini zor tutuyordu. “Sadece bitmesini istiyorum.”

“Kocan ne olacak?”

Kendall başını kaldırdı. “Ne olmuş ona?”

“Şantaj kanuna aykırıdır. Senden çaldığı parayı gönderdiğin banka hesap numarası var. Yapman gereken şikâyetçi olmak ve f...”

“Hayır!” dedi Kendall. Ses tonu çok sertti. “Onunla uğraşmak istemiyorum. Hayatını istediği gibi yaşasın. Ben kendi hayatıma bakıyorum.”

Steve başını salladı. “Nasıl istersen. Seni polis karakoluna götüreceğim. Geceyi hapiste geçirmek zorunda kalabilirsin, ama seni çabuk çıkarırım.”

Kendall bitkin bir ifadeyle gülümsedi. “Artık daha önce yapmadığım bir şeyi yapabilirim.”

“O nedir?”

“Çizgili bir kıyafet tasarlamak.”

O akşam eve gidince Steve, Julia’ya ne olduğunu anlattı.

Julia dehşete kapıldı. “Kendi kocası mı ona şantaj yapıyormuş? Çok korkunç.” Steve’i uzun bir süre inceledi. “Bence hayatını başı dertte olanlara yardım ederek geçirmen harika,” dedi.

Steve ona bakıp düşündü. *Başı dertte olan benim.*

Steve Sloane taze kahve ve pişmekte olan domuz pastirmasının kokusuna uyandı. İrkilerek yatakta oturdu. *Hizmetçi bugün mü gelmişti?* Ona gelmemesini söylemişti. Steve sabahlık ve terliklerini giyip aceleyle aşağı, mutfığa gitti.

Julia içerde kahvaltı hazırlıyordu. Steve girince kafasını kaldırdı.

“Günaydın,” dedi neşeyle. “Yumurtanı nasıl istersin?”

“Çırpılmış,” dedi Steve.

“Tamam,” dedi Julia. “Pastırmalı yumurta benim özel yemeğimdir. Aslında bildiğim tek yemektir. Sana söyledim, berbat bir aşçıyım.”

Steve gülümsedi. “Yemek yapmak zorunda değilsin. İstersen yüzlerce aşçı tutabilirsin.”

“Gerçekten de bu kadar para alacak mıyım Steve?” diye sordu Julia.

Steve, “Evet. Mirastan payına düşen bir milyardan fazla,” diye cevap verdi.

Julia yutkundu. “Bir milyar mı? İnanamıyorum!”

“Ama doğru.”

“Dünyada bu kadar para yok Steve,” dedi Julia.

“Baban çoğunun sahibiydi.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Julia.

Steve “O zaman bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki.”

“Yumurtalar yanıyor,” diye cevap verdi Steve.

“Affedersin.” Yumurtaları çabucak ocağın üzerinden çekti.

“Bir tane daha yaparım,” dedi Julia.

Steve. "Uğraşma. Yanık pastırma yeterli olur," dedi.

Julia güldü. "Özür dilerim."

Steve dolaba gidip bir kutu mısır gevreği aldı. "Soğuk, güzel bir kahvaltıya ne dersin?"

"Mükemmel," dedi Julia.

Steve bir kâse mısır gevreği döktü, buzdolabından süt çıkardı ve mutfak masasına oturdular.

"Sana yemek yapan biri yok değil mi?" diye sordu Julia.

"Yani, hayatımda biri var mı?"

Julia kızardı. "Öyle bir şey."

"Hayır," dedi Steve. "İki yıl süren bir ilişkim oldu ama yürümedi."

"Üzüldüm," dedi Julia.

"Senden ne haber?" diye sordu Steve.

Henry Wesson'u düşündü. "Bir şey yok herhalde."

Steve merakla baktı. "Emin değil misin?"

"Açıklamak zor. Birimiz evlenmek istiyor," dedi Julia, "Ve birimiz istemiyor."

"Anladım. Bu işler bitince Kansas'a geri mi döneceksin?" diye sordu Steve.

"Açıkçası bilemiyorum. Burada olmak çok garip geliyor. Anem bana Boston'dan çok sık söz ederdi. Burada doğmuş ve çok sevmiş. Bir bakıma eve gelmek gibi. Keşke babamı tanısaydım," dedi Julia.

İyi ki tanıımıyorsun, diye düşündü Steve.

"Onu tanır mıydın?" diye sordu Julia.

"Hayır. Yalnız Simon Fitzgerald'la çalışırdı," dedi Steve.

Oturup bir saatten fazla konuştular. İyi anlaşıyorlardı. Steve, Julia'ya daha önce olanları anlattı. Kendine Julia Stanford diyen kişinin gelişini, boş mezarı ve Dmitri Kaminsky'nin ortadan kayboluşunu...

"İnanılmaz!" dedi Julia. "Bunun arkasında kim olabilir?"

"Bilmiyorum ama bulmaya çalışıyorum," dedi Steve. "Bu arada, sen burada emniyette olacaksın."

Julia gülümsedi ve, "Kendimi burada güvende hissediyorum. Sağol," dedi.

Steve bir Ŗey diyecek oldu, sonra durdu. Saatine baktı. “Giyinip büroya gitsem iyi olacak. Yapacak çok iŖim var.”

Steve’in Fitzgerald’la bir toplantısı vardı.

“Bir gelişme var mı?” diye sordu Fitzgerald.

Steve kafasını salladı. “Hiçbir Ŗey. Bunu kim planladıysa bir dâhi. Dmitri Kaminsky’yi bulmaya çalışıyorum. Korsika’dan Paris’e; oradan da Avustralya’ya uçmuş. Sydney polisiyle konuştum. Kaminsky’nin ülkelerinde olduğu öğrendiklerinde çok Ŗaşırdılar. Interpol’ün bir bildirisi var ve onu arıyorlar. Bence Harry Stanford vasiyetini değiştirmek için telefon ederek ölüm fermanını imzaladı. Birisi onu durdurmaya karar verdi. O gece yatta olanların tek Ŗahidi Dmitri Kaminsky’ydi. Onu bulunca çok Ŗey öğreneceğiz.”

“Buna bizim polisi karıştırmalı mıyız, bilemiyorum,” dedi Fitzgerald.

Steve başını salladı. “Durum çok karışık Simon. Bütün kanıtlayabileceğimiz, birilerinin cesedi çaldığı ve bunu kimin yaptığını bile bilmiyoruz,” dedi.

“Ya Ŗu kadının parmak izlerini bulan dedektif?”

“Frank Timmons. Ona üç tane mesaj bıraktım. Bu akşam altıya kadar ondan haber alamazsam, Chicago’ya uçacağım. Bu işe bulaşmış durumda.”

“Sahtekârın alacağı hisselerle ne yapmayı düşündüğünü sanıyorsun?”

“Bence bunu her kim yaptıysa, hisseleri devraldığını belirten bir belge imzalatmıştır. Herhalde durumu saklamak için başka bir bahane bulmuştur. Aileden birinin yaptığından eminim. Bence Kendall’ı listeden çıkarabiliriz.” Fitzgerald’a yaptıkları konuşmayı anlattı. “Eğer bu işle bir ilgisi olsaydı itirafta bulunmazdı; en azından şimdi. Miras paylaşılıp elinde parası oluncaya kadar beklerdi. Kocasını düşünürsek, onu da eleyebiliriz. Küçük, önemsiz bir Ŗantajcı. Böyle karmaşık bir Ŗeyi planlayacak kadar akıllı değil.”

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Fitzgerald.

“Hâkim Stanford. Chicago bürosundaki bir arkadaşım ile konuştum. Arkadaşım Stanford’a çok hürmet edildiğini söylüyor. Aslında baş hâkimliğe yeni terfi etmiş. Onun adına bir artı puan

daha: Hâkim Stanford kadının sahtekâr olduğunu ilk söyleyen ve DNA testinde ilk ısrar eden kişi. Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.

Woody benim ilgimi çekiyor. Uyuşturucu kullandığından eminim ve bu pahalı bir alışkanlık. Karısını kontrol ettirdim. Bu oyunun arkasında olacak kadar zeki değil. Ama kardeşinin pis işler çevirdiği söyleniyor. Bunu araştıracağım.”

Steve sekreteriyle konuştu. “Bana Boston polisinden Teğmen Michael Kennedy’yi bağlar mısın?”

Sekreter birkaç dakika sonra iç hattan Steve’i aradı. “Teğmen Kennedy hatta.”

Steve telefonu açtı.

“Teğmen. Cevap verdiğiniz için teşekkürler. Ben Renquist, Renquist & Fitzgerald’dan Steve Sloane. Harry Stanford mirasıyla ilgili birini bulmaya çalışıyoruz.”

“Bay Sloane, size yardım etmekten mutluluk duyarım,” dedi Teğmen.

“Lütfen, New York polisinden Bayan Woodrow Stanford’un ağabeyinin dosyası olup olmadığını öğrenir misiniz? Adı Hoop Malkovich, Bronx’daki bir fırında çalışıyor.”

Teğmen, “Sorun değil. Sizi ararım,” dedi.

“Teşekkürler.”

Yemekten sonra Simon Fitzgerald Steve’in bürosuna uğradı.

“Araştırma nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Bana göre çok yavaş. Bunu kim planladıysa izlerini iyi kapatmış,” dedi Steve.

“Julia ne yapıyor?” diye sordu Fitzgerald.

Steve gülümsedi. “Çok iyi.”

Sesinde Simon Fitzgerald’ın ona daha dikkatle bakmasını sağlayan bir ton vardı.

Fitzgerald, “Çok çekici, genç bir hanım,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Steve arzuyla. “Biliyorum.”

Bir saat sonra Avustralya’dan haber geldi.

“Bay Sloane?”

“Evet.”

“Ben Sydney’den Baş Müfettiş McPhearson,” dedi.

Sloane, “Evet, Baş müfettiş,” dedi.

Baş Müfettiş, “Adamınızı bulduk,” dedi.

Steve yüreğinin hopladığını hissetti. “Harika! Onu, buraya getirmek için hemen bir . . .”

“Bence acelesi yok. Dmitri Kaminsky ölmüş,” dedi Baş Müfettiş.

Steve’in bütün ümitleri yıkıldı. “Ne?”

“Cesedini kısa süre önce bulduk,” dedi Baş Müfettiş. “Parmakları koparılmıştı ve birkaç yerinden vurulmuştu.”

“Anladım,” dedi Steve. “Teşekkürler Bay Phearson.”

Çıkamaz sokak. Steve oturup duvara baktı. Bütün ipuçları kayboluyordu. Dmitri Kaminsky’nin şahitliğine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark etti.

Steve’in sekreteri düşüncelerini böldü. “Üçüncü hatta Bay Timmons var.”

Steve saatine baktı. Altıya beş vardı. Telefonu açtı. “Bay Timmons?”

“Evet. Sizi daha önce arayamadığım için özür dilerim. İki gündür şehir dışındaydım. Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Frank Timmons.

Çok şey, diye düşündü Steve. *O parmak izlerini nereden çıkardığımı söyleyebilirsiniz.* Steve kelimelerini dikkatle seçti. “Julia Stanford hakkında arıyorum. Geçenlerde Boston’dayken parmak izlerini almışsınız ve . . .”

“Bay Sloane . . .”

“Evet?” dedi Sloane.

“Ben Boston’a hiç gitmedim,” dedi Timmons.

Steve derin bir nefes aldı. “Holiday Inn’deki kayıtlara göre birkaç gün önce . . .”

“Birisi benim ismimi kullanmış,” dedi Frank Timmons.

Steve hayretler içinde dinledi. Bu son çıkamaz sokaktı, son ipucu. “Herhalde kim olduğunu bilmiyorsunuzdur?”

Frank Timmons, “Çok garip Bay Sloane. Kadının biri benim Boston’da olduğumu ve onun Julia Stanford olduğunu bildiğimi iddia etti. Onu daha önce hiç görmemiştim,” dedi.

Steve içinde bir umut ışığı hissetti. “Kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Adı Posner. Margo Posner.”

Steve bir kalem aldı. “Onu nerede bulabilirim?” diye sordu.

“Reed Akıl Hastalıkları Kliniği’nde,” dedi Timmons.

“Çok teşekkürler,” dedi Steve. “Çok memnun oldum.”

“Bağlantıyı koparmayalım. Ne olduğunu ben de bilmek istiyorum. Beni taklit eden insanların ortalıkta dolaşmasını istemiyorum,” dedi Frank Timmons.

Steve o gece eve gittiğinde Julia onu karşılamak için bekliyordu.

“Yemek hazırladım,” dedi. “Aslında tam olarak hazırlamadım. Çin yemeği sever misin?”

Steve gülümsedi. “Bayılırım!”

“Güzel,” dedi Julia. “Sekiz kutu Çin yemeğimiz var.”

Steve yemek odasına girdiğinde masanın çiçekler ve mumla süslenmiş olduğunu gördü.

“Bir haber var mı?” diye sordu Julia.

Steve dikkatle cevapladı. “İlk ipucumuzu yakaladık. Bu işle ilgili olduğunu sandığımız bir kadının ismi var elimizde. Bu sabah onunla konuşmak için Chicago’ya uçuyorum. İçimde, yarın bütün soruların cevaplarını alacakmışız gibi bir his var.”

“Harika olur!” dedi Julia heyecanla. “Bu işin bitmesine memnun olacağım.”

“Ben’ de,” dedi Steve. *Gerçekten memnun olacak mıyım? O Stanford ailesinin bir parçası olacak... benim ulaşamayacağım bir yerde.*

Yemek iki saat sürdü ve ne yediklerinin farkında değillerdi. Her şey hakkında konuştular, hiçbir şeyden söz etmediler ve sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlardı. Geçmişi ve şimdiyi konuştular, gelecekte söz etmemeye özen gösterdiler. *İkimiz için bir gelecek yok,* diye düşündü Steve üzüntüyle.

Steve en sonunda farkında olmadan, “Yatağa gitsek iyi olacak,” dedi.

Julia Steve'e yukarı kalkmış kaşlarla baktı ve ikisi birden kahkahalarla güldüler.

"şey demek istedim . . ."

"Ne demek istediğini biliyorum. İyi geceler Steve."

"İyi geceler Julia."

Otuz Bir

Steve, ertesi sabah erkenden Chicago'ya giden United Airlines uçağına bindi. Chicago'nun O'Hare Havaalanı'ndan taksi tuttu.

"Nereye?" diye sordu şoför.

"Reed Akıl Hastalıkları Kliniğı."

Şoför arkasına dönüp Steve'e baktı. "İyi misiniz?" diye sordu.

"Evet. Neden?"

"Sadece sordum," dedi şoför.

Steve, Reed Kliniğı'nde, girişteki masada oturan üniformalı güvenlik görevlisine yaklaştı.

Görevli başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Margo Posner'ı görmek istiyorum," dedi Steve.

Görevli, "Burada mı çalışıyor?"

Steve bunu hiç düşünmemişti. "Emin değilim," diye cevap verdi.

Görevli Steve'e daha yakından baktı. "Emin değil misiniz?"

"Bütün bildiğim burada olduğu," dedi Steve.

Görevli çekmecelerin birinden bir isim listesi çıkardı. Biraz sonra, "Burada çalışmıyor. Hasta olabilir mi?" diye sordu.

Steve, "Bilemiyorum. Mümkün," diye cevap verdi.

Görevli Steve'e bir daha baktı, sonra başka bir çekmecedен bilgisayar baskısı bir liste çıkardı. Gözden geçirdi ve ortasında-yken durdu. "Posner, Margo."

"Tamam." Steve şaşırmıştı. "Burada hasta olarak mı bulunuyor?"

"Evet. Akrabası mısınız?"

"Hayır," dedi Steve.

Doktor, "O zaman maalesef göremezsiniz," dedi.

"Onu görmek zorundayım," dedi Steve. "Çok önemli."

“Affedersiniz. Talimatlar böyle,” dedi görevli. “Eğer izniniz yoksa hastalardan hiçbirini ziyaret edemezsiniz.”

“Buranın sorumlusu kim?” diye sordu Steve.

“Benim.”

“Yani hastanenin sorumlusu.”

“Dr. Kingsley,” dedi görevli.

Steve, “Onunla görüşmek istiyorum,” dedi.

“Tamam,” dedi görevli. Ahizeyi kaldırdı ve bir numara çevirdi. “Dr. Kingsley, ben girişten Joe. Burada sizi görmek isteyen bir bey var.” Steve’e baktı. “Adınız?”

“Steve Sloane. Avukatım,” dedi Steve.

“Steve Sloane avukatmış . . . Evet.” Telefonu kapadı ve Steve’e döndü. “Biri sizi doktorun odasına götürecektir,” dedi.

Beş dakika sonra, Steve’i Dr. Kingsley’in odasına götürdüler. Kingsley ellilerindeydi ama daha yaşlı ve yıpranmış görünüyordu.

“Sizin için ne yapabilirim Bay Sloane?” diye sordu.

“Bir hastanızı görmem gerekiyor. Margo Posner.”

“Evet. İlginç bir vaka. Akrabası mısınız?” diye sordu doktor.

“Hayır, ama olası bir cinayeti araştırıyorum ve onunla konuşmam çok önemli. Anahtar rolü olabilir,” dedi Steve.

Doktor, “Maalesef. Size yardımcı olamam,” dedi.

“Olmaya *mecebursunuz*,” dedi Steve. “Çok . . .”

“Bay Sloane, istesem de size yardımcı olamam,” dedi.

“Neden?” diye sordu Steve.

“Çünkü Margo Posner tecrit hücrelerinde. Yanına yaklaşan herkese saldırıyor. Bu sabah bir bakıcıyı ve iki doktoru öldürmeye çalıştı.”

“Ne?”

“Devamlı kimlik değiştiriyor ve ağabeyi Tyler’a ve yatının mürettebatına bağırıyor. Onu sessiz tutmanın tek yolu yüksek dozda sakinleştirici ilaç vermek.”

“Aman Allahım!” dedi Steve. “Bu durumdan ne zaman kurtulur, bir fikriniz var mı?”

Dr. Kingsley başını salladı. “Yakından takip ediyoruz. Belki zamanla sakinleşir ve durumunu anlatır. O zamana kadar . . .”

Otuz İki

Sabah saat altıda, bir liman devriye botu, üzerinde polislerden biri, önlerinde yüzen bir nesne gördüğünde Charles Irmağı'nda dolaşmaktaydı.

“Sancak tarafında!” diye bağırdı polis. “Kütük galiba. Bir şeye çarpıp batırmadan alalım.”

Kütük sandıkları şey, ceset çıktı ve daha da ilginç ceset mumyalanmıştı.

Polis şaşkınlıkla cesede bakıp, “Mumyalanmış bir ceset Charles Nehri'ne nasıl gelmiş?” dedi.

Teğmen Michael Kennedy adli tabipliğin memurlarından biriyle konuşuyordu. “Emin misiniz?” diye sordu.

Memur cevap verdi. “Kesinlikle. Harry Stanford. Kendim mumyalamıştım. Cenazeyi çıkarmak için izin aldık ve tabutu açtığımızda . . . durumu polise bildirdik.”

“Cenazenin çıkarılmasını kim istedi?” diye sordu Teğmen.

“Ailesi. Avukatları Simon Fitzgerald aracılığıyla izin aldılar.”

Teğmen, “Şu Fitzgerald'la bir konuşalım,” dedi.

Steve Chicago'dan Boston'a döndüğünde, doğruca Simon Fitzgerald'ın bürosuna gitti.

“Bitkin görünüyorsun,” dedi Fitzgerald.

“Bitkin değil, mağlup. Her şey ters gidiyor Simon. Üç şüpheli vardı: Dmitri Kaminsky, Frank Timmons, Margo Posner. Kaminsky ölmüş, Timmons başka biri ve Margo Posner tımarhanede. Hiçbir . . .”

İç hattan Fitzgerald'ın sekreterinin sesi geldi. “Affedersiniz. Teğmen Kennedy sizi görmek istiyor Bay Fitzgerald.”

“İçeri gönder.”

Michael Kennedy çok şey görmüş, geçirmiş sert bir adamdı.

“Bay Fitzgerald?”

“Evet. Bu da yardımcım Steve Sloane. Sanırım ikiniz telefonda konuştunuz. Oturun. Sizin için ne yapabilirim?”

“Az önce Harry Stanford’un cesedini bulduk,” dedi Kennedy.

“Ne? Nerede?”

“Charles’da yüzüyordu. Mezarının açılmasını siz istediniz, değil mi?” diye sordu Kennedy.

Fitzgerald, “Evet,” dedi.

Kennedy, “Neden, sorabilir miyim?” dedi.

Fitzgerald anlattı.

Fitzgerald sözünü bitirince Kennedy “Timmons gibi davranmanın kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Hayır. Timmons’la konuştum. Onun da bir fikri yok,” dedi Fitzgerald.

Kennedy iç geçirdi. “Gittikçe ilginçleşiyor,” dedi.

“Harry Stanford’un cesedi şimdi nerede?” diye sordu Steve.

Kennedy, “Şimdilik morgda tutuyorlar. İnşallah tekrar ortadan kaybolmaz,” dedi.

“İnşallah,” dedi Steve. “Yapılacak bir DNA testimiz var.”

Julia’nın testi o akşam yapıldı ve Perry Winger sonuçları gördüğünde, “Aynı görünüyorlar...” dedi.

Steve, Tyler’a babasının cesedinin bulunduğu söylenince, Tyler çok şaşırды.

“Korkunç bir şey!” dedi Tyler. “Böyle bir şeyi kim yapabilir?”

“Bizde bunu bulmaya çalışıyoruz,” dedi Steve.

Tyler çok kızgındı. *Şu beceriksiz aptal Baker! Bunu ödeyecek. Bu iş kontrolden çıkmadan halletmeliyim.*

Tyler, “Bay Sloane, belki de biliyorsunuz, Cook Country Baş Hâkimliği’ne getirildim. Önümde çok fazla dava var ve bana dönmem için baskı yapıyorlar. Daha fazla erteleyemem. Veraset işlerinin çabuk bitmesi için bir şeyler yaparsanız çok memnun olurum,” dedi.

“Bu sabah aradım,” dedi Steve. “Üç gün içinde biter.”

“Güzel,” dedi Tyler. Lütfen bana haber verin.”

“Pekâlâ, Hâkim Bey.”

Steve geçen birkaç hafta içinde olanları düşünerek oturdu. Baş Müfettiş McPhearson'la olan konuşmalarını hatırladı.

Cesedi kısa süre önce bulduk. Parmakları koparılmış ve birkaç kez vurulmuştu.

Ama bir dakika, diye düşündü Steve. *Bana söylemediği bir şey var.* Telefonu açıp Avustralya'yı tekrar aradı.

Telefonun öbür ucundaki ses, "Ben Baş Müfettiş McPhearson," dedi.

"Evet, müfettiş. Size bir şey sormayı unuttum. Dmitri Kaminsky'nin cesedini bulduğunda üzerinde herhangi bir kâğıt veya evrak var mıydı? ... Evet ... güzel ... çok teşekkür ederim."

Steve telefonu kapattığında iç hattan sekreterinin sesi geldi. "Teğmen Kennedy ikinci hatta."

Steve telefonun düğmesine bastı.

"Teğmen. Beklettiğim için özür dilerim. Milletlerarası bir konuşma yapıyordum."

"New York Polis Teşkilatı bana Hoop Malkovich hakkında ilginç bilgiler verdi. Kaypak bir karakteri var," dedi Teğmen.

Steve bir kalem aldı. "Evet."

"Polis çalıştığı fırının uyuşturucu dağıtım şebekesinin bir şubesi olduğunu düşünüyor." Teğmen biraz durdu, sonra devam etti. "Malkovich büyük ihtimalle uyuşturucu satıcısı. Ama akıllı, daha yakalayamamışlar."

"Başka?" diye sordu Steve.

"Polis organizasyonun Marsilya'daki Fransız Mafyası'yla ilgili olduğunu düşünüyor. Başka bir şey çıkarsa sizi ararım."

"Teşekkürler teğmen."

Steve telefonu kapatıp, bürodan çıktı.

Steve eve geldiğinde sabırsızlanarak seslendi. "Julia?"

Cevap yoktu.

Paniğe kapılıyordu. "Julia!" *Ya kaçırıldı, ya öldürüldü.* Telaş içindeydi.

Julia merdivenin başında belirdi. "Steve?"

Steve derin bir nefes aldı. "Ben de şey sandım..." Benzi atmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Julia.

“Evet,” dedi Steve.

Julia merdivenleri indi. “Chicago’da işler iyi gitti mi?”

Steve başını salladı. “Maalesef,” dedi ve ne olduğunu anlattı. “Perşembe günü vasiyetname okunacak Julia, sadece üç gün sonra. Bu işin arkasında her kim varsa, o zamana kadar senden kurtulmak zorunda, yoksa planı hiçbir işe yaramaz.”

Julia yutkundu. “Anladım. Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Aslında...” Telefon çaldı. “Affedersin.” Steve telefonu açtı. “Alo?”

“Ben Florida’dan Doktor Tichner. Daha önce aramadığım için özür dilerim, ama şehir dışındaydım.”

“Doktor Tichner. Aradığınız için teşekkür ederim. Firmamız Stanford Mirasıyla ilgileniyor,” dedi Steve.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu doktor.

Steve, “Woodrow Stanford hakkında aramıştım. Sanırım hastanız.”

“Evet,” dedi doktor.

Steve, “Uyuşturucu sorunu var mı doktor?” diye sordu.

Doktor, “Hastalarımın sırlarını sizinle paylaşmam,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Steve. “Bunu meraktan sormuyorum. Çok önemli...”

“Maalesef...”

“Onu Jupiter’deki Harbor Group Kliniği’ne yatırdınız, değil mi?” diye sordu Steve.

Uzun bir sessizlik oldu. “Evet.”

“Teşekkür ederim doktor. Bütün bilmek istediğim buydu,” dedi Steve.

Steve ahizeyi yerine koyup biraz durdu. “İnanılmaz!”

“Ne?” diye sordu Julia.

“Otur...”

Otuz dakika sonra Steve arabasıyla Rose Hill’e doğru yol alıyordu. Sonunda bütün parçalar yerine oturmuştu. *Çok zeki. Neredeyse işe yarıyordu. Eğer Julia’ya bir şey olursa hâlâ işe yarayabilir,* diye düşündü Steve.

Rose Hill’de kapıyı Clark açtı. “İyi akşamlar Bay Sloane.”

“İyi akşamlar Clark. Hâkim Stanford evde mi?”

“Kütüphanede. Geldiğinizi söyleyeyim,” dedi Clark.

“Teşekkür ederim.” Clark’ın uzaklaşmasını izledi.

Kâhya bir dakika sonra döndü. “Hâkim Stanford sizinle şimdi görüşecek,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Steve kütüphaneye gitti.

Tyler bir satranç tahtasının önünde konsantre olmuş, oturuyordu. Steve içeri girdiğinde başını kaldırdı.

“Beni mi görmek istediniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi Sloane. “Bütün bunların arkasında kim olduğunu buldum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tyler yavaşça, “Ya?” dedi.

“Evet. Maalesef seni şok edecek. Kardeşin Woody.”

Tyler hayretle Steve’e bakıyordu. “Bütün bu olanların sorumlusunun Woody olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet,” dedi Sloane.

“İnanmıyorum.”

“Ben de inanmadım,” dedi Sloane. “Ama her şey açık. Hobe Sound’daki doktoruyla konuştum. Kardeşinizin uyuşturucu kullandığını biliyor muydunuz?” diye sordu.

“Şüpheleniyordum,” dedi Tyler.

“Uyuşturucu pahalıdır. Woody çalışmıyor. Paraya ihtiyacı vardı ve açıkça belli oluyor ki mirastan daha büyük bir pay istiyor. Yalancı Julia’yı kiralayan oydu, ama siz çıkıp DNA testi isteyince paniğe kapıldı. Çünkü testin yapılması işine gelmiyordu. Beni harekete geçiren de buydu. Ve birini gerçek Julia’yı öldürmesi için Kansas’a gönderdiğini sanıyorum. Peggy’nin mafyayla ilişkisi olan bir erkek kardeşi olduğunu biliyor muydunuz? Julia yaşadıkça ve ortalıkta iki Julia oldukça planı işe yaramaz,” diye açıkladı Steve.

Tyler, “Bütün bunlardan emin misiniz?” diye sordu.

“Kesinlikle. Bir şey daha var Hâkim Bey,” dedi Sloane.

“Evet?”

Steve, “Woody’nin babanızı öldürttüğünü düşünüyorum. Bu işi Peggy’nin ağabeyi de ayarlamış olabilir. Marsilya mafyasıyla ilgili olduğunu öğrendim. Bu işi için pekâlâ tayfalardan birini tut-

muş olabilirler. Yatın kaptanıyla konuşmak için bu gece İtalya'ya uçuyorum,” dedi.

Tyler dikkatle dinliyordu. Onaylar bir tavırla konuştu. “İyi fikir,” dedi. *Kaptan Vacarro'nun hiçbir şeyden haberi yok.*

“Perşembe günü vasiyet okunana kadar dönmeye çalışacağım,” dedi Steve.

Tyler, “Julia'ya ne olacak... güvenlikte olduğundan emin misiniz?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Steve. “O, hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde kalıyor. Benim evimde.”

Otuz Üç

Tanrılar benden yana. Talihine hâlâ inanamıyordu. Tamamen şans eseri idi. Steve Sloane, Julia'yı elleriyle getirmişti. *Hal Baker beceriksiz bir aptal,* diye düşündü Tyler. *Bu sefer işimi kendim halledeceğim.*

Clark odaya girince başını kaldırdı.

"Affedersiniz Hâkim Stanford. Size bir telefon var," dedi Clark.

Arayan Keith Percy'di. "Tyler?"

"Evet Keith."

"Sana, şu Margo Posner işinden haber vermek istedim."

"Evet?"

"Doktor Gifford beni az önce aradı. Kadın çıldırmış. O kadar ısrarlıymış ki üzerine kilit vurmak zorunda kalmışlar."

Tyler içinde büyük bir rahatlama hissetti. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

"Neyse, seni rahatlatmak ve artık senin ve ailen için tehlike olmadığını bildirmek istedim," dedi Keith.

"Çok memnun oldum," dedi Tyler. Gerçekten olmuştu.

Tyler odasına gidip Lee'yi aradı. Telefonu açması uzun sürdü.

"Alo?" Tyler arkada sesler duyuyordu. "Lee?"

"Kimsiniz?"

"Tyler."

"A, evet Tyler."

Bardakların tıktırtısı duyulabiliyordu. "Parti mi veriyorsun Lee?" diye sordu Tyler.

"Evet. Bize katılmak ister misin?" diye sordu Lee.

Tyler partide kimlerin olduğunu merak etti. "Keşke katılabileseydim. Seni, konuştuğumuz şu geziye hazırlanman için aradım."

Lee güldü. “Yani şu kocaman beyaz yatla St. Tropez’e yapacağımız gezi?”

“Evet.”

“Tabii. Her zaman hazırım,” dedi alaylı alaylı.

“Lee, ben ciddiylim.”

“Kes artık Tyler. Hâkimlerin yatı olmaz. Şimdi gitmeliyim. Misafirlerim beni çağırıyor.”

“Bir dakika,” dedi Tyler çaresizlik içinde. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Tabii, sen . . .”

“Ben Tyler Stanford, Harry Stanford’un oğlu.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Lee.

Tyler, “Hayır. Şimdi Boston’dayım, mirasla uğraşıyorum,” dedi.

“Aman Tanrım! Sen o Stanford’sun. Bilmiyordum. Affedersin. Haberlerde bir sürü şey duydum, ama dikkat etmedim. Sen olduğunu düşünemedim,” dedi Lee.

“Önemli değil.”

“Beni St. Tropez’e götürmek konusunda ciddiydin, değil mi?”

“Elbette. Birlikte çok şeyler yapacağız,” dedi Tyler. “Tabii, eğer istersen.”

“İsterim tabii!” Lee’nin sesi birden hevesle doldu. “Vay canına Tyler, bu gerçekten büyük bir haber . . .”

Tyler ahizeyi yerine koyarken gülümsüyordu. Lee işi hallolmuştu. *Şimdi*, diye düşündü, *üvey kız kardeşimi halletmenin zamanı.*

Tyler, Harry Stanford’un silah koleksiyonunun bulunduğu kütüphaneye gitti, dolaptan açık maun rengi bir kutu çıkardı. Dolabın altındaki çekmecedен biraz cephanе aldı. Cephaneyi cebine koydu ve tahta kutuyu üst kata, yatak odasına kadar taşıdı, kapıyı kilitledi ve kutuyu açtı. İçinde Harry Stanford’un favorisi olan bir çift Ruger marka düello tabancası vardı. Tyler birini aldı, dikkatle doldurdu. Fazla cephaneyi ve diğer silahın olduğu kutuyu çalışma masasının çekmecesine koydu. *Tek atış yeter*, diye düşündü. Babasının gönderdiği askeri okulda ona ateş etmeyi iyi öğretmişlerdi. *Teşekkür ederim baba.*

Sonra, Tyler bir telefon rehberi bulup Steve Sloane'nin ev adresini aradı.

280 Newbury Sokağı, Newbury Park.

Tyler yarım düzine arabanın olduğu garaja gitti. En az göze çarpanı olduğu için siyah Mercedes'i seçti. Garaj kapısını açtı ve kapının açılırken çıkardığı sesin kimseyi rahatsız edip etmediğini anlamak için dinledi. Yalnızca sessizlik vardı.

Tyler, Steve Sloane'a giderken yapmak üzere olduğu şeyi düşündü. Daha önce hiç bizzat cinayet işlememişti. Ama bu sefer başka çaresi yoktu. Julia Stanford hayalleriyle arasındaki son engeldi. Onun ölmesiyle sorunları bitecekti. *Sonsuza kadar*, diye düşündü Tyler.

Arabayı dikkat çekmemek için yavaş kullanıyordu. Newbury Sokağı'na geldiğinde Steve'in evinin yanından geçti. Sokakta birkaç araba park edilmişti ama çevrede hiç yaya yoktu.

Tyler arabayı bir sokak aşağı park etti ve eve doğru yürüdü. Kapıyı çaldı ve bekledi.

Julia'nın sesi duyuldu. "Kim o?"

"Hâkim Stanford," dedi Tyler.

Julia kapıyı açtı. Hayretle baktı. "Burada ne arıyorsunuz? Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedi zorlanmadan. "Steve Sloane seninle konuşmamı istedi ve burada olduğunu söyledi. Girebilir miyim?"

"Evet, tabii," dedi Julia.

Tyler içeri girip Julia'nın kapıyı kapamasını izledi. Julia ona oturma odasının yolunu gösterdi.

"Steve burada değil," dedi Julia. "San Remo'ya gidiyor."

"Biliyorum," dedi Tyler. Etrafa bakındı. "Yalnız mısınız? Seninle kalan bir hizmetçi falan yok mu?"

"Hayır. Burada emniyetтейim," dedi Julia. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Tyler, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" diye sordu Julia.

“Senin hakkında konuşmaya geldim Julia,” dedi Tyler. “Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Hayal kırıklığı mı?” diye sordu Julia.

“Buraya hiç gelmemeliydin. Gerçekten buraya gelip sana ait olmayan bir serveti elde edebileceğini mi sandın?” dedi Tyler.

Julia bir an Tyler’ a baktı. “Ama mirasta hakkım...”

“Hiçbir şeyde hakkın yok!” diye parladı Tyler. “Babamız tarafından aşağılanıp cezalandırıldığımız yıllar boyunca neredeydin? Bizi incitmek için eline geçen bütün fırsatları değerlendirdi. Bize cehennem azabı çekti. Sen bütün bunlara katlanmak zorunda kalmadın. Biz kaldık ve parayı biz hak ediyoruz. Sen değil.”

Julia, “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

Tyler kısa bir kahkaha attı. “Senden ne mi istiyorum? Hiçbir şey. İstedığımı aldım bile. Biliyor musun, neredeyse her şeyi mahvediyordun.”

“Anlamadım,” dedi Julia.

“Aslında çok basit.” Tabancayı çıkardı. “Yok olacaksın.”

Julia geri geri gitti. “Ama ben...”

“Hiçbir şey söyleme” dedi Tyler. “Vakit harcamayalım. Sen ve ben küçük bir gezintiye çıkıyoruz.”

Julia sertleşti. “Ya gelmezsem?”

“Geleceksin,” dedi Tyler. “Ölü veya diri. Kendin seç.”

Sonraki sessizlikte Tyler sesinin yan odadan geldiğini duydu. *Geleceksin ölü veya diri. Kendin seç.* Hızla döndü. “Ne?”

Steve Sloane, Simon Fitzgerald, Teğmen Kennedy ve iki üniformalı polis memuru oturma odasına girdiler. Steve elinde bir kayıt cihazı tutuyordu.

Teğmen Kennedy, “Silahı bana verin Hâkim Bey,” dedi.

Tyler bir an dondu, sonra güçlkle gülümsedi. “Tabii. Sadece bu kadını buradan gitmesi için korkutmaya çalışıyordum. O bir sahtekâr, biliyorsunuz,” dedi. Tabancayı dedektifin uzanan eline bıraktı. “Stanford mirasında hak iddia etti. Bunu yanına bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ben de...”

“Her şey bitti Hâkim Bey,” dedi Steve.

“Ne diyorsunuz? Bütün bunlardan Woody’nin sorumlu olduğunu...”

“Woody bunun kadar zekice bir plan yapabilecek durumda

değildi ve Kendall içinde çok başarılıydı. Böylece sizi araştırmaya başladım. Dmitri Kaminsky Avustralya'da öldürülmüştü ama Avustralya polisi cebinde sizin telefon numaranızı buldu. Babanızı öldürmek için onu kullandınız. Margo Posner'ı bulup getiren ve sonra da şüpheleri yok etmek için sahtekâr olduğunu iddia eden sizdiniz. DNA testinde ısrar edip cenazeyi ortadan kaldırtan sizdiniz. Ve Timmons'u yalandan arayan sizdiniz. Margo Posner'ı Julia'nın yerine geçmesi için kiralayıp, tımarhaneye gönderen de sizdiniz," dedi Steve.

Tyler etrafına bakındı. Konuştuğunda sesi tehlikeli biçimde sakindi.

"Ve delillerin bunlar mı? Buna inanamıyorum! Zavallı küçük tuzağını bunlara güvenerek mi kurdun? Tek bir deliliniz bile yok. Telefon numaram Dmitri Kaminsky'nin cebindeydi. Çünkü babamın tehlikede olabileceğini düşündüm. Dmitri'ye dikkatli olmasını söyledim. Görünüşe göre yeteri kadar dikkatli değilmiş. Babamı her kim öldürdüyse herhalde Dmitri'yi de o öldürmüştür. Polisin araması gereken o. Timmons'u çağırdım, çünkü gerçeği bulmasını istiyordum. Biri onun yerine geçmiş, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Onu bulup benimle bağlantısını ortaya çıkarmadıkça elinizde hiçbir şey yok demektir. Margo Posner'a gelince, onun gerçekten kardeşimiz olduğuna inanmıştım. Aniden delirerek çılgınca alışveriş yapmaya gidip bizi ölümle tehdit edince onu Chicago'ya gitmeye ikna ettim. Sonra hastaneye kaldırılmasını ayarladım. Bütün bunları aileyi korumak için basından gizli yaptım," dedi.

Julia, "Ama buraya beni öldürmeye geldin," dedi.

Tyler başını iki yana salladı. "Seni öldürmeye niyetim yoktu. Sen bir sahtekârsın. Sadece korkutup, kaçırmak istiyordum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Julia.

Tyler diğerlerine döndü. "Düşünmeniz gereken bir şey daha var. Aileden birinin bu işte parmağı olmaması ihtimali var. Bu oyunu sahneleyen hakkımızda bilgisi olan biri olabilir, bir sahtekâr ayarlayıp, aileyi onun gerçek olduğuna ikna etmeyi ve mirastan pay almayı planlayan biri. Bunu hiçbiriniz düşünmemiştiniz, değil mi?" Simon Fitzgerald'a döndü. "İkinizi de beni haksız yere itham etmekten mahkemeye vereceğim. Elinizdeki her şeyi alacağım. Bunlar benim şahitlerim. Sizinle işim bittiğinde benimle hiç

karşılaşmamış olmayı dileyeceksiniz. Milyarlarım var ve bunları sizi mahvetmek için kullanacağım.” Steve’e baktı. “Sana yemin ediyorum, avukat olarak yapacağın son iş, Stanford’un vasiyetini okumak olacak. Şimdi, eğer beni ruhsatsız silah taşımaktan tutuklamayacaksanız, gidiyorum,” dedi.

Gruptakiler birbirlerine ne yapacaklarını bilemeyerek baktılar.

“Hayır mı? Pekâlâ, iyi akşamlar o zaman,” dedi Tyler.

Tyler kapıdan çıkarken çaresizdiler ve onun gidişini izlediler.

İlk konuşan Teğmen Kennedy oldu. “Aman Allahım!” dedi. “Gördünüz mü?”

“Blöf yapıyor,” dedi Steve yavaşça. “Ama ispatlayamayız. Haklı. Kanıt lazım. Kendini ele vereceğini sandım, ama onu hafife almışım.”

Simon Fitzgerald, “Görünüşe göre küçük planımız geri tepti. Dmitri Kaminsky veya Posner denen kadının şahitliği olmadan elimizde olan yalnızca şüphe,” dedi.

“Peki ya tehdit etmesi?” diye itiraz etti Julia. “Beni öldürmek istiyordu.”

Steve, “Biliyorum, ama yapacak bir şey yok. Şimdi başladığımız yerdeyiz,” dedi.

Fitzgerald somurttu. “Daha kötü Steve. Tyler bizi dava etmek konusunda ciddiydi. Eğer ithamlarımızı ispatlayamazsak, başımız dertte demektir.”

Diğerleri gidince, Julia Steve’e, “Bütün bu olanlar için özür dilerim. Kendimi suçlu hissediyorum. Eğer gelmemiş olsaydım...”

“Saçmalama,” dedi Steve.

Julia, “Ama seni mahvedeceğini söyledi. Bunu yapabilir mi?” diye sordu.

Steve omuzlarını kaldırdı. “Göreceğiz.”

Julia duraksadı. “Steve, sana yardım etmek isterim.”

Steve’in kafası karıştı. “Ne demek istiyorsun” diye sordu.

“Çok param olacak. Sana yeterli miktarda veririm ve böylece...”

Steve ellerini Julia’nın omuzlarına koydu. “Teşekkür ederim Julia. Parayı alamam. Ben başımın çaresine bakarım.”

“Ama . . .”

“Kafanı takma,” dedi Steve.

Julia ürperdi. “Çok kötü bir adam.”

“Yaptığın çok cesurcaydı,” dedi Steve.

Julia, “Onu yakalamanın hiçbir yolu yok demiştin, ben de onu buraya gönderirsen tuzığa düşürebiliriz diye düşündüm,” dedi.

“Görünüşe göre tuzığa düşen biz olduk, değil mi?” dedi Steve.

O gece Julia yatağına uzanıp, Steve’i ve onu nasıl koruyabileceğini düşündü. *Gelmemeliydim*, diye düşündü. Ama gelmeseydim onunla *tanışamazdım*.

Yandaki odada, Steve yatağına uzanıp Julia’yı düşündü. Aralarında yalnızca ince bir duvar vardı ve hemen yan odada yatıyor olduğunu düşünmek Steve’i sinirlendiriyordu. *Ne diyorum ben? Bu duvarın kalınlığı bir milyar dolar.*

Tyler’in keyfi yerindeydi. Eve dönerken az önce olanları ve onları zekâsıyla nasıl alt ettiğini düşünüyordu. Bunlar bir devi kösteklemeye çalışan pigmeler, diye düşündü. Ve bunların bir zamanlar babasının düşünceleri olduğu aklının ucundan bile geçmiyordu.

Tyler Rose Hill’e ulaştığında onu Clark karşıladı. “İyi akşamlar Hâkim Tyler. Bu akşam iyisinizdir umarım,” dedi.

“Hiç daha iyi olmamıştım Clark,” dedi Tyler. “Hiç daha iyi olmamıştım.”

“Bir şey ister misiniz?” diye sordu Clark.

“Evet. Bir kadeh şampanya.”

“Hemen efendim,” dedi Clark.

Bir kutlamaydı bu. Zaferinin kutlaması. Yarın, değerim iki milyar dolar olacak. Zevk alarak tekrar tekrar söyledi. “İki milyar dolar . . . iki milyar dolar . . .” Lee’yi aramaya karar verdi.

Bu sefer Lee hemen sesini tanıdı.

“Tyler nasılsın?” diye sordu Lee. Sesi yumuşaktı

“İyiyim Lee,” dedi Tyler.

Lee, “Senden haber bekliyordum,” dedi.

Tyler içinin kıpırdadığını hissetti. “Gerçekten mi? Yarın Boston’a gelmeye ne dersin?”

“Evet... ama niçin,” diye sordu Lee.

“Vasiyetin okunması için,” dedi Tyler. “Bana iki milyar dolar düşünüyor.”

“İki... Muhteşem!”

“Seni burada, yanımda istiyorum. O yatı birlikte seçeceğiz,” dedi Tyler.

“Oh Tyler! Harika!”

Tyler sordu. “O zaman geliyorsun?”

“Tabii ki, geleceğim.” dedi Lee.

Lee telefonu kapatınca, oturup zevkle tekrar tekrar söyledi.

“İki milyar dolar... iki milyar dolar...”

Otuz Dört

Vasiyetin okunmasından bir gün önce Kendall ve Woody, Steve'in bürosunda oturuyordu.

"Neden bizi çağırdığını anlamıyorum," dedi Woody. "Vasiyet yarın okunacaktı."

"Tanışmanı istediğim biri var," dedi Steve.

"Kim?"

"Kız kardeşiniz."

İkisi de boş boş bakıyordu. "Onunla zaten tanışmıştık," dedi Kendall.

Steve sekreteriyle konuşmak için düğmeye bastı. "İçeri gönderir misin lütfen."

Kendall ve Woody kafaları karışarak bakiştılar.

Kapı açıldı ve Julia Stanford içeri girdi.

Steve ayağa kalktı. "Bu, kız kardeşiniz Julia," dedi.

"Neden söz ediyorsun?" diye parladı Woody. "Neler çeviriyorsun?"

"Açıklayayım," dedi Steve alçak bir sesle. On beş dakika konuştu ve bittiğinde Woody, "Tyler! İnanamıyorum!" dedi.

"İnanın."

"Anlamıyorum. Diğer kadının parmak izleri onun gerçek Julia olduğunu ispatlıyor," dedi Woody. "Parmak izleri hâlâ elimde."

Steve yüreğinin hopladığını hissetti. "*Elinde mi?*"

"Evet. Gırgır olsun diye saklamıştım."

"Bana bir iyilik yapar mısınız?" dedi Steve.

Ertesi sabah saat onda büyük bir grup, Renquist & Renquist Fitzgerald'ın konferans odasında toplanmıştı. Masanın başında Simon Fitzgerald oturuyordu. Odada Kendall, Tyler, Woody, Steve, Julia ve ayrıca birkaç yabancı vardı.

FitzĖerald yabancıları tanıttı. "Wililam Parker ve Patrick Evans. Stanford Kuruluşları'nı temsil eden hukuk firmasından geliyorlar. şirketin mali raporunu getirmişler. İlk önce vasiyeti açıklayacağım, sonra toplantıya onlar devam edecekler," dedi.

"Başlayalım," dedi Tyler sabırsızlıkla. Diğerlerinden ayrı oturuyordu. *Yalnızca parayı almakla kalmayacağım, siz piçleri de mahvedeceğim.*

Simon Fitzgerald başını salladı. "Pekâlâ."

Fitzgerald'ın önünde, üzerinde *Harry Stanford Vasiyeti* yazılı, büyük bir dosya vardı. "Hepinize vasiyetin bir nüshasını vereceğim, böylece ayrıntılarla uğraşmak zorunda kalmayacağız. Size Harry Stanford'un çocuklarının mirastan eşit pay alacağını zaten söylemiştim," dedi.

Julia, Steve'e yüzünde bir memnunluk ifadesiyle baktı.

Onun için seviniyorum, diye düşündü Steve. *Olanlar onu benden uzaklaştırıyor olsa da.*

Simon Fitzgerald devam ediyordu. "Bir düzine kadar istek var, ama hepsi ufak tefek şeyler."

Tyler düşünüyordu. *Lee akşamüstü burada olacak. Onu karşılamak için havaalanında olmak istiyorum.*

"Daha önce de belirttiğim gibi Stanford Kuruluşları'nın değeri yaklaşık beş milyar dolar," dedi Fitzgerald ve William Parker'ı işaret etti. "Bundan sonrasını Bay Parker anlatacak."

William Parker çantasını açıp birtakım kâğıtları masanın üzerine koydu. "Bay Fitzgerald'ın dediği gibi şirketlerin değeri beş milyar dolar. Ama..." Çok şeye gebe bir duraksama oldu. Parker odadakilere baktı. "Stanford Kuruluşları'nın on beş milyar dolar-dan fazla borcu var," dedi.

Woody ayağa fırlamıştı. "Ne diyorsun sen?"

Tyler'ın yüzü kireç gibi oldu. "Bu bir eşek şakası mı?"

"Öyle olmak zorunda!" dedi Kendall boğuk bir sesle.

Parker odadakilerden birine döndü. "Bay Leonard Redding Yatırım ve Borsa Komisyonu'ndan. Açıklamayı ona bırakıyorum."

Redding selam verdi. "Son iki yıldır Harry Stanford faizlerin düşeceğine inanmıştı. Geçmiş yıllarda buna güvenerek milyonlar kazanmıştı. Faizler yükselmeye başladığında bile düşeceğine inanıyor, parasını ona göre kullanıyordu. Uzun vadeli tahviller almak

için çok büyük miktarlarda borç aldı. Ama faizler yükseldi, borçları çok artıp tahvilleri baş aşağı etti. Bankalar onunla iş yapmaya büyük serveti ve itibarı nedeniyle razı oluyordu ama kayıplarını kapatmak için yüksek riskli yatırımlara gidince endişelenmeye başladılar. Birtakım talihsiz yatırımlar yaptı. Borç aldığı paraların bir kısmına, borç parayla yaptığı yatırımlara güvence olarak, aracı kurumlar tarafından el kondu.”

“Bir başka deyişle,” diye araya girdi Evans, “Yasalara karşı gelerek borcuna borç katıyordu.”

“Doğru. Ne yazık ki faizler finans tarihindeki en yüksek değere ulaştı. Borçlarını ödemek için devamlı borç almak zorunda kaldı. Olanlar bir kısır döngüydü.”

Oturmuş, her sözü dikkatle dinliyorlardı.

“Babanız şirketlerinin emekli maaşı ödemelerini kişisel garanti vererek kanunsuz yoldan daha fazla tahvil almak için kullandı. Bankalar yaptıklarından şüphelenmeye başladığında, hayali şirketler kurup tahvillerinin değerini artırmak için sahte bütçe ve hesaplara girişti. Sahtekârlık yapıyordu. Son olarak bir bankalar konsorsiyumunun onu beladan kurtaracağına inanıyordu, kabul etmediler. Bankalar Yatırım ve Borsa Komisyonu’na neler döndüğünü açıklayınca, araya Interpol girdi.”

Redding yanında oturan adamı gösterdi. “Bu Fransız Polisi’nden Müfettiş Patou. Müfettiş, gerisini siz açıklar mısınız lütfen?”

Müfettiş Patou İngilizceyi hafif bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. “İnterpolün isteğiyle Harry Stanford’u St. Paul de Vence’ e kadar izledik ve onu takip etmeleri için üç dedektif gönderdim. Onları atlatmayı başardı. İnterpol Harry Stanford’un şüpheli olduğunu ve izlenmesi gerektiğini yeşil bültenle duyurmuştu. Eğer işlediği suçların boyutlarını bilseydiler, onu kırmızı bültenle ve ilk sırada ararlardı ve biz de onu yakalardık.”

Woody şok olmuştu. “Bu yüzden mirası bize bıraktı! Çünkü hiçbir şeyi yoktu!”

Michael Parker, “Bu konuda haklısınız. Hepiniz babanızın vârisleriydiniz çünkü bankalar ona yardıma yanaşmıyordu ve aslında size bir şey kalmayacağının farkındaydı. Ama Credit Lyonnais’deki Rene Gautier’le konuşup yardım sözü aldı. Harry Stanford

tekrar düze çıktığını düşününce hemen vasiyeti değiştirip sizi mirastan mahrum bırakmayı düşündü,” dedi.

“Peki, ya, yat, uçak ve evler?” diye sordu Kendall.

“Maalesef,” dedi Michael Parker. “Her şey borçların ödenmesi için satılacak!”

Tyler donup kaldı. Olanlar akla hayale sığmayacak bir kâbustu. Artık mültimilyarder Tyler Stanford değildi, yalnızca bir hâkimdi.

Tyler yıkılmış bir halde, gidecek oldu. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Eğer başka bir şey yoksa...” Lee’ye ne olduğunu açıklamak için çarçabuk havaalanına gitmesi gerekiyordu.

Steve konuştu. “Bir şey daha var.”

Tyler döndü. “Evet?”

Steve kapıda duran birine işaret etti. Kapı açıldı ve Hal Baker içeri girdi.

“Selam Hâkim Bey.”

İşler Woody, Steve’e parmak izi kartını sakladığını söylediğinde çözülmüştü.

“Kartı görmek istiyorum,” dedi Steve.

Woody’nin kafası karışmıştı. “Neden?” diye sordu. “Üzerinde yalnızca kızın parmaklarının bir çift izi var ve birbiriyle aynı. Hepimiz kontrol ettik.”

Steve, “Ama parmak izlerini alan, kendine Frank Timmons diyen adamdı, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“O zaman karta değdiğine göre, onun parmak izleri de kartın üzerindedir.”

Steve’in tezi doğru çıkmıştı. Hal Baker’ın parmak izi kartın her yanında ve bilgisayarın kimliğini bulması otuz dakikadan kısa sürmüştü. Steve Chicago Bölge Savcısı’na telefon etmiş, arama emri çıkarmıştı ve iki dedektif Hal Baker’ın evine gittiler.

Hal Baker, bahçede Billy’yle top oynuyordu.

“Bay Baker?”

“Evet?”

Dedektifler kimliklerini gösterdiler. “Bölge Savcısı sizinle konuşmak istiyor.”

“Hayır mümkün değil,” dedi Baker kızmıştı.

“Neden, sorabilir miyim?” dedi dedektiflerden biri.

“Görmüyor musunuz? Oğlumla top oynuyorum!” dedi Baker.

Bölge Savcısı Hal Baker’ın davasının tutanaklarını okumuştı. Önünde oturan adama bakıp, “Anladığım kadarıyla ailesine düşkün birisiniz,” dedi.

“Doğru” dedi Hal Baker gururla. “Bu ülkeyi ayakta tutan da bu. Eğer her aile...”

“Bay Baker...” Öne doğru eğildi. “Hâkim Stanford’la çalışıyordunuz.”

“Hâkim Stanford diye birini tanımıyorum,” dedi Baker.

“Hafızanızı tazeleyelim,” dedi Savcı. “Sizi Frank Timmons adında özel bir dedektifin yerine koymuş ve sizden, Julia Stanford’u öldürmenizi istediğini düşünmek için geçerli nedenlerimiz var.”

Baker, “Neden bahsettiğinizi anlamıyorum,” dedi.

“Bahsettiğim on ila yirmi yıl arasında değişen hapis cezası. Ben yirmi yıl olması için elimden geleni yapacağım,” dedi Bölge Savcısı.

Hal Baker sarardı. “Yapamazsınız! Neden, karım ve çocuklarım...”

“Üstüne bastın. Diğer yandan,” dedi Bölge Savcısı, “Eğer yardımcı olursan hafif bir cezaıyla kurtulmanı sağlayabilirim.”

Hal Baker terlemeye başlıyordu. “Ne yapmam gerek?”

“Konuş benimle...”

Şimdi, Ranquist & Renquist Fitzgerald’ın konferans odasında Hal Baker, Tyler’a bakıp, “Nasılsınız Hâkim Bey?” diyordu.

Woody başını kaldırdı ve “Hey! Bu Frank Timmons!” dedi.

Steve, Tyler’a, “Bu adam, bürosuna girip, babanızın vasiyetini çalmasını, cenazesini mezardan çıkarmasını ve Julia Stanford’u öldürmesini emrettiğiniz adam,” dedi.

Tyler güçlükle konuşabildi. “Sen çıldırmışsın! O bir hükümlü. Kimse bana karşı, onun söylediklerine inanmaz!”

“Kimse söylediklerine inanmak zorunda değil,” dedi Steve. “Bu adamı daha önce gördünüz mü?”

“Tabii. Benim mahkememde yargılanmıştı.”

“Adı nedir?”

“Adı...” Tyler hazırlanmış olan tuzağı fark etti. “Yani... Herhalde bir sürü takma adı vardır.”

“Onu yargılarken adı Hal Baker’dı,” dedi Steve.

“Doğru,” dedi Tyler.

Steve, “Ama Boston’a geldiğinde onu Frank Timmons olarak tanıttınız,” dedi.

Tyler tökezliyordu. “Şey, ben...”

“Onu kendi gözetiminizde şartlı tahliye etmişsiniz ve Margo Posner’in gerçek Julia olduğunu ispat etmeye çalışmak için kullandınız.”

“Hayır! O işle hiçbir ilgim yok,” dedi Tyler. “O kadını buraya gelene kadar hiç görmemiştim.”

Steve Teğmen Kennedy’ye döndü. “Bunu duydunuz mu Teğmen?” diye sordu.

“Evet.”

Steve, Tyler’a döndü. “Margo Posner’ı kontrol ettirdik. O da mahkemenizde yargılanıp sizin gözetiminize bırakılmış. Chicago Bölge Savcısı bu sabah banka kasanızın aranması için emir çıkardı. Az önce beni, Julia Stanford’un mirastaki hakkını size devreden bir evrak bulduğunu söylemek için aradı. Söz konusu evrak sözde Julia Stanford Boston’a gelmeden beş gün önce imzalanmış.”

Tyler aklını toplamaya çalışarak hızlı hızlı soluk alıyordu. “Ben... Ben... Bu saçmalık!”

Teğmen Kennedy, “Sizi, Hâkim Stanford, cinayete azmettirmek suçundan tutukluyorum. Nakil kâğıtlarınız hazırlanacak. Chicago’ya geri gönderileceksiniz,” dedi.

Tyler dünyası kararmış halde kalakaldı.

“Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır. Avukat tutma ve sorgulanırken yanınızda bulundurma haklarına sahipsiniz. Avukat tutacak durumunuz yoksa, istediğiniz takdirde mahkeme sizin için bir avukat tayin edecektir. Söylediklerimi anladınız mı?” diye sordu Teğmen Kennedy.

“Evet,” dedi Tyler. Sonra yüzüne muzaffer bir gülümseme geldi. *Onları nasıl yeneceğimi biliyorum!* diye düşündü neşeyle.

“Hazır mısınız Hâkim Bey?”

Tyler başını salladı ve usulca, “Evet, hazırım. Rose Hill’e dönüp eşyalarımı almak istiyorum,” dedi.

“Olur. Size bu iki memur eşlik etsin.”

Tyler, Julia’ya doğru baktı. Gözlerinde öyle büyük bir nefret vardı ki, Julia ürperdi.

Otuz dakika sonra, Tyler ve iki polis memuru Rose Hill’e vardılar. Ön salona girdiler.

“Toplanmam birkaç dakika sürer,” dedi Tyler.

Tyler’ı yukardaki odasına giderken izlediler. Odasında, tabancanın olduğu masaya gitti ve tabancayı doldurdu.

Tabancanın sesi adeta sonsuza kadar yankılandı.

Otuz Beş

Woody ve Kendall Rose Hill'in misafir odasında oturuyorlardı. Beyaz giysili beş-altı adam duvarlardan tabloları indirip, mobilyaları götürmeye başladılar.

"Bu bir devrin sonu," diye iç geçirdi Kendall.

"Başlangıcı," dedi Woody. Gülümsedi. "Peggy'nin yüzünü, servetten bana düşenin ne olduğunu öğrendiğinde görmek isterdim!" Kız kardeşinin elini tuttu. "İyi misin? Yani Marc konusunda."

Kendall başını salladı. "Bunu da atlatırım. Zaten çok meşgul olacağım. Birkaç hafta içinde ön duruşma yapılacak. Sonra ne olur, göreceğiz," dedi.

"Her şeyin yola gireceğinden eminim," dedi Woody. Ayağa kalktı. "Önemli bir telefon konuşması yapacağım." Mimi Carson'a haberi vermeliydi.

"Mimi," dedi Woody özür dileyerek, "Maalesef anlaşmamızı bozmak zorundayım. İşler umduğum gibi olmadı."

"Sen, iyi misin Woody?"

"Evet. Burada çok şeyler oldu. Peggy'yle aramızda her şey bitti."

Uzun bir sessizlik. "Ya? Hobe Sound'a dönüyor musun?" diye sordu Mimi.

"Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilemiyorum."

"Woody?"

"Evet?"

Mimi'nin sesi çok yumuşaktı. "Dön, lütfen."

Julia ve Steve avluda yürüyorlardı.

"İşlerin bu hale gelmesine üzıldüm," dedi Steve. "Yani parayı alamama."

Julia gülümsedi. "Gerçekten yüz tane aşçıya ihtiyacım yok."

Steve, "Bu gezinin boşa gitmesine üzülmedin mi?" diye sordu.

Julia, Steve'e baktı. "Boşa mı gitti Steve?"

İlk hareketi kimin yaptığını bilemediler, ama Julia Steve'in kollarındaydı. Steve onu tutuyordu ve öpüşüyorlardı.

"Bunu, seni gördüğüm ilk andan beri yapmak istiyordum," dedi Steve.

Julia başını hayır der gibi salladı. "Beni ilk gördüğünde şehirden ayrılmamı söyledin!"

Steve sırtıttı. "Söyledim değil mi? Gitmeni hiç istemiyorum."

Ve Julia Sally'nin sözlerini hatırladı. *Evlenme teklif edip etmediğini bilmiyor musun?* "Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordu Julia.

Steve onu daha sıkı sardı. "Bildin! Benimle evlenir misin?"

"Evet!"

Kendall avluya çıktı. Elinde bir kâğıt vardı.

"Bu, az önce postayla geldi," dedi.

Steve, Kendall'a endişeyle baktı. "Yine mi...?"

"Hayır," dedi Kendall. "Coty Ödülü'nü kazanmışım."

Woody, Kendall, Julia ve Steve yemek odasındaki masada oturuyorlardı. İşçiler koltukları ve sandalyeleri alıp götürüyorlardı.

Steve, Woody'ye döndü. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Hobe Sound'a dönüyorum. İlk önce Doktor Ticher'le görüşeceğim. Sonra bir arkadaşımın bineceğim bir takım midillisi var."

Kendall, Julia'ya baktı. "Kansas'a mı dönüyorsun?"

Küçük bir kızken, diye düşündü Julia, *birinin beni Kansas'dan alıp prensimi bulacağım büyülmüş bir yere götürmesini dilerdim.* Steve'in elini tuttu. "Hayır," dedi Julia. "Kansas'a dönmüyorum."

İki adamın Harry Stanford'un dev bir portresini indirmesini seyrettiler.

Clark yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle odaya girdi.

"Affedersiniz. Kapıda bir bayan var. Julia Stanford olduğunu söylüyor."

**KUŞKULU BİR ÖLÜM... ALTI MİLYAR DOLARLIK BİR
MİRAS... SEVGİSİZ VE İLGİSİZ GEÇMİŞ BİR
ÇOCUKLUĞUN ACISINI ÇIKARMAK İÇİN,
BABALARININ MİRASINI BEKLEYEN ÜÇ İNSAN...**

Onlar milyarder olma hayalleri kurarken, üvey kız kardeşleri olduğunu öne süren Julia Stanford çıkagelir. Vârisler, bu kadının miras avcısı bir sahtekâr mı, yoksa gerçek kız kardeşleri mi olduğunu araştırırlar; bu sırada ortaya bir başka Julia Stanford daha çıkar. Bundan sonra olaylar, hepsini beklenmedik bir yöne sürükleyecektir...

Cumhurbaşkanlarının ve kralların yakın dostu, basının ilgi odağı, dolar milyarderi Harry Stanford'un ölümünün ardındaki sır nedir? İki Julia Stanford'dan hangisi gerçektir? Stanford'un cesedi nasıl ortadan kaybolmuştur? Olayı araştıran genç avukat Fitzgerald, tehlikeli bir oyuna girdiğini geç fark edecektir...

**GERİLİM, ENTRİKA VE TUTKULARIN USTA YAZARI
SIDNEY SHELDON'DAN YEPYENİ BİR ROMAN.**

ISBN 975-14-0 516-5

9 789751 405166